

Kỷ Niệm Xanh

Yoichi
Ogami

Minh họa: MAKI
Gemmar Vương dịch

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

Kỷ Niệm Xanh

Tác giả: Yoichi Ogami

Minh họa: Maki

Gemmar Vương dịch

IPM & NXB Hội Nhà Văn 12-2019

ebook©hotaru-team

Anh sẽ cùng chết với tôi trên bầu trời chứ, Rokuro?

Ừ.

Nhưng trước khi ngày đó đến, họ đã sống hết mình cùng nhau trong mùa hè của nhiệt huyết, của khát vọng tuổi trẻ.

Năm 21 tuổi, rời quê hương ra tiệp tuyến - một hòn đảo nhiệt đới xanh thắm, anh làm quen với một người vô cùng đặc biệt. Một phi công mới 19 nhưng chiến tích vô song, tính cách quật cường, lại đầy sức hút mà không cần cố gắng. Người có đôi mắt sáng hơn cả trời sao Thái Bình Dương. Người duy nhất khiến anh tự nguyện nhường bước trong sự nghiệp bay của mình.

Hòn đảo trở trụi dần vì những cái chết, mất dần màu xanh vì lửa đạn, nhưng tình đồng đội, tinh thần sống chết có nhau của họ thì mỗi ngày một thắm thiết.

Khi sắp sa vào tay địch, khi hai người phải đứng trước lựa chọn hành quyết nhau để khỏi bị địch lăng nhục, cũng là lúc tinh thần sống chết có nhau ấy lên tiếng hùng hồn nhất, biến màu đỏ đen của lửa khói chiến tranh thành màu xanh vĩnh cửu của đời người.

Kỷ niệm xanh

Vào cái hôm cùng 70 máy bay A6M¹ trên hàng không mẫu hạm Taiyo² chính thức gia nhập căn cứ Rabaul³, Rokuro được lệnh đi với trung tá.

Chuyện là, sau khi tàu cập cảng, Rokuro đến sở chỉ huy nộp danh mục hàng tiếp tế. Khi anh chuẩn bị trở về, viên thiếu úy đi cùng lại lưu lại sở, Rokuro bèn đi ra với ông trung tá mới tiếp nhận danh mục hàng hóa ban này, vì ông cũng đang muốn sang khu tập trung của sĩ quan. Bản danh mục mà trung tá trả lại, thì Rokuro cầm trên tay.

Sở chỉ huy mang phong cách kiến trúc phương Nam, thoáng gió, mái có độ dốc lớn, mặt sàn rất rộng được tôn cao, bày ghế mây trang nhã, thật giống nhà nghỉ mát thường thấy trên phim ảnh.

Dây hoa bìm bìm lam quấn quanh cột nhà, chậu rửa⁴ bằng gốm Shigaraki⁵ chắc mang từ Nhật Bản sang.

Bước xuống cầu thang gỗ rộng thênh thang, dạng cầu thang ít gập ở một cứ điểm sát tiền tuyến thế này, họ trông thấy ngay khoảnh sân tập kết được quét tước cẩn thận. Hai người đi dọc ngôi nhà bên phải, rẽ vào con đường mòn ngay ngắn vòng ra sau sở chỉ huy. Những đóa trúc đào to và trắng muốt đang nở rộ. Mùi hương nồng nàn lan tỏa trong không gian.

Rokuro đi sau trung tá Sawaguchi nửa bước, vừa đi vừa ngắm quang cảnh xung quanh từ con đường dốc cao.

Đơn vị của Rokuro được điều động từ Lae⁶ đến. So với Lae thì Rabaul khô cằn hơn hẳn. Nếu Lae là thiên đường rực rỡ sắc màu với chim hót véo

von, hoa lá xum xuê, trái cây thơm ngọt, thì Rabaul là mảnh đất bị tro núi lửa phủ lên một tấm màn trắng đục, tuy chẳng có mấy loại quả cây trĩu cành nhưng dừa ở đây lại rất tươi tốt, ngoài ra toàn cỏ dại thân thấp mọc lan tràn. Đúng chuẩn cảnh sắc hoang dã đặc trưng của các nước phương Nam.

Lực lượng không quân phương Nam đang lần lượt đổ về Rabaul tập kết. Cự điểm này cách xích đạo chừng 420 cây số về phía Nam.

Quân đội Nhật Bản đã xây dựng một căn cứ quân sự lớn ở đây để bảo đảm quyền kiểm soát không phận phía Nam và đặt tên cho căn cứ này là “Bông hoa của Lực lượng Không quân”. Nó là thành lũy thiên nhiên nằm phía Bắc đảo New Britain, sau lưng là núi, trước mặt là vịnh. Quân Đồng Minh⁷ gọi nó là Hàm Rồng và khiếp sợ trước địa thế khó công của căn cứ không quân này.

“Ô! Con trai nhà làm pháo hoa à?”

Men theo đường mòn dưới bóng dừa, trung tá Sawaguchi cất giọng đầy hứng thú. Vóc người cao lớn vạm vỡ trong bộ quân phục màu kaki, ông ít tuổi hơn cha Rokuro nhiều, dưới mũi nuôi một hàng ria ngắn. Trái với nét mặt nghiêm khắc, trung tá có vẻ là người rất thân thiện.

“Vâng ạ. Gần đây làm ăn thất bát, cha tôi bảo ‘Nếu có thuốc súng⁸ với thời gian rảnh để làm pháo hoa thì mày đi chế bom nổ dùng đoàng còn hơn con ạ’.”

Rokuro trình bày cái cớ cũ mèm, đồng thời lui lại nửa bước đi cạnh trung tá. Ông cười khoái trá.

Rokuro vừa hiếu kỳ nhìn đám bụi đất lẫn tro núi lửa trắng hếu cuộn lên dưới chân, vừa tiếp tục nói, “Cha tôi chạy đi chạy lại giữa xưởng thuốc súng và Xưởng Kỹ thuật⁹, chỉ đạo khâu chế tạo thuốc nổ. Đến tận nơi chỉ

đạo ấy ạ. Ông sợ chỉ riêng mấy vị kia thì không làm được bom.”

Thợ thủ công không biết phương pháp phối chế loại thuốc nổ mới, còn nhà khoa học lại chẳng rõ cách trộn thuốc súng. Người kết hợp được cả hai bên chính là thợ làm pháo hoa. Cha Rokuro từng cười nói rằng, so với làm pháo hoa tinh xảo, chế tạo thứ bom nổ càng to càng tốt dễ đến mức vừa ngủ gật vừa làm cũng xong.

“Câu không nối nghiệp gia đình cũng được à?”

“Tôi học kiến thức cơ bản rồi, nhưng đâu thể làm pháo hoa trong thời buổi chiến loạn này, muốn nâng cao tay nghề thì chờ khi về vẫn kịp. Mà tôi lại thích máy bay hơn là ở nhà chế bom đạn.”

Thật ra, lý do lớn nhất là anh không muốn dùng nguyên liệu làm pháo hoa để giết người, nhưng việc thích máy bay cũng là thật. Hiếm hoi lắm mới có cơ hội để “con trai nhà làm pháo hoa” được tham gia Khóa huấn luyện trừ bị¹⁰, anh đâu thể bỏ lỡ.

“Quả là thế thật.” Trung tá gật gù nhìn Rokuro. “Nghe bảo cậu Atsutani rất tài, vừa lái được máy bay, vừa có thể đảm nhiệm vai trò trinh sát, không biết hồi ở Lae cậu làm gì?”

“Tôi là trinh sát viên trên máy bay ném bom, hoạt động trên hàng không mẫu hạm. Thật ra việc kiêm nhiệm hai vai trò cũng chẳng có gì đáng kể đâu ạ.”

Trinh sát viên là người lên máy bay cùng phi công, định vị đường bay, theo dõi các thiết bị đo đạc, phụ trách chụp ảnh, liên lạc, thậm chí cả nhiệm vụ nhắm đích thả bom. Vì có loại máy bay một người lái nên phi công cũng nắm vững vài kỹ năng của trinh sát viên, những người nghiên cứu chuyên sâu cả hai lĩnh vực như Rokuro thì có lẽ hơi hiếm. Tuy vậy, nguyên nhân đằng sau chuyện này lại chẳng có gì to tát.

“Ngay trước khi tốt nghiệp chuyên ngành phi công của Khóa huấn luyện trừ bị thì tôi bất ngờ bị viêm ruột thừa.”

“Viêm ruột thừa?”

“Vâng. Vào đêm ngay trước lễ tốt nghiệp, bụng dưới tôi quặn đau...”

Ngày hôm sau được ra chiến trường nên tối đó anh chúc rượu rất sung. Bởi vậy khi Rokuro vã mồ hôi lạnh lấn ra đất, mọi người chỉ nghĩ anh ngộ độc thực phẩm hay uống quá nhiều nên mãi mới đưa vào viện, thành ra suýt nữa thì nguy đến tính mạng.

“Thế là tôi nhập viện thẳng. Sau khi ra viện còn phải chờ vết thương hoàn toàn khép miệng mới được lên máy bay. Nên tôi bị chuyển sang chuyên ngành trinh sát, cũng do trước đó từng học qua lý thuyết rồi.”

Nếu phải phẫu thuật thì dù đã khỏi, trong thời gian ngắn cũng chưa thể lên máy bay. Đây là kiến thức cơ bản. Vì nếu không gặp trở ngại khi sinh hoạt bình thường, nhưng khi lên cao, áp suất đè nén vùng bụng sẽ làm rách vết thương, dễ gây mất mạng. Ruột thừa của Rokuro không được chữa sớm dẫn đến vết thương khó lành. Mà trong thời điểm đó đâu thể dừng dưỡng bệnh, kết quả là anh bị nhét vào lớp chuyên ngành trinh sát (một nơi không gây áp lực lên ổ bụng), ngày đêm luyện tập đánh điện tín.

Trung tá Sawaguchi cười vang, “Thú vị thật đấy Atsutani ạ. Thế ở đây cậu cũng làm trinh sát chứ?”

“Nghe nói việc bố trí nhân sự phụ thuộc vào số máy bay được vận chuyển đến đây bằng con đường khác.” Rokuro đáp với vẻ đầy khao khát. “Nếu có thể thì tôi muốn ngồi ghế trước. A6M cũng được ạ.”

Rokuro vốn là phi công. Tuy không ghét công việc của trinh sát viên ngồi ghế sau, nhưng anh vẫn muốn lái máy bay hơn. Nếu được đạt nguyện

vọng này với trung tá thì biết đâu sẽ có cơ hội lên ng ồi ghế lái.

Trung tá “Ừm” một tiếng nhẹ tênh, rồi nhìn Rokuro cười khích lệ, chẳng rõ là đồng ý hay không.

Ông lại tiến bước, chậm rãi nói, “Lương thực tiếp tế thì ở đâu cũng khan hiếm, nhưng Rabaul lại khá may mắn. Tàu chi viện ghé tới, sau núi cũng có rau củ, có thể làm đồ chua. Muối thì ở ngay trước mắt còn gì.”

Tuy không thể gọi là ruộng muối hàng hoàng, nhưng chưng lên hẳn cũng đủ dùng. Nếu đậu tương được mùa chắc còn có cả đậu phụ để ăn.

“Giá không có chiến tranh thì nơi đây quả thật là thiên đường.”

“Ừ, nhưng kẻ địch của căn cứ ta đâu hẳn chỉ có chiến tranh.” Trung tá cười mỉa mai. “Kẻ địch mạnh nhất lại là sốt rét và kiết lị.”

“Vĩ nơi đây là phương Nam nhỉ.”

Rokuro đã nghe chuyện này trên tàu lúc rời đất liền. Ở những nước phương Nam, người ta hay tích nước mưa để uống, phẩy khuẩn tả và trùng amip rất dễ sinh sôi nên tuyệt đối không được uống nước lã. Cũng phải cảnh giác sốt rét, căn bệnh địa phương lây truyền qua đường muỗi đốt. Sốt rét phương Nam kinh khủng hơn sốt rét Nhật Bản nhiều. Có uống thuốc phòng tránh, hiệu quả cũng chỉ nửa vời. Mãi đến gần đây, công dụng của màn và hương muỗi mới được bàn tới. Trong danh mục hàng cấp bờ lần này có một lượng lớn là màn chống muỗi.

Rabaul nằm trong vành đai núi lửa, vịnh Simpson trải rộng trước mắt được mồm đảo hình cung bao quanh tạo nên địa thế hõm chảo. Địa thế này được hình thành do quá trình sụt lún sau khi núi lửa phun trào. Lòng vịnh hẹp, vô cùng lặng gió, mặt nước trong suốt như tấm gương khổng lồ phản chiếu bầu trời xanh ngắt. Xa xa là núi Tavorvur, còn được gọi với cái tên Hoa Tuyết vì lúc nào cũng xì khói

Hòn đảo nằm cách xa lục địa, mướt màu cỏ và màu hoa tuyết trắng xóa phun lên nền trời phương Nam xanh thăm thẳm. Từ trên thuyền phóng mắt về, cảnh sắc nơi này chẳng khác nào một bức tranh khắc gỗ tuyệt đẹp. Thế nhưng sinh sống trên đảo lại không hề đơn giản. Chỉ cần nhìn đám tro núi lửa trắng hếu cuộn lên từ mặt đất mỗi lần gió thổi qua là hiểu. Nhà cửa nơi đây được xây gần bờ biển. Những loài hoa phương Nam rực rỡ như nhài và râm bụt bung nở, cây bụi um tùm đủ giấu máy bay. Quả thích hợp làm căn cứ quân sự nơi tiền tuyến.

Trong lúc vừa đi vừa chuyện trò với trung tá, Rokuro liếc thấy mái nhà cao cao sau bụi cây vạn tuế. Kí túc xá dành cho sĩ quan là một căn nhà rộng rãi nằm trên khoảnh đất hơi cao, trông vô cùng thoáng đãng với sàn gỗ tôn cao, mái lợp lá dừa. Lại thêm một kiến trúc hiếm thấy trong căn cứ quân sự. Trung tá nói rằng trong vách đá sau nhà có đường hầm thoát hiểm phòng khi bị không kích.

“Nghe nói màn và hương đuối muối sẽ được tiếp viện thêm ạ.”

Rokuro cũng truy vấn đặt lại với trung tá nguyên văn lời dặn dò của cấp trên khi giao danh mục hàng tiếp tế cho mình, “Nhất định phải dùng màn chống muỗi”. Do có vẻ ở Rabaul người ta mắc sốt rét nhiều đến nỗi cho rằng bệnh này lây nhiễm qua đường không khí tựa như cảm cúm mất rồi.

Trung tá cảm khái, “Ừ. Chứ một ngày đẹp trời mà thấy chỗ bị muỗi đốt sưng lên do trùng sốt rét thì thôi rồi lượm ời.”

“Vâng, đã bị đốt lại còn phải nhận ‘quà tặng kèm’.”

“Thật tình. Mắc màn thì đỡ muỗi đấy, cơ mà nóng chết ngốt...”

Trung tá đưa ngón trỏ kéo phần cổ áo có thắt chiếc cà vạt màu lam, nhăn nhó ngược nhìn khoảng trời giữa những tán lá dừa. Rokuro cũng ngược lên theo. Bầu trời xanh ngắt trông như một tảng kim loại thô cứng,

tưởng đầu tung một vật lên, nó sẽ bật xuống tức khắc.

“Nhưng cấp trên đã dặn đi dặn lại là phải mặc màn ạ. Ông còn giải thích, ‘Cứ bảo là tùy thuộc kết cấu phòng, chứ hầu như chỗ nào chẳng mặc được’...”

Trong khi nói chuyện, hai người đã đến gần con đường cắt ngang quảng trường. Cách đó không xa, một cánh chim trắng đáp xuống, trông giống cò với mỏ đen và cặp chân dài. Phần yếm thịt gần mỏ có màu vàng. Ngay sau đó, một con nữa cũng đáp xuống. Đôi cò đi lại vài bước rồi cùng bay về trời như chim liền cánh. Trong nháy mắt, chúng như hai giọt nước mắt từ thiên đường rơi xuống, cánh trắng nổi bật trên nền trời xanh. Từ lúc tới phương Nam, Rokuro toàn thấy những loài chim sắc sỡ sắc màu, nên hai con cò vừa rồi để lại cho anh ấn tượng khá đặc biệt.

“Chúng là một đôi ạ?”

“Chắc vậy. Nghe đâu, loài cò suốt kiếp chỉ có một bạn đời.” Trung tá cũng ngẩng nhìn trời.

Phải chăng chim chóc cũng có định ước, Rokuro vừa ngẫm nghĩ, vừa thong thả bước đi, vòng qua bể chứa nước. Chợt nghe thấy tiếng hét cùng tiếng đám đông cổ vũ, Rokuro nhìn về hướng phát ra âm thanh. Có vẻ tiếng ồn xao vọng lại từ bên kia rừng dừa. Đi thẳng theo con đường, anh thấy một đám người tập trung phía bên trái.

“Lên đi! Kotohira! Đập chết bọn nó!”

“Một chọi bốn đấy, thảm quá! Nào tiến lên! Túm lấy chân nó!”

Hình như có đánh lộn. Giữa bụi đất mịt mù có bốn, năm người đang đánh lộn. Xung quanh là đám chầu rìa.

“Lại là Kotohira à?” Trung tá tắc lưỡi ngán ngẩm, cúi đi đông đưng

nước đang cần cho Rokuro.

“Này! Thôi ngay!” Ông hét lên, sải bước về phía cát bụi mù mịt.

Bị bỏ lại, Rokuro lúng túng đuổi theo trung tá.

“Lên nào! Kotohira! Còn hai thắng nữa!”

“Đã bảo là thôi cơ mà! Cấm đánh lộn! Này!”

Theo gót trung tá, Rokuro nhìn vào đám đó thì thấy một toán lính mặc trang phục bay đang ẩu đả, có vẻ là bốn đánh một. Tuy bị chơi xấu, nhưng cậu trai kia xem chừng cũng khá mạnh nên vẫn ngang cơ.

Bị hai người túm lưng áo, cậu trai nhỏ thó đâm tên cao to trước mặt, còn không quên đá hai kẻ đằng sau, trông cũng mạnh ra trò. Nhưng dù sao một mình đấu lại bốn người cũng là quả sức. Cậu ta nhanh chóng bị khóa chặt từ phía sau rồi kéo ngã xuống đất. Lập tức, ba người kia hùa vào đánh.

“Thôi ngay! Cấm đánh tiếp!” Trung tá tức giận hét lớn, lao xuống sườn dốc thoải thoải.

Đám người vây quanh nhận ra ông, lập tức tản ra, trung tá đi vào giữa. Ấy vậy mà trận ẩu đả vẫn chưa có dấu hiệu kết thúc. Cậu trai nhỏ thó tung cước đá một kẻ ngã bổ chửng. Dù đã đuối nhưng tên cao to vẫn ra sức đề lên vai cậu.

“Dừng lại! Thôi ngay! Saito! Kotohira!”

Trung tá lấy con dao găm còn nguyên vỏ khỏi hông, chỉ vào ba kẻ sát khí bừng bừng đang túm chặt nhau định tiếp tục đánh lộn. Một kẻ kiệt sức ngã sang bên.

Thấy trung tá hếch cằm ra lệnh cho mình can ngăn, Rokuro đặt giấy tờ và bị đông nước xuống chân, tiến lên giữ chặt cậu trai nhỏ từ phía sau. Cậu

trai vùng vẫy theo phản xạ, nếu anh không ghìm đủ chặt chắc cậu vùng thoát được rồi.

“Buông tao ra!”

Cậu trai gằn gờ hung tợn, giãy giụa rất dữ, nhưng thể lực Rokuro nhỉnh hơn nên cậu vẫn bị khóa vặn tay ra sau. Đến lúc này những kẻ xung quanh mới chịu thôi vây xem, bắt đầu lục tục can thiệp. Lập tức, đám đánh lộn được tách về hai phía. Họ nhe răng rống lên trong lúc bị lôi đi.

“Nhớ đấy, Kotohira! Tao sẽ pha nước biển vào bình xăng của mày!”

“Cố giỏi thì làm coi, thằng ngu! Thích nói mê thì về đi ngủ hẵng nói, đồ con khỉ!”

Nghे cậu trai nhỏ thó không ngừng chửi mắng, Rokuro lúi xùi xệch cậu về phía sau. Những người khác tràn vào giữa hai kẻ đang cãi cọ tạo thành một tấm rèm. Tách được hai người này ra, trận chiến liền kết thúc.

Trung tá lườm cậu trai, “Chuyện là sao Kotohira? Đây là lần thứ mấy rồi hả cái thằng này!”

Cậu trai tên Kotohira vẫn bị Rokuro khóa chặt, đôi mắt to với phần đuôi sắc lẹm như mắt mèo trừng lại trung tá, “Bọn chúng vẽ bậy lên mũ bảo hiểm của tôi! Chúng có lỗi trước!”

“Tôi bảo cậu nhìn đi cơ mà!”

“Ông bảo tôi phải nín nhịn chịu nhục sao!?”

“Không phải thế, mà là dùng lòng vị tha để dung thứ, không hiểu à!?”

“Tôi không hiểu!” Kotohira hét trả lại, nhổ một ngụm nước bọt đỏ ối xuống đất.

“Buông Kotohira ra, Atsutani.”

Nghे lệnh, Rokuro nói lỏng lực khóa Kotohira. Cậu giật mạnh cánh tay

rồi ném cho anh cái lườm sắc lẹm, ánh mắt lờn sát khí như lườm máy bay địch.

“Tao không có lỗi!”

Vừa vùng ra, Kotohira đã la hét. Trung tá dùng con dao găm còn tra vỏ đánh mạnh lên vai cậu. Không trụ được, Kotohira ngã sòng soài, có vẻ đã kiệt sức sau trận ẩu đả vừa rồi.

“Không hiểu cũng phải hiểu! Rõ chưa Kotohira? Cậu dẫn Atsutani đi thăm thú xung quanh đi.”

“Tao không hiểu!”

“Kotohira!”

Người quát lần này là Rokuro. Anh thấy rõ ràng trung tá đã rất nhân nhượng với cậu, ông lờ đi chuyện đánh lộn, còn nhẫn nại nhắc nhở nhiều lần. Vậy mà cậu không chỉ nói năng vô lễ, dám xưng “tao” trước mặt trung tá, lại còn cãi cấp trên. Cứ tiếp tục như thế thì không được, trung tá sẽ rơi vào tình thế khó xử. Đến lúc đó, trách nhiệm mà trung tá phải gánh còn nặng nề hơn Kotohira nhiều.

“...”

Có vẻ Kotohira đã tỉnh ra, cậu hơi thất thần, rồi bối rối nhìn quanh quất. Thấy vậy, trung tá liền giắt dao găm lại hông, giao đồ cho viên hạ sĩ mới đuổi tới từ phía đường mòn, rồi bỏ lại Rokuro mà đi.

Đám người vây xem và mấy gã trong trận chiến vừa rồi cũng giải tán. Kẻ kiệt sức được cõng hoặc lôi đi. Kotohira ngã xệp bằng dưới đất, thở hồng hộc. Vóc người cậu khá nhỏ con. Thật ra nói là gầy thì chính xác hơn. Nghĩ đến chuyện thân thể nhỏ bé này một lúc chọi lại bốn tên, Rokuro vô cùng cảm phục. Tóc cậu vĩnh ra đen nhánh, hàng lông mày rậm

mang vẻ ngoan cường, trông Kotohira y hệt thằng nhóc hàng xóm nghịch ngợm trà trộn vào căn cứ.

Kotohira cúi mặt nhìn chằm chằm xuống đất, không nhúc nhích. Rokuro tưởng cậu sẽ ng ẫi đó mãi thì Kotohira khẽ lẩm bẩm.

“... Mày không ngăn lại thì tao đã thắng r ẫi.”

Rokuro cố nhịn để không phát hỏa trước sự hiếu thắng ngoài sức tưởng tượng của cậu. Đúng là lúc đó cậu đang thắng thế, nhưng mà bốn đánh một đấy! Bọn kia cũng sắp lao lên đè Kotohira xuống l ầi nữa, bọn nó mà thành công thì cậu chỉ còn nước nằm im chịu đòn. Nhìn cũng biết cậu sắp kiệt sức, nếu lúc đó Rokuro không ngăn lại thì năm phút sau là Kotohira đo ván. Can thiệp quá kịp thời.

Rokuro biết nếu nói thắng ra Kotohira sẽ nhào lên đánh anh l ầi. Dù đây mới là l ầi đầu họ gặp gỡ, nhưng lạ lùng thay anh lại hiểu rõ đi ầi đó. Tính tình Kotohira như điện, chạm phải “mạch” là cháy nổ bùng bùng.

“Vậy sao, tiếc thật đấy.”

Nói r ẫi Rokuro đưa tay về phía Kotohira đang ng ẫi bệt dưới đất. Cậu bĩu môi nhăn nhó, thoáng lườm Rokuro r ẫi mới chịu nín lấy tay anh. Năm tay cậu đầy vết xước, lấm lem cát bụi, nhưng có lẽ vì đeo găng phi công thường xuyên nên mu bàn tay Kotohira vẫn láng mịn, các ngón tay thon dài.

“Tôi là Atsutani Rokuro, 21 tuổi. Mới được đi ầi động từ đoàn Không quân 501 đến đây hôm qua. Cấp bậc nhị đẳng binh tào¹¹.”

Hôm qua sau khi đến bằng tàu chi viện, lúc tiến hành nghi thức chào hỏi giới thiệu thì trời đã nhập nhoạng, binh lính tới đảm nhiệm chức vụ mới đông vô cùng, cứ như muốn phô bày rằng quân đội Nhật đang “thế như chẻ tre”. Hai bên chỉ kịp cúi đầu chào nhau thì trời cũng vào tối, hiển

nhiên anh chẳng thể nhớ nổi ngần ấy con người chỉ qua một lần giáp mặt.

Kotohira mượn tay Rokuro đứng dậy, vừa phủi đất cát trên bụng vừa nói.

“Tao là Kotohira, Kotohira Wataru. Cũng là nhị đẳng binh tào. Năm nay 19 tuổi.”

“Kotohira... à...”

Khi nghe cái tên này lần nữa, Rokuro chợt nhớ ra. Quân đoàn phía Nam xuất hiện vài tay phi công lái máy bay tiêm kích nổi danh có trình, hình như trong đó có một người tên Kotohira.

“Năm sao của Rabaul!”

Những cá nhân ưu tú thường được đặt biệt danh, truyền về cả trong nước. Kotohira nổi tiếng là “phi công lái chiếc tiêm kích A6M vô địch, bắn rơi máy bay quân Đồng Minh”.

Rokuro cứ nghĩ đó phải là một người đàn ông cường tráng, đậm chất quân nhân hơn, một kẻ chín chắn, “oai phong lẫm liệt”. Ai ngờ vóc dáng Kotohira lại nhỏ con hơn anh, mới 19 tuổi đầu, trông chẳng khác gì thằng nhóc hàng xóm.

Quanh con mắt to có vết bầm tím đỏ, Kotohira chu đôi môi dính máu, chau mày lẫm lẫm, “Rơi tuấn trước rồi.”

“Cái gì cơ?”

“A6M của tao ấy.” Có lẽ còn chịu chấn động sau trận ẩu đả vừa rồi, giọng Kotohira nhẹ bằng.

“Thế ư, may mà cậu bình an.”

“Nó bị tấn công bên sườn, rồi bốc cháy. Cánh chính gãy văng ra, nhưng bằng cách nào đó tao vẫn còn sống, mà nó lại chết rồi.”

A6M là loại một người lái. Nó ở đây hẳn là chỉ máy bay. Với một phi công đã đến tằm như Kotohira, có lẽ A6M không phải máy bay vô tri mà đã thành chiến hữu yêu quý. Và nó đã bị bắn rơi.

“Thật đáng tiếc. Nhưng cũng may cậu không sao.”

Nghe Rokuro nói vậy, Kotohira chớp chớp đôi mắt to nhìn anh rồi cười với vẻ mặt nhăn nhó đầy nghi hoặc, “Dù hôm nay chúng ta mới gặp lần đầu?”

“Tôi không được tỏ ra vui mừng vì cậu bình an vô sự sao?”

Nghe anh đáp, Kotohira ngẩn ra, rồi cười toe như nghe phải điều gì hài hước lắm, “Ai bảo không được. Cảm ơn nhé!”

Kotohira cười, chân thành nói lời cảm ơn. Lần này đến lượt Rokuro ngạc nhiên. Cứ tưởng tính tình cậu ta nóng nảy bùng bùng như lửa điện, ai ngờ cũng hiền nhiên thế.

Lời đồn với người thật khác nhau đến chừng này đúng là hiếm thấy. Trình độ được đánh giá “năm sao”, ẩu đả với bốn người, một binh tào có vẻ ngoài như lính nhí đờng¹² với bờ vai gầy mảnh khảnh. Những điều ấy khiến Rokuro ngạc nhiên đến mức thấy hoảng hốt. Người ta vẫn nói, ma quỷ thoát nhìn dữ tợn thực chất không hề đáng sợ. Đến tận bây giờ, Rokuro mới cảm khái, hóa ra “ma quỷ” hàng thật giá thật là như thế này đây.

Kotohira hỏi Rokuro bằng giọng cộc lốc, “Tao được lệnh dẫn mày đi thăm thú nơi này, mày có chỗ nào muốn xem không?”

“Cậu là người hướng dẫn cơ mà?”

Cơ sở hạ tầng thiết yếu của căn cứ như kí túc xá, gara máy bay hay đường hầm thì hôm qua Rokuro đã cùng đồng đội đi xem rồi. Chẳng phải

nhiệm vụ của Kotohira là giới thiệu cho anh những thứ đặc sắc khác của nơi này sao?

“Vậy thì không có.” Kotohira đáp chổng lỏn.

“Làm gì có chuyện không có? Mỏm đá có tầm nhìn đẹp để nghỉ trưa này, ngọn đồi dễ dàng phát hiện máy bay địch này...”

“Muốn đi thì phải nói ngay từ đầu chứ!”

“Thì giới thiệu những chỗ đó là nhiệm vụ của cậu còn gì!”

“Nếu vậy, không có đâu.”

Dường như nếu Rokuro không chỉ định rõ ràng thì Kotohira sẽ không chịu dẫn đi. Thấy cậu như trẻ con, vừa quệt mu bàn tay lên gò má xây xước vừa đáp vậy, Rokuro thấp giọng dò hỏi, gần như đã chắc chắn. “Việc hướng dẫn phiền quá à?”

“Ừ. Đang mệt.”

Kotohira thản nhiên đáp. Rokuro cảm thấy bó tay. Đường như cậu không có ác ý, chỉ thực sự mệt mỏi. Ngẫm lại thì vừa nãy Kotohira đánh dấm hăng như vậy, có mệt cũng là lẽ đương nhiên.

“... Tôi hiểu rồi. Vậy chúng ta về thôi.”

“Cảm ơn.”

Chân Kotohira quả thật đang run rẩy, muốn đứng vững cũng khó khăn. Có lẽ vì dáng người cậu nhỏ bé nên Rokuro suýt buột miệng đề nghị cõng cậu. Anh kịp thời kìm lại, thay vào đó, Rokuro tới sát bên Kotohira, chậm rãi sóng bước về phía kí túc xá.

Hình như Kotohira có thói cắm mặt xuống đất khi đi. Rokuro chỉ thấy được một phần mặt trông nghiêng. Bỗng nhiên, Kotohira nói, “Biển với trời ở đây đẹp lắm. Thấy rõ sao, bay lượn cũng thuận lợi.”

“Vậy ư?”

Đến bất kì căn cứ nào, đi đâu đầu tiên lọt vào tai Rokuro cũng là ở đâu hút được thuốc nhập lậu, chỗ nào mua được rượu không có methanol¹³, đến đâu để chơi gái. Vậy mà Kotohira lại giới thiệu với anh về cảnh sắc.

“Mày ở bên nhà sang à?”

“Không, ở Lae.”

“Thế chắc trời sao ở đây cũng chẳng khác mấy, đâu có thể thấy chòm Nam Thập Tự.”

“Kotohira thích ngắm sao à?”

“Ừ. Lần tới tao chỉ cho mà xem.”

“Ban đêm cũng bay được ư?”

Quân đội Nhật Bản chưa triển khai đơn vị tác chiến bay đêm. Chỉ có tin đồn bên trên đang gấp rút lập đội nhằm đánh chặn những cuộc tập kích đêm của quân Đồng Minh.

Bay làm sao được chứ. Rokuro vừa nghĩ thì thấy Kotohira khẽ bật cười.

“Đương nhiên bay được!” Cậu nói.

Không biết có gì thú vị, nhưng Rokuro thấy khuôn mặt trông nghiêng tươi cười của Kotohira rất đáng yêu.

Rokuro cứ tưởng họ sẽ rẽ theo đường mòn nhưng Kotohira lại đi thẳng, bước lên con dốc thoải thoải. Phía bên kia rừng cây bụi có thứ gì phản quang lấp lánh. Rokuro còn cho là mặt biển phản chiếu, nhưng hóa ra lại là sân bay. Dừa mọc thành hàng hai bên rìa. Trên mặt đường nhựa có hình chiếc túi, chiến đấu cơ sơn nổi tròn màu đỏ tượng trưng cho cờ Nhật xếp đầu tằm tắp như căng chi.

Đây là nơi có thể quan sát máy bay rõ nhất.

Dù Kotohira không nói gì, bằng cách nào đó Rokuro vẫn hiểu cách giới thiệu Rabaul của cậu. Hai người vừa đi, vừa chuyện trò ngất quãng. Kotohira bộc bạch rằng bản thân vốn cũng đến từ hàng không mẫu hạm giống anh, nên rất hoài niệm cuộc sống trên đó.

Quê Kotohira ở Kyushu¹⁴.

Rokuro quê Saitama nhưng cũng biết, ở căn cứ nào người ta cũng khen ngợi “Đàn ông Kyushu”. Ba từ đó như một tấm huân chương vô hình. Đàn ông Kyushu kiên cường, dũng cảm, thiện chiến và tốt bụng. Người ta đánh giá cao, cũng rất trông đợi vào họ. Nhưng hễ làm việc gì không thấu tình đạt lý là họ sẽ lập tức bị xia xói “Mày mà cũng là đàn ông Kyushu đây à!” nên Rokuro chẳng bao giờ ganh tị với cái danh ấy. Mà dù có quan sát những người đến từ Kyushu anh cũng chưa từng cảm nhận được nét tính cách đặc trưng đó, vậy mà ở Kotohira, nó hiện ra rõ mồn một.

“Ồ, Kotohira là ‘đàn ông Kyushu’ ư?”

Anh hỏi đầy cảm phục, Kotohira đáp lại, giọng có chút ngán ngẫm.

“‘Đàn ông Kyushu’ là cụm chỉ những người ở vùng từ Kokura đổ về phía Nam thôi. Còn tao ở Oita.”

Có vẻ ý cậu ta là đừng có vợ đũa cả nắm. Nhưng dẫu biết Oita nằm trong Kyushu, Rokuro cũng chẳng thể nhớ vị trí cụ thể của nó. “Oita nằm ở chỗ nào?”

Nghe anh hỏi, Kotohira tỏ vẻ cẩu kinh. Sau khi trả lời “ở phía Đông Bắc Kyushu,” cậu nhỏ giọng nói tiếp, “Chẳng có gì cả, toàn ruộng với biển, cả núi nữa, gạo ngon, có cá để câu và thấy được nhiều sao.”

“Một nơi tuyệt đấy chứ.”

Tuy Kotohira nói như thế đó thực sự là một nơi nhàm chán, nhưng không hiểu sao Rokuro vẫn cảm nhận rõ niềm tự hào trong cậu.

Kotohira hỏi ngược lại, “Saitama thì sao?”

“Toàn núi thôi. Khu tôi sống có nhiều xưởng pháo hoa lắm, nhà tôi cũng làm pháo hoa này.”

“Ồ, thật sao. Loại bắn lên cao á?”

“Ừ, loại pháo bắn lên cao, quả pháo có đường kính 90 phân¹⁵ ấy. Mọi người là nghệ nhân... à, thợ làm pháo hoa. Tôi mới học việc thôi, quả pháo loại từ 60 phân¹⁶ đổ xuống thì làm được, chứ loại 90 phân to nhất thì chịu.”

“Ngầu thế!” Mắt Kotohira sáng lên hết trẻ con.

Trong lúc Rokuro đang phân vân nên tham gia Khóa huấn luyện trừ bị hay tiếp tục ở nhà thì lệnh cấm sản xuất pháo hoa được ban hành. Chính phủ không cho phép lãng phí thuốc súng làm bom đạn vào việc bắn lên trời. Chiến tranh vừa nổ ra không lâu thì lệnh cấm được ban xuống, anh chẳng còn cách nào khác ngoài từ bỏ.

“Bây giờ không được phép bắn pháo hoa đâu, vì quá lãng phí.”

“Ừ. Nhưng tao vẫn muốn xem.”

Nghe ra sự chân thành trong giọng nói của Kotohira, Rokuro bất giác ngoảnh nhìn cậu. Có lẽ trước đây Kotohira từng thấy pháo hoa. Cậu ngược lên không trung, đôi mắt như đang ngắm nhìn những bông pháo còn đọng lại trong kí ức.

“Tao... hiểu cách pháo hoa nổ, nhưng cái khoản bung xòe đẹp đẽ như những cánh hoa ấy, là dùng loại thuốc súng nào vậy? Dùng thuốc súng thông thường thì chẳng phải chỉ ‘Đoàng!’ một cái là hết sao?”

Rokuro thấy câu hỏi này vô cùng ngây thơ, đáng yêu, liền thân thiện giải đáp, “Bên trong có cả bột kim loại nữa. Sau khi pháo nổ tung thì bột sẽ bốc cháy. Tùy thuộc loại bột kim loại trộn vào mà màu tia lửa sẽ khác nhau. Liti cho ra màu đỏ, đồng thì màu xanh dương, canxi thì màu cam.”

“A, giống như phép thử màu lửa¹⁷ đúng không? Nếu vậy trong giờ thí nghiệm tao cũng làm rồi.”

Rokuro cứ tưởng gia đình Kotohira không chịu nổi sự phá phách của cậu nên mới tống vào Hải quân, nhưng hình như cậu học khá giỏi, không phải tên ngốc chỉ biết đánh nhau.

Kotohira là người thế nào nhỉ? Anh liếc nhìn thân hình nhỏ gầy của cậu.

“Chết...!” Kotohira chợt kêu rồi lập tức nín bật.

Thấy bóng người nằm bẹp trước cửa kí túc xá, Rokuro cũng dừng chân. Đó là những kẻ đánh lộn và chầu rìa ban nãy. Ngoài ra còn một người đàn ông đeo quân hiệu trung úy tay cầm kiếm tre¹⁸, tay nắm cây gậy gỗ đầu tròn mệnh danh “gậy quán triệt tinh thần” đang đứng sừng sững như gác cổng địa ngục. Đây là viên sĩ quan phụ trách quản lý kí túc xá. Roroku vẫn nhớ rõ người này tự giới thiệu là xuất thân từ câu lạc bộ sumo. Nhìn gương mặt cháy nắng đỏ ửng đó, thay vì trung úy, nói là ác quỷ người ta còn tin hơn.

Giờ Kotohira chỉ có hai lựa chọn, chịu phạt, hoặc bỏ chạy. Đương nhiên có chạy cũng chẳng hề thoát, nhưng dù có bị quân đội Nhật Bản đuổi lòng vòng trong rừng rậm Rabault, giờ cậu vẫn muốn trốn khỏi vị sĩ quan trước mắt. Rokuro rất hiểu tâm trạng đó.

Anh liếc Kotohira đang đổ mồ hôi lạnh và đi cùng cậu đến trước mặt giám thị, vừa bước vừa thẫn thây tội nghiệp cho Kotohira.

Cậu đưa tay làm động tác chào đi đầu lệnh với vẻ hối lỗi, “Nhị đẳng binh tào Kotorira xin được nhận tội gây rối. Bản thân tôi xin chịu phạt tội đánh nhau, binh tào Atsutani lĩnh phạt tội hống hót ạ!”

“O... HẢẢ!?”

Đang tội nghiệp cho Kotohira thì nghe thấy thế, Rokuro giật mình nhìn cậu. Kotohira đã xác định tinh thần chịu phạt, thậm chí còn bày ra dáng vẻ “đau thương” chào theo nghi thức nhà binh rồi kéo anh cùng “xuống nước”.

“Binh tào Atsutani, cậu xem đánh nhau phải không?” Sĩ quan quản lý kí túc xá hỏi Rokuro bằng giọng uy nghiêm.

“Dạ, không phải, tôi ngăn cậu ta đánh lộn chứ không hề cổ vũ!”

“Chào đi đầu lệnh đâu! Đoàn Không quân 501 không biết chào à!?”

“Xin lỗi. Nhưng tôi...!”

Bị giám thị mắng mỏ, Rokuro giờ tay chào theo nghi thức quân đội, định tha thiết trình bày thì bị quát.

“Tôi hỏi là cậu có xem không!?”

“Không ạ, tôi chỉ tình cờ đi qua, nên...”

Rokuro đang phân trần thì “Bộp!”, tay phải bị kiếm tre quật xuống. Cơn đau như dòng điện chạy tới tận đầu ngón tay. Anh giữ chặt tay phải, người lắc đảo. Tiếng quát tháo từ trên đầu dội thẳng vào màng nhĩ.

“Xem hay không xem, nói một lời thôi! Tôi hỏi, lúc đó, cậu có biết họ đang đánh nhau không!?”

Đám chầu rìa cổ vũ thật ra cũng chỉ đi ngang qua, tình cờ thấy rồi tụ tập lại. Chuyện cụ thể hơn thì chẳng ai yêu cầu trình bày.

“Ô... tôi có ạ.” Rokuro đáp, rồi liếc sang thì bắt gặp Kotohira đứng

cạnh cười ranh mãnh.

Cải thằng này!!! Mặt mũi đáng yêu, tính tình lại rõ đáng ghét.

Trong Không lực Hải quân có một hình phạt truyền thống cho tội thông dâm.

Đó là hình phạt chống dâm mang tên “Ném bom bổ nhào”. Một lượt chống dâm được quy định thực hiện trong vòng hai mươi đến hai mươi lăm giây, với tư thế giống như máy bay ném bom chúi đầu xuống nên mới có cái tên này. Chân người chịu phạt phải duỗi thẳng gác lên bục. Giờ Rokuro mới nhận ra cái bục khá cao trước kia tức xá là để dùng cho việc này, nhưng có biết thì cũng đã muộn. Chân anh gác trên bục, tay run lẩy bẩy, lờ mờ chống dâm.

“Atsutani! Cầm phải chặt xuống!”

Bị sĩ quan quát mắng, Rokuro đành run rẩy chặt cầm xuống mu bàn tay đặt dưới đất của đồng đội. Dưới ánh nắng chói chang như thiêu đốt của phương Nam, bóng anh in trên mặt đất đen sì tựa vết cháy. Mồ hôi nhỏ xuống điểm tuyết những chấm đen lấm đốm. “Tại sao... tôi phải...!”

Kotohira bên cạnh cũng đang điên cuồng chống dâm. Nhưng đó là lỗi của cậu nên bị phạt là đáng, chứ anh chỉ ngăn vụ đánh lộn theo lệnh cấp trên thì sao phải chịu đựng thế này?

“Cấm lắm nhằm vô ích, Atsutani! Đoàn 501 toàn lũ ngốc đấy à!”

Đến lúc này, viên sĩ quan vẫn tỏ ra phần nộ, cứ như sắp cần gây quật anh đến nơi.

Năm ngày sau, trung tá Sawaguchi, người đã ra lệnh cho Rokuro dừng vụ đánh nhau, nghe chuyện này liền cười phá lên một cách vô trách nhiệm.

“Cậu bị chơi xỏ rồi!”

Rokuro chỉ tuân lệnh ngăn vụ ẩu đả, nghe lời trung tá theo Kotohira đi thăm thú xung quanh rồi trở về kí túc xá mà cũng bị cuốn vào vụ trừng phạt này. Thật là tai bay vạ gió.

Bầu trời trên đỉnh đầu hôm nay cũng xanh ngắt như bị cô đặc. Hai người đi ngang bụi rậm bụi đang nở rộ đò rực, đôi mắt nhìn khói trắng mịn mù bốc lên từ đỉnh Tavurvur phía xa.

“Cậu thấy Kotohira thế nào?”

“Có vẻ cậu ấy là cái ngòi xung đột,” Rokuro so vai thở dài.

Chỉ mới vài ngày, anh cũng đủ hiểu, Kotohira hiểu thắng vô cùng. Vì giường hai người gần nhau nên anh thấy rõ tình hình của Kotohira, cậu bị xung quanh bắt nạt rất kinh khủng. Kotohira đáp trả từng vụ một, gan góc không phải hạng vừa. Người bình thường thì hoặc co rúm lại nhượng bộ, hoặc hoàn toàn phớt lờ. Cách sau là sự lựa chọn của những phi công lão luyện còn trụ lại đến giờ. Nhưng Kotohira lại chọn cách hoàn toàn khác. Cậu thắng thắn nói ra những bất mãn, bị chọc phá thì chống cự quyết liệt. Lòng kiên trì, quyết tâm trả đũa của Kotohira khiến người ta cảm động. Có thể người khác thấy như vậy thật mệt mỏi, nhưng đó mới là Kotohira.

“Lỗi không phải ở Kotohira, nhưng thằng nhóc quá vụng,” trung tá Sawaguchi thở dài, xem vẻ rất cứng Kotohira.

Rokuro đã sớm nhận ra có một nhóm người rất hay chọc phá Kotohira. Theo quan sát thì kẻ càn trịch tên Saito, đã đánh nhau với Kotohira đúng hôm Rokuro đến. Nghe Saito giật dây, nhóm kia bèn kết bè với nhau, dùng mảnh khốe bắn thủ bắt nạt Kotohira.

“Tại sao cậu ấy bị bắt nạt đến thế ạ?”

Thoạt nhìn thì Kotohira cũng đâu làm gì sai quấy, ăn ở ngăn nắp sạch sẽ, nghiêm túc lao động không trốn việc. Cậu cũng chẳng nịnh bợ cấp trên, mà hầu như đâu lủi thủi một mình, tránh can thiệp vào chuyện người khác, có vẻ cũng không phải loại người gian xảo. Vậy mà, Kotohira vẫn bị chơi xấu rất thâm hiểm. Chúng vẽ bậy lên mũ bảo hiểm, đục lỗ bi đông nước, cắt đứt thắt lưng... Thấy Kotohira khốn quẫn và phẫn nộ, những kẻ đó lượn lờ quanh cậu và cười nhạo. Nếu xảy ra xung đột, bọn chúng sẽ thêm dầu vào lửa cố tình làm to chuyện. Rồi khi tới tai cấp trên, chúng lại đùn tội cho Kotohira. Bị lũ Saito ghim thù sẽ rất rắc rối nên chẳng ai bênh vực Kotohira. Cấp trên cũng biết điều này, nhưng nếu đứng ra bao che Kotohira thì không duy trì được kỷ luật, nên lại đành nghiêm phạt cậu.

Vì có gì bọn chúng lại bắt nạt một phi công giỏi, có tương lai đáng trông chờ như Kotohira chứ? Rokuro thật không sao hiểu nổi.

“Vì cậu ấy ưu tú.”

“Như vậy không tốt sao ạ?”

Đồng đội càng ưu tú càng đáng tin. Rõ ràng so với một kẻ vô dụng, có đồng đội là phi công trình độ cao sẽ tốt hơn hẳn.

Trung tá nhìn lên trời xanh rồi nói, “Rabaul là vùng đất nhiều phi công mơ ước.”

Đã gọi là chiến trường thì đúng ra chẳng có gì đáng mơ ước, nhưng nhắc đến Lực lượng Không quân thì phải kể tới Rabaul. Không quân Rabaul chiến công hiển hách, được Đế quốc Nhật Bản ngợi khen là “Ứng Thần”, được đông đảo quốc dân tán thưởng, ngăn chặn quân Đồng Minh, nắm vững quyền kiểm soát không phận nơi tiền tuyến phía Nam.

“Ở Rabaul này, có những người không chấp nhận được chuyện một tay 19 tuổi non nớt đã đi đầu khiến A6M sơn dấu máy bay rơi¹⁹. Dù biết là

không hay, nhưng dù sao đây cũng là nơi tập trung một lũ đàn ông, khó mà tránh được.”

“Ra là vậy...”

Có thể nói, căn cứ này tập hợp toàn những phi công ưu tú. Ở trong nước, người ta vẫn ca ngợi nó với danh nghĩa “Không quân Rabaul”, nhưng thực chất không tồn tại lực lượng nào có tên như thế. “Không quân Rabaul” là tên gọi chung của các đoàn không quân cùng đóng tại căn cứ Rabaul. Các binh đoàn tự tin vào năng lực bản thân, mạo hiểm uy tín của mình, nối tiếp nhau gia nhập căn cứ này, nên mỗi phe có niềm kiêu hãnh rất lớn. Họ chia bè phái theo căn cứ cũ hoặc lựa gia nhập, cạnh tranh nhau bằng huân, huy chương hay lời biểu dương khi lập được chiến công. Ai cũng có cấp trên hoặc phi công thần tượng, ắt sẽ có những kẻ không ưa một người mới 19 tuổi, chẳng thần tượng ai, thui thủi một mình, không phe cánh lại đạt được nhiều thành tích chói sáng như Kotohira. Chỉ thế là đủ thành lý do bắt nạt.

“Cậu ta vốn lái A6M, từ xưa đã hung hăng hiếu chiến nên quan hệ với xung quanh rất tệ. Tôi từng dặn Kotohira giả vờ không biết mà nhin xuống, những món bị thiệt hại do bắt nạt sẽ được cấp lại toàn bộ, nhưng thằng nhóc đó lần nào cũng đáp trả.”

“Hầy...”

Rokuro có thể tưởng tượng rõ cảnh ấy. Thêm vào đó, việc Kotohira được cấp trên che chở theo cách như thế cận chiến tốt. Không biết kỹ thuật thả bom ngang bằng của Kotohira có tốt không, nhưng để một phi công A6M ưu tú lái B5N thì quả là phí phạm.

“Tôi nghe nói Rabaul được cấp phi cơ tiêm kích đêm ‘Gekko’²⁰.”

Trước khi tới đây, nhóm Rokuro đã nghe phong thanh như vậy. Quân

đội Nhật định bí mật đưa mẫu máy bay mới thử nghiệm vào cả chiến trường trong nước và Rabaul. Tên nó là Gekko, được cải tiến từ máy bay trinh sát. Nó được vội vã đưa vào sử dụng tại Rabaul vì nơi đây chưa có đơn vị tác chiến ban đêm, đang khở sở vì những cuộc không kích đêm của địch. Nếu thành công, phi đội Gekko đang được thành lập trong nước sẽ tới. Nên chiếc chiến đấu cơ này đóng vai trò vô cùng quan trọng.

Kotohira vừa mất chiếc A6M trứ danh, giờ lại được cấp máy bay tiêm kích tân tiến nhất, sợ rằng sẽ càng có nhiều người ganh ghét cậu ta, nhưng nếu không còn chiếc A6M nào thì để Kotohira lái Gekko cũng là một lựa chọn không tồi.

“Tôi từng cân nhắc xem có nên giao Gekko cho Kotohira không. Đang lúc này cậu ta lại làm mất A6M, đây phải chăng cũng là duyên phận?”

“Kotohira lái Gekko thì làm sao mà phải cân nhắc ạ?” Nếu tin đồn là thật, hẳn kĩ năng lái của Kotohira vô cùng tốt. Dù không đủ chiều cao, chân không với tới bàn đạp thì cũng có thể đi giày độn mà.

“Gekko là máy bay hai người lái.”

“Cậu ta xích mích với người ng ồi sau sao?”

Gekko có hai ghế ng ồi, một cho phi công ở đằng trước, một cho trinh sát viên phía sau chuyên giám sát đồng hồ, nghiên cứu bản đồ, thao tác súng đạn và đưa ra chỉ dẫn. Thiếu một trong hai người, máy bay không thể cất cánh, nhưng người trực tiếp nắm giữ tính mạng của cả hai lại là phi công. Đúng là người ng ồi sau có khi sẽ khó mà rộng lượng giao cần lái vào tay Kotohira xác xược có tiếng.

“Chẳng ai muốn lên cùng máy bay với Kotohira cả.” Trung tá nói bằng giọng ủ ê.

“Chưa tranh chấp cần lái mà đã có vấn đề rồi ấ y ạ?”

Ra vậy, liên quan đến tính hung hăng của Kotohira. Chuyện này thì Rokuro cũng hết cách. Trước cả khi xích mích đã chẳng ai muốn bắt cặp cùng cậu.

“Chính vậy.” Nói rồi trung tá nhìn Rokuro.

Giờ Rokuro mới nhận ra, hôm nay ông gọi anh đến vốn để giải quyết việc này.

“Tôi muốn cậu với Kotohira ghép thành một cặp.”

Đây là mệnh lệnh của cấp trên, Rokuro không thể kháng cự. Mà trước khi nói thích hay ghét, anh còn chưa hiểu Kotohira đến mức có thể phán định ghét cậu hay không. Chiếc B5N hiện Kotohira đang lái tạm cũng có hai chỗ, cứ mỗi lần đội bay được quyết định là lại xảy ra lùm xùm không nhỏ.

Rokuro thầm nghĩ, nếu cuối cùng vẫn không hòa hợp được thì bên trên sẽ đổi người, nên chấp nhận. Anh cũng thích ng ồi ghế lái, nhưng đối phương chính là Kotohira “năm sao”, không thể để một “phi công ưu tú bắn rơi máy bay địch” ng ồi ghế sau được. Hơn nữa, anh vẫn nhớ đại khái kiến thức về thao tác súng máy bay.

Xuyên qua cánh rừng dừa giấu thùng phuy xăng và bom được phủ lưới nguy trang là tới xưởng bảo trì nằm lọt thỏm giữa rừng cây bụi.

Sau khi làm xong thủ tục buổi sáng, mỗi người tự tản về khu vực riêng. Theo lịch phân công hôm nay, Kotohira không phải là phi công trọng yếu cần sẵn sàng chờ bay nên hẳn cậu đang giúp việc tại xưởng bảo trì. Gạt những cành trúc đào vướng víu sang hai bên, nhòm vào trong khoang chiếc máy bay lấp ló sau bụi cây, Rokuro lập tức tìm thấy Kotohira. Cậu mặc đồ

lao động màu trắng, mũ quân dụng mền dặt ở hông. Máy bay không còn nên cậu cầm cùi lau chùi máy bay của người khác, dùng khăn vải cẩn thận lau sạch chỗ dầu đen rỉ ra từ mối nối giữa các linh kiện. Rokuro thấy chiếc máy bay được Kotohira làm vệ sinh rất ổn, rất sạch sẽ. Hòm đồ nghề đặt dưới chân cậu cũng sắp xếp ngăn nắp.

“Kotohira.”

Rokuro tiến lại gần, cất tiếng gọi. Kotohira chăm chăm nhìn anh chốc lát với vẻ cảnh giác rồi thận trọng hỏi, “Có chuyện gì?”

Thấy Kotohira thật lòng yêu thích máy bay, Rokuro rất phấn khởi, bèn truyền đạt lại mệnh lệnh của trung tá, đoán rằng cậu sẽ chẳng có lý do gì từ chối. Dù sao anh cũng định nhường ghế lái ngay từ đầu, kỹ thuật truyền tin của anh cũng đạt thành tích dẫn đầu. Hơn nữa, ở giữa Thái Bình Dương mênh mông sóng nước chẳng cần phân biệt địa hình, thì ai ngờ ghế trinh sát cũng như nhau cả. Ấy vậy mà...

“Tao ghét người to xác. “ Vừa nghe thông báo, Kotohira lập tức đáp, rồi bổ sung, “Ghét hơn ghét lũ ngốc nhều.”

“Nhưng tôi đâu có to lớn lắm. Tôi có đi đâu gì không tốt sao?”

Bị từ chối như thế, đến Rokuro cũng khó mà không giận. Anh chỉ hơi cao một chút, không hề lực lưỡng to béo đến mức khiến Kotohira phải căm ghét. Kết quả khi khám sức khỏe nhập ngũ của anh cũng thuộc top đầu, nên anh vô cùng tự tin với thân hình của mình. Chẳng hiểu cậu bất mãn chỗ nào.

Kotohira liếc đáp trả như lẽ đương nhiên, “Thân máy bay đã nặng, lắp thêm bom càng nặng. Một đũa như mày leo lên thì còn bay thế quái nào được nữa!”

“...”

Rokuro cạn lời. Nhưng chẳng hiểu sao anh không quá tức giận. Trong lòng nghĩ mọi cách thuyết phục Kotohira r ồi lại lần lượt từ bỏ các cách đó, cứ lặp đi lặp lại như vậy vài l ần.

Để thắng trong không chiến, quan trọng là phải bay được càng cao, càng xa, hơn được chút nào hay chút đó. Vì tiết kiệm nhiên liệu, không ai muốn máy bay nặng thêm dù chỉ là trọng lượng của một tờ giấy. Rokuro hiểu tâm trạng đó, nên tuy bị Kotohira ương bướng phủ định, chê bai, nhưng anh lại cảm thông vì thái độ nghiêm túc của cậu lúc tỏ ra ghét mình.

“Cậu nghĩ tôi là bom mấy tấn đấy hả...?”

Rokuro định nói rằng, Gekko được trang bị hai động cơ Sakae 21, chỉ trong sáu phút ngắn ngủi có thể đạt tới độ cao 6000 mét, chở thêm khoảng sáu mươi cân thể trọng của anh cũng đâu hề gì, nhưng Kotohira cứ lờm anh bằng ánh mắt có thể lý giải là “Mày có nói gì cũng vô ích”.

Mày chau lại, mắt nhìn chăm chăm xuống đất, đôi môi bặm chặt như đang nín thở, thi thoảng hé mở, “Phù...!” một hơi dài cố ý cho người khác nghe thấy. Kotohira trong bộ đồ chống nóng đứng cạnh Rokuro, thái độ bất mãn bốc ra ngùn ngụt.

Hai người bắt đầu hợp tác từ hôm qua. Máy bay chưa được chuyển đến nên họ vẫn làm công tác trên mặt đất, nhưng vì mệnh lệnh đã hạ xuống nên họ phải hành động theo cặp.

Sau lúc đầu chửi mắng thậm tệ, Kotohira không nói năng gì nữa. Thay vào đó, cậu bày ra khuôn mặt khó chịu, thấy Rokuro khẽ động đây là bắn qua ánh mắt sắc lạnh như băng. Đôi mắt căm hờn tựa muốn nói “Tao sẽ không chấp nhận sự hiện diện của mày! “.

R ồi nét biểu cảm ấy cũng qua, giờ là vẻ mặt khô sở, cậu nhìn Rokuro mà than ngắn thở dài.

Tóm lại, Kotohira không ưa anh. Vô cùng rõ ràng và dễ hiểu.

“Ng ồi sau lưng tao lại là chuyện khác!”

Đó là lời đáp của Kotohira khi Rokuro ước hỏi cậu không ưa anh ở điểm nào. Có vẻ nếu là đồng đội thông thường thì không sao, nhưng để thành cặp thì người anh quá khổ.

Khi anh chịu hết nổi, đề nghị với Kotohira “Nếu không hài lòng thì tự cậu nói với cấp trên đi. Cũng đâu phải tôi muốn thế này” thì lập tức, bất mãn dồn nén trong lòng Kotohira vỡ ra như quả bóng nước bị kim châm thủng.

“Cãi lại lệnh trên thì còn ra thể thống gì? Mà không chỉ to xác mà còn ngu nữa à!” Cậu ta hét lên r ồi nhìn Rokuro trừng trừng.

Điều khiến Rokuro ngạc nhiên không phải thái độ hung dữ của Kotohira, mà là khí chất hải quân nơi cậu. Dầu bảo không thể cãi lệnh cấp trên, nhưng cấp trên cũng chỉ là con người. Nếu là Kotohira thì cứ kín đáo đề đạt, giống như Rokuro, vừa đi dạo vừa trao đổi với trung tá Sawaguchi là được mà. Lời của người được tán tụng là Kotohira “năm sao” chứ chẳng phải ai khác, cấp trên hẳn sẽ cân nhắc việc cậu ta muốn ghép cặp với trinh sát viên nào.

Vậy mà Kotohira lại nói “Cãi lại lệnh trên thì còn ra thể thống gì?”. Dù mệnh lệnh có vô lý thế nào cũng sẵn sàng tiếp nhận mới là quân nhân chân chính, là đàn ông đích thực. Rokuro cũng hiểu rõ điều đó, nhưng thật không ngờ Kotohira lại nhất nhất làm theo, chính trực, thẳng thắn thế này. Còn khảng khái đến cái tôi ngoan cường xuống. Có lẽ đây chính là ý thức thái độ của riêng Kotohira.

Kotohira chẳng bao giờ đáp lời mà chỉ lờm Rokuro chăm chặp rồi thở dài suốt ngày. Nhưng một khi có việc phải bàn thì dù tỏ ra nhún nhó khó chịu, cậu vẫn chịu ngồi xuống cạnh anh, không có hành động gây rối nào. Hai người cũng bắt đầu sinh hoạt cùng nhau, ăn cơm cũng cùng xếp hàng. Trừ ánh mắt, Kotohira hoàn toàn quy củ.

Cứ nhìn sang là lại thấy bản thân bị lờm nguýt, nghe tiếng thở dài đến mức phải thán phục dung tích phổi của cậu, nhưng vì đã hiểu rõ mâu thuẫn trong nội tâm Kotohira nên Rokuro cũng không quá phiền lòng. Đáng người anh cao lớn nên cậu không thích, thực sự chỉ vậy mà thôi.

Lúc chào cờ buổi sáng, Rokuro thấy trung tá Sawaguchi đứng cạnh bục chỉ huy nhìn về phía này. Ông thực sự rất quan tâm đến Kotohira, có lẽ bởi trung tá cũng biết tình hình sẽ không mấy suôn sẻ. Anh đang thấy khó xử thì bỗng có tiếng gọi lớn từ đằng xa vọng lại.

“Này! Atsutani, Kotohira!”

Rokuro ngoảnh đầu thì thấy một kỹ thuật viên đang hướng về phía này vẫy tay với họ. Cậu chàng chạy lại gần, vô cùng hưng phấn thông báo.

“Nghe bảo ngày mai, chiếc máy bay tiêm kích đêm đó sẽ tới!”

Kotohira vui sướng như trẻ nhỏ được cho xem thứ gì mới mẻ.

Gekko đã cập bến Rabaul. Kotohira đón nó tại bờ biển, cậu không thể chờ thêm được nữa. Mất nửa buổi sáng, máy bay mới chính thức được bàn giao xong, tiếp đó phải đi điều chỉnh lại vài chi tiết. Hệ thống súng hướng lên đã lắp sẵn từ trước khi máy bay được vận chuyển đến đây. Hai người nghe giải thích về các nút điều khiển súng.

Khi mặt trời còn chưa xuống núi, họ vội vàng bay thử một lần. Lần cất

cánh chính thức phải chờ đến khi mặt trời lặn, vì Gekko là máy bay tiêm kích ban đêm, nhiều công năng phải chờ đêm xuống mới thử nghiệm được.

Hai người mặc đồ phi hành nghiêm chỉnh, lắng nghe lời căn dặn của đội trưởng. Họ đội mũ tai rử, đeo kính phi công. Hôm qua, Rokuro cùng Kotohira đã nhuộm khăn quàng cổ sang màu lam. Ở nơi tiền tuyến, khăn quàng có màu chính là bằng chứng cho thấy chủ nó đã ra trận rất nhiều lần.

Hiệu lệnh cất lên, kĩ thuật viên, phi công cùng các đội trưởng tản về vị trí của mình. Cuộc hội ý trước khi cất cánh đã kết thúc. Rokuro cầm tấm bảng có kẹp bản kế hoạch trên tay, đứng trước cửa lên máy bay, trao đổi lần cuối với tổ kĩ thuật.

“Rõ. Tôi sẽ bắn thử đạn sáng, kiểm tra tốc độ tự động gương của cánh tà trước và radar. Tôi sẽ hết sức chú ý.”

Trong lòng sáng phát ra từ đèn pin cầm tay, Rokuro cúi đầu chào tổ trưởng tổ kĩ thuật. Nhiệm vụ chính của anh là thử chức năng những thiết bị mà máy bay khác không có, và xác định quỹ đạo đường đạn của hệ thống súng hướng lên, vũ khí đặc trưng trên Gekko.

Ở đầu máy bay cũng trang bị súng máy, nhưng đặc trưng nổi bật nhất của Gekko là hai khẩu súng hướng lên được lắp ở lưng máy bay. Đây là một trong số những chiếc phi cơ thuộc dự án thử nghiệm tuyệt mật do tư lệnh Kozono của đoàn Không quân 251 phát động. Phía sau lưng ghế trình sát của Rokuro là cặp súng 20 mm, hòng súng dài, thò ra khỏi thân máy bay, chếch hướng lên trời²¹. Sau khi đưa máy bay áp sát bụng phi cơ địch, cặp súng này sẽ là vũ khí bắn lên sườn bụng địch, dễ dàng hạ gục quân thù.

Nhưng khoảng cách thế này cũng quá gần rồi. Rokuro nghĩ, chăm chú

nhìn hai khẩu súng đặt chếch hướng lên trời ngay sau lưng ghế trình sát. Lúc anh đang lo mình có cần nút tai lại không khi súng được thiết kế nhồi ra ngay từ đằng sau như một vị khách thứ ba thế này, thì bộ khởi động đã quay, động cơ hai bên thân máy bay vang lên rền rĩ.

Kỹ thuật viên vũ lưng Rokuro, “Lên đi!”. Anh gật đầu tiến lại gần thân phi cơ. Kotohira đã đứng cạnh Gekko từ trước, đang đợi kỹ thuật viên kiểm tra công tơ mét bước xuống khỏi ghế lái. Ánh mắt cậu ghim chặt vào Gekko. Những lời cấp trên đang nói ngay bên cạnh cũng chẳng lọt vào tai.

Chiếc máy bay đẹp đẽ này rĩ sẽ trở thành chiến đấu cơ yêu quý của chúng ta sao?

Lòng mong đi đầu đó thành hiện thực, Rokuro bước tới sóng vai cùng Kotohira chiêm ngưỡng vẻ oai hùng của chiếc phi cơ mới coóng đến từng cái đinh tán.

Máy bay tiêm kích ban đêm Nakajima J1N1-S Gekko. Mỗi bên thân trang bị một động cơ Sakae 21, 14 xi lanh tác động kép làm mát bằng không khí có hình sao, 1130 mã lực, chiều rộng sải cánh vào khoảng 17 mét. Tốc độ tối đa 507 mét/giờ, cho phép trang bị hai quả bom 25²², có thể bay cả ngày lẫn đêm, vừa là máy bay tiêm kích, vừa là máy bay ném bom. Đây là chiếc phi cơ được bí mật cải tiến với kì vọng có thể trở thành chiến đấu cơ vạn năng.

Gekko được cải tiến từ phi cơ trình sát đất liền J1N1-C, to hơn hẳn A6M, thân máy bay màu lục sẫm thuần dài đẹp đẽ, tuy có hai chỗ ngồi nhưng bộ kính chắn gió gọn gàng chẳng khác máy bay một người lái. Hai bộ trục cánh quạt màu nâu thẫm được gân trên hai cánh máy bay là nơi lắp động cơ.

Đèn báo hiệu màu đỏ ở đầu cánh máy bay sáng trong bóng tối. Dưới

ánh trắng vừa lên, sợi ăng ten căng từ cánh chủ phải đến cánh đuôi lông lánh như một tia sáng.

Vừa nhìn đã biết nó sẽ bay rất khỏe. Máy bay này thừa sức chặn đánh địch.

Sau vài giây quan sát, Rokuro liếc sang định hỏi cảm nghĩ của Kotohira, nhưng rồi chẳng nói nên lời. Kotohira vẫn mở to mắt, đứng đờ một chỗ ngắm Gekko như mất hồn.

Phát giác ánh nhìn của Rokuro, Kotohira quay sang, các đường nét trên khuôn mặt cho thấy cậu đang vô cùng ngạc nhiên. Bắt lấy cánh tay anh, cậu hét lên trong tiếng nổ động cơ, “Tuyệt quá! Hai động cơ kìa!”

Thấy Kotohira vui sướng như vậy, Rokuro bỗng buồn cười. Cậu còn tuyệt hơn ấy, anh thầm nghĩ.

Đôi mắt Kotohira lấp lánh linh động. Có lẽ “mắt đầy sao” chính là thế này đây. Tròng mắt cậu vốn đen láy, mỗi khi hưng phấn là lại sáng nhấp nháy, như thể khảm cả trời sao trong đó.

“Đúng không!? Nhỉ!?”

Xen giữa tiếng động cơ, tiếng hét đầy kích động cùng vẻ mặt vô cùng vui sướng của Kotohira khiến Rokuro suýt bật cười, nhưng anh vẫn dằn xuống. Anh không phải người thô lỗ đến mức làm mất hứng một Kotohira đang phấn khởi thế này, bèn trả lời, “Tuyệt thật đấy.”

Kotohira lại đưa mắt nhìn Gekko, gật mạnh đầu, “Ừ!”

Đèn pha sáng lên, đèn tử cậu càng rực rỡ.

Chưa từng thấy trời sao nào sáng cỡ ấy, Rokuro chỉ biết ngáp ngừng cười. Tại Rabaul, nơi nổi tiếng với vòm trời ngàn sao này, ở khoảng cách gần như vậy, lần đầu tiên anh ngắm một trời sao huy hoàng đến thế.

Khi thực chiến, nòng súng của Gekko sẽ không lắp đạn sáng. Đạn sáng là loại đạn bên trong có trộn phốt pho. Sau khi bắn vài loạt đạn thường sẽ đến một lượt đạn sáng, đường đạn tỏa ánh xanh, giữa ban ngày cũng thấy rõ quỹ đạo. Nhờ đó, trinh sát viên có thể xác định độ cong của đường đạn bằng mắt thường, điểu chỉnh góc nghiêng trước khi gặp chiến đấu cơ của địch, rồi tính toán thời điểm cùng góc độ nhả đạn. Họ nhận được chỉ thị từ căn cứ Toyohashi rằng, không thể dùng đạn sáng, cả đèn báo hiệu cũng phải tắt vì bật lên sẽ để lộ vị trí, nhưng hôm nay chỉ là bay thử nên họ sẽ sử dụng tất cả các chức năng của Gekko.

“Sai số vận tốc đã khôi phục chưa?” Giọng Kotohira ở ghế trước truyền tới qua thiết bị liên lạc.

Lúc máy bay cất cánh, cậu bảo “Cảm giác vận tốc trên đồng hồ không chuẩn lắm”, nhưng Rokuro đã đáp rằng “Sao lại vậy được”. Đến khi bay thật thì đúng là có sai lệch giữa vận tốc thực tế và số đo trên đồng hồ.

“Vẫn lệch. Có lẽ là do ống pitot. Lúc hạ cánh nhớ cẩn thận.”

Ống pitot là một thiết bị tương tự ống ten, dùng để đo vận tốc, nằm ở vị trí hết sức đặc biệt trên Gekko. Những chiếc máy bay khác chủ yếu gắn ống pitot ở cánh chính nhưng với Gekko, nó lại được gắn dưới đầu máy bay, chúc xuống trông như cần câu hay cái móc treo màu đỏ. Chẳng biết vị trí này có gây ảnh hưởng gì không, nhưng nguyên nhân gây sai số vận tốc hẳn là do nó.

“Đã rõ! Nhưng tôi không muốn tháo nó ra đâu. Cái ống pitot này đẹp.”

Kotohira đột nhiên tỏ thái độ yêu thích. Kể cũng phải, cái ống pitot điệu đà này nhìn hệt như chiếc nơ màu đỏ, rất độc đáo và đáng yêu.

“Hiểu rồi, tôi sẽ đề đạt nguyện vọng lên trên. Bù lại cậu đừng để máy bay tiếp đất bằng đầu đấy. Bỗng dưng khiến nó vỡ tan tành thì đầu thế mở miệng xin ‘Cứ giữ nguyên thế này’ được nữa.”

“Yên tâm, tôi tiếp đất giỏi lắm.”

Khi xảy ra sai số vận tốc thì việc tiếp đất trở nên khó khăn hơn rất nhiều, mà ống pitot Kotohira yêu thích lại nằm ở vị trí sẽ gãy vỡ trước tiên nếu máy bay lao đầu xuống đất. Để tránh đường đạn của hệ thống súng hướng lên, ăng ten radar và vài chi tiết nhỏ phải rời đi chỗ khác, nên ống pitot mới nằm ở vị trí thế này, nhưng đây quả thật là vị trí hiểm. Thứ dễ gãy thế này mà bị va chạm thì cẩn thận kiểu gì cũng sẽ gãy thôi, nên Rokuro chỉ còn cách tin tưởng vào tay nghề của Kotohira. Rokuro ghi chép về sai số vận tốc vào tờ giấy kẹp trên tấm bảng rồi bảo với cậu.

“Xong, đã hoàn thành kiểm tra. Cậu còn muốn thử gì nữa không?”

“Về máy móc thì không còn gì.” Kotohira đồng dục đáp.

Theo những gì Rokuro cảm nhận từ lúc lên máy bay tới giờ, so với phi cơ ném bom luôn vận hành bền bỉ hay A6M đã trải qua bao công cuộc nghiên cứu kĩ càng thì Gekko vẫn còn khiếm khuyết, nhưng nếu khắc phục được những bất cập ấy thì nó sẽ là chiếc máy bay đáng để ngẩng lên. Hải quân cũng có luật “Cấm chê bai vũ khí được cấp phát”.

Sự nhạy bén của Kotohira khi nhận ra sai số vận tốc, lẫn tính bạo gan dám để lại ống pitot đầu thật đáng nể. Ban đầu Rokuro còn lo khi cần lái cậu sẽ biến thành người khác và đó mới là nguyên nhân khiến cậu bị ghét bỏ, nhưng tác phong trên máy bay của cậu lại đi đến mức anh phải bất ngờ. Kotohira cũng chịu nghe chỉ thị của anh. Rokuro thấy rõ, cậu tin tưởng anh tuyệt đối.

“Vậy thì từ lúc này cho đến khi hết giờ là thời gian bay tự do. Ngài phi

công cứ thỏa thích bay thử đi. Tuy chỉ còn tám phút...”

Mục cần kiểm tra mà kĩ thuật viên giao cho hai người khá nhiều, nhưng nhờ Kotohira giải quyết gọn lẹ mà họ còn thừa thời gian bay tự do. Qua thiết bị liên lạc bằng sóng vô tuyến, Rokuro báo cho máy bay thấp tầng rằng Gekko sẽ bay tự do.

Phía trước ghế lái, màn hình màu lục nhạt của thiết bị ngắm bắn Revi25B²³ sáng lấp lóe. Kotohira thuần thục màn hình lên, “Ừ!” rồi gọi, “Mà Atsutani này!”

“Sao?”

“Lần trước tôi bảo sẽ cho anh xem trời sao nhỉ?”

Dứt lời, cậu kéo cần lái. Vai Rokuro chợt bị trọng lực hút. Sức nặng vô hình từ đằng trước ép chặt anh vào ghế, anh nheo mắt.

Ngay trên đỉnh đầu là mây, nhưng Kotohira vẫn tiếp tục trượt Gekko vào hồng kiếm tìm một khe hở có ánh trắng lọt xuống.

“Kotohira?”

Thấy nghi hoặc, Rokuro gọi với ra trước. Không nên tự dưng lao vào mây vô mục đích như thế. Chấn động khi bay trong mây khiến thân Gekko phát ra những tiếng lạch cạch. Rokuro chịu xóc, nhìn lưng ghế lái của Kotohira, theo dõi đồng hồ đo đặc trên đó.

Mây trượt qua vượt ve lớp kính chắn gió, của Gekko là loại kính mở bật ra ngoài. Họ chìm trong màn mây đã chừng nửa phút, tần nhìn tù túng. Phi cơ như trôi trên lớp bọt. Rồi đột ngột thân máy nhẹ bỗng, áp lực ép quanh Gekko biến mất. Họ thoát khỏi tầng mây.

“...” Rokuro nhìn ra ngoài kính chắn gió, bỗng dừng nín thở.

Bên ngoài chính là trời đêm, nhưng khác hẳn bầu trời anh từng biết.

Một màu chàm trong veo bủa vây. Vàng trắng trắng muốt như đông đá rơi sáng biển mây trải rộng bên dưới, nhuộm thành màu trắng óng ánh, bóng máy bay như con cá đang tung tăng bơi lội.

Phía dưới là một vùng trắng bạc, trên đầu là bầu trời bao la.

Đây mới là bầu trời thực sự, Rokuro cảm khái.

Ngoài cửa kính, bên trái là mặt trăng trắng ngần, sáng vàng vạc, được nền trời màu xanh dương bọc quanh. Càng cách xa mặt trăng, sắc tối càng đậm. Bên phải là trời sao bao la, những vì tinh tú như cát bạc bị đổ khỏi hộp, vương khắp trời.

Phía bóng tối đậm đặc đen quánh, muôn vì sao lấp lánh hợp lại một chỗ chực tràn xuống.

“Gần quá.” Rokuro bất giác lẩm bẩm.

Bầu trời cùng muôn vàn tinh tú ở ngay trước mắt anh, không một chướng ngại. Những vì sao gần đến nỗi tưởng vươn tay ra là với tới, vòm trời tựa lớp màn đen trong veo bao trùm khắp nơi. Giữa bầu trời đêm thực sự này, đôi cánh rộng của Gekko như được phủ lên chiếc áo mỏng đan từ sợi mây. Những hạt sương trắng li ti bám lên, cánh chính lấp lánh như tấm mình trong ánh trăng đêm mười bốn. Động cơ rầm rì mạnh mẽ tựa tiếng hát. Đèn báo hiệu đầu cánh máy bay bên trái màu đỏ, bên phải thì xanh dương. Chúng vừa phát sáng, vừa tiến lên trong đêm, như muốn chứng minh bản thân cũng là những vì sao.

Hai người lơ lửng giữa bạt ngàn tinh tú, chỉ có mặt trăng chậm rãi chuyển động.

“Sao hả?” Giọng Kotohira vang lên đặc chí.

Quả thật là một trời sao đẹp tuyệt vời.

Ở phương Nam đêm nào cũng đầy sao, nhưng vị trí này chắc chắn là khoảng trời gần sao nhất mà chi phi công mới được ngắm.

Đây là cảnh đẹp nhất tôi từng thấy, Rokuro định đáp thế, nhưng rồi lại thôi. Anh nhớ tới ánh mắt Kotohira khi ngắm nhìn Gekko. Bầu trời sao trải rộng trước mặt anh huy hoàng thật, nhưng đem so với đôi mắt ấy, thì đến trời sao cũng phải lu mờ.

“Tuyệt thật đấy.” Anh đáp. Kotohira không nói gì nữa, nhưng từ các thao tác điểu khiển máy bay có thể thấy tâm trạng cậu rất tốt. Từ ống nghe của Rokuro vọng ra tiếng ngâm nga xen giữa tạp âm, anh nghe thấy giai điệu nhưng không biết đó là bài hát gì.

Trong tám phút, họ bay giữa trời sao, phóng lên, hạ xuống, chao liệng vài lần rồi an toàn kết thúc chuyến bay thử Gekko.

Ngay trước khi máy bay hạ cánh, Rokuro thực sự lo lắng vấn đề sai số vận tốc, nhưng Kotohira đã nhẹ nhàng tiếp đất ba điểm²⁴, cậu triệt tiêu lực nâng ngay trước khi chạm đất và dừng lại êm ái. Cú đáp rất đẹp, không hề từng là phi công trên hàng không mẫu hạm.

Ống pitot có vấn đề, nhưng chúng tôi cảm thấy ổn.

Rokuro thêm một dòng như thế vào cuối bản báo cáo.

Bay thử kết thúc, họ vội vàng bảo trì máy bay và họp bàn với cấp trên, chủ yếu là trao đổi về phương pháp vận dụng Gekko. Cuối cùng Gekko nhận nhiệm vụ tiêm kích ban đêm, chặn những kẻ địch hiện phe ta chưa có biện pháp chống trả. Ngoài ra còn kiêm cả nhiệm vụ trinh sát, tháp tùng nếu được cất cử.

Hai người còn chưa ngời hưng phấn thì sớm mai đã đến. Trừ những người đang thực thi nhiệm vụ, tất cả mọi người đã tập trung ở quảng trường trước sở chỉ huy để chào cờ buổi sáng. Thời tiết hôm nay cũng chẳng khác gì, từ sáng sớm nắng đã chói chang.

Kotohira vẫn giữ thái độ bất mãn và liên tục thở dài. Ánh mắt cậu hoặc lảng tránh hoặc lờm Rokuro một cách lộ liễu. Cứ như thái độ thân thiện trong chuyến bay thử là giả. Có lẽ sự thân thiện đó chỉ là hệ quả của niềm vui khi ở trên máy bay. Rokuro đứng nghe huấn thị ở tư thế nghiêm, lòng thầm thương thân vì đã mừng hụt. Sau thông báo về lịch trình hoạt động hôm nay là màn chào hỏi nhanh của viên đội trưởng mới đến đơn vị.

“Giải tán!”

Hiệu lệnh vừa dứt, mọi người bắt đầu tản ra. Mồ hôi ròng ròng ướt đầm tóc mai Kotohira, sau khi ngừng đứng tư thế nghiêm, cậu lờm Rokuro bằng đôi mắt sắc lẹm, rồi lặng lẽ quay gót như mọi bận.

Ban đầu Rokuro nghĩ cứ chờ cho cậu xả hết bất mãn rồi sẽ bình tĩnh lại, nhưng tình hình có vẻ không khả quan. Anh muốn tâm trạng Kotohira tốt lên nhưng cũng chẳng thể để cậu ngẩng ghế lái khi không có nhiệm vụ xuất kích... Đang sầu não nghĩ cách thì Rokuro nghe thấy Kotohira, vẫn đang quay lưng về phía anh, cất tiếng gọi.

“Đi thôi.”

Nhìn xuống xoáy tóc giữa cái đầu lòa xòa của cậu, Rokuro khẽ bật cười, “Ừ.”

Có lẽ rồi anh và Kotohira sẽ trở nên thân thiết hơn thôi.

Bầu trời hôm nay cũng xanh ngắt một màu, quang đãng không một gợn

mây.

Rokuro rời khỏi đường mòn, bước vào rừng cây bụi. Tay gạt những cành cây xanh lia chia trước mặt, anh nhìn quanh, gọi tên Wataru.

“Wataru... Wataru?”

Rokuro vừa cẩn thận để không đánh rơi sáu lon dứa đóng hộp đang ôm bằng một tay, vừa né đám lá vụn tuế. Ở đây cũng không thấy.

“Wataru?”

Để cho chắc, anh gọi với cả vào trong mấy lùm cây nhưng không ai đáp lại. Chắc là cậu ấy tới chỗ mọi khi rồi.

Hai người bắt cặp được nửa tháng, chẳng bao lâu đã gọi nhau bằng tên. Wataru dính Gekko tới mức Rokuro nghĩ, ngoài nó chắc chẳng có chiếc máy bay nào được yêu quý tới nhường này. Wataru mê Gekko đến độ nếu nó là vật sống khéo cậu còn chia cả cơm cho. Hầu như lúc nào cậu cũng ở cạnh Gekko, bảo trì, lau chùi, khi rảnh thì ngủ bên cạnh. Những hôm máy bay đỗ trong bóng râm, cậu còn cuộn tròn ngủ luôn trong buồng lái. Kỹ thuật viên đã nói không có chỗ nào cần họ can thiệp, nhưng Wataru cứ như bà mẹ có con nhỏ bị ốm, bưng bình sữa lấy họ nhờ kiểm tra xem Gekko có chỗ nào không ổn.

Nếu coi Wataru là mẹ Gekko thì Rokuro cũng phải là cha nó mới đúng. Thế mà, như thế do đã quen lái A6M một chỗ ngẫm, Wataru khư khư độc chiếm Gekko không cho anh động vào. Tuy thế, nếu Rokuro không lau chùi Gekko thì kiểu gì Wataru cũng nổi giận. Anh thực sự có cảm giác như mình đang ngẫm ké Gekko của cậu.

Trình độ lái máy bay của Wataru còn cao siêu hơn lời đồn, từ khi được giao Gekko, cậu luôn bưng bưng phẫn chấn. Wataru có thể bình thản thực hiện ngửa bụng bỏ nhào cứ như máy bay đã chết động cơ. Và cậu tuyệt đối

không để bị chiến cơ phe địch bám đuôi, như thế sau lưng có mắt.

Rokuro cũng từng trải qua khóa huấn luyện phi công hà khắc. Trước khi tới Rabaul, anh từng đảm nhiệm cả vị trí trinh sát lẫn phi công trên máy bay B5N, tích lũy hơn bốn trăm giờ bay, vậy mà ng ồi sau Wataru, lần đầu tiên anh nôn mửa. Thân máy bay rơi như lá rụng, chẳng khác gì bị địch bắn hạ. Khi thấy sát trên đầu là biển, Rokuro đã gào rú thảm thiết, bao lần tưởng mình sắp chết đến nơi, thế mà Wataru vẫn còn ngậm nga được. Cái hôm Rokuro bị nôn, Wataru nổi giận c ần gây đuổi đánh anh tới chết, còn bắt anh lau chùi đến mòn vẹt cả bên trong máy bay. Trông vậy chứ cậu rất dễ nổi nóng, chỉ c ần phát hiện Rokuro chắm chút máy bay không cẩn thận là lập tức biến thành chiến đấu cơ đi oanh tạc anh.

“Wataru?”

Rokuro ôm dứa đóng hộp, ngó vào xưởng bảo trì xây khuất trong rừng dừa. Gọi là xưởng bảo trì, nhưng thật ra là một khu lán rất đơn sơ, chỉ có mái che lợp bằng lá dừa thò ra trên mấy thanh r ầm, nhưng vì bên trong có lót tôn nên miễn cưỡng che mưa tránh nắng được. Ở góc xưởng có kê bộ bàn ghế.

Wataru dẫu còn khép mình, nhưng đã “người lớn” hơn trước nhiều. Cậu không lập tức tỏ ra thân thiện, nhưng xem chừng đã công nhận trình độ trinh sát của Rokuro.

Từ khi lái Gekko, hai người đã tiêu diệt được ba máy bay địch.

Ban đầu cũng có vài vụ tranh chấp, quấy phá nổ ra xoay quanh quyền đi đầu khiến Gekko, nhưng gần đây, ai cũng gọi nó là “máy bay Kotohira”. Gekko đã được công nhận là chiến đấu cơ yêu quý của Kotohira. Theo lệ thường, nếu cấp bậc quân hàm của phi công và trinh sát viên ngang nhau thì trinh sát viên như Rokuro thành cơ trưởng, phải gọi là “máy bay

Atsutani” mới đúng. Trước mặt anh người ta vẫn gọi thế, nhưng nghĩ kiểu gì cũng thấy Gekko là của Wataru. Rokuro rất biết ơn mọi người quan tâm đến cảm nhận của mình, nhưng bản thân anh lại không coi trọng vấn đề này lắm.

Rokuro tìm thử, quả nhiên thấy Wataru đang ngủ trưa trong bóng râm dưới cánh Gekko. Xuất kích liên tục, sức ép trọng lực dồn lên cơ thể mảnh dẻ khiến cậu mệt mỏi. Những lúc như thế, Gekko lại như chim mẹ, để Wataru rúc dưới cánh mình.

Những ngày không phải lên máy bay, không bị không kích, sau khi lao động nghĩa vụ dưới ruộng xong, họ được sinh hoạt tự do. Có thể đọc sách, sơn lại máy bay, hay ngủ trưa tùy thích. Để cơ thể nghỉ ngơi lúc yên bình nhằm sẵn sàng chuẩn bị cho chiến đấu cũng là công việc trọng yếu của phi công.

“Wataru. Dậy đi, Wataru. Hàng trợ cấp đặc biệt tới rồi này.”

Bình thường mỗi người chỉ được một lon dưa đóng hộp, sĩ quan được hai lon, người lập công đặc biệt được thưởng tùy theo công trạng. Bọn họ được thưởng thêm mỗi người hai lon, tức là mỗi người có cả thảy ba lon.

“Ừm...”

“Dưa đóng hộp. Chúng ta được thưởng nên mỗi người có ba lon dưa. Thưởng chiến công đấy.”

Thấy lon dưa Rokuro chìa tới trước mặt, Wataru dụi cặp mắt buồn ngủ, điệu bộ mừng rỡ, “Thật sao?” Tối qua làm nhiệm vụ tuần tra suốt đêm nên Wataru có vẻ uể oải, cặp mắt to chi mở bằng một nửa mọi khi.

“Đây này.”

Rokuro ngẩng xồm trước mặt Wataru mới nhồm dậy, chìa ba lon dưa

đóng hộp ra. Wataru cười ngây ngốc như trẻ con gái ngủ. Nhìn khoe môi bị rách của Wataru, Rokuro thở dài, thẫn nghĩ, nếu lúc nào cậu cũng thế này thì đáng yêu biết mấy. Số vụ ẩu đả cậu tham gia chẳng hề giảm bớt.

Rokuro thì thẫn như đổ Wataru đang ng ồi khoanh chân dưới đất.

“Giờ chúng ta cùng ăn luôn hay chờ ngâm trong nước cho mát r ồi mới ăn?”

“Cứ thế này là được, chia đôi thôi.” Cậu vừa nói vừa lấy dụng cụ khui lon từ trong hòm đ ồng gh ề

Được Wataru mở lòng, Rokuro cảm thấy như mình đang thu ần hóa một con thú nhỏ không mấy dạn người. Tính cậu tươi vui, mạnh dạn, nhưng lòng cảnh giác lại cao. Vì đã thành một cặp nên giường của họ cũng chuyển tới cạnh nhau. H ồi đầu, Wataru triệt để đ ề phòng, không chịu ngủ trước anh. Có l ần Rokuro tưởng cậu ngủ r ồi, thử nhìn sang thì phát hiện một đôi mắt sáng lờ trong đêm đang lờm mình chăm ch ập. Đạo g ần đây, Wataru đã để anh thấy vẻ mặt cậu lúc ngủ, đ ồ hộp cũng r ử “chia đôi”. Có lẽ Wataru đã tin Rokuro sẽ không chọc phá hay làm gì b ỉ ối với cậu. Cậu vốn rất dễ g ần.

Quân đội là nơi đàn ông buộc phải cạnh tranh. Theo sau những cuộc cạnh tranh công bằng và nghiêm khắc ấy, lòng đ ố kị cũng sinh sôi mãnh liệt. Trong khoảng thời gian tham gia Khóa huấn luyện trừ bị, đến cả Rokuro chưa từng gây thù chuốc oán với người khác, cũng chỉ có thể bo bo giữ thân, dè chừng đ ồng đội. Cứ nghĩ ra chiến trường, t ần nhìn mở mang hơn thì sẽ thoát khỏi cuộc sống đó, nhưng Wataru đã ra tận t iền tuyến mà còn bị bắt nạt liên miên như thế, có đ ề phòng người khác cũng là đi ầu dễ hiểu.

Đoán Wataru sẽ ăn ngay nên Rokuro mang theo đũa đến. Trong xưởng

bảo trì thường sẽ có cốc bát nhôm kĩ thuật viên hay sử dụng. Anh vừa định đứng lên tìm thì...

“...”

Wataru ngẩng nhìn trời. Trên gương mặt trông nghiêng hờn nhiên của cậu hiện lên điều gì đó khiến Rokuro cũng ngẩng đầu theo. Trời xanh trong không một gợn mây. Đúng lúc Wataru đứng dậy, một tiếng ù ù từ xa vọng tới.

“Có không kích!”

Rokuro nín thở. Kẻ địch tập kích mà còi báo động không hề hú. Wataru giận dữ nói.

“Máy bay tuần tra bị sao rồi không biết!”

“Chắc bị bắn rơi rồi. Chạy mau!”

Anh phải kéo Wataru chạy vào hầm trú ẩn. Bị máy bay địch tập kích, đương nhiên họ rất muốn đánh chặn, nhưng ở đây không có đồ phi công, chẳng có gì hết. Gekko ngay trước mắt, nhưng họ không thể cứ thế này mà lên được.

“Không sao, như bây giờ cũng được. Lại đây, Rokuro!”

Thấy Wataru định lại gần Gekko, Rokuro vội bỏ lon dứa đang cầm, giữ chặt cánh tay cậu.

“Không được. Kĩ thuật viên chưa tới! Không thể cất cánh!”

“Bộ khởi động thì để tôi quay cho! Quân địch có hai máy bay thôi.”

Có lẽ Wataru đã nghe thấy tiếng rú của máy bay địch từ sớm, nhưng đây không phải lúc khen cậu có thính lực tốt, đoán được số lượng địch.

“Wataru!”

Nhiên liệu còn chưa được nạp, dù hai người cùng chuẩn bị cũng không

kịp, đai bảo hiểm để gắn dù cứu hộ cũng chẳng thấy đâu.

“Không kịp mà, Wataru!”

Tiếng động cơ rền rĩ thoáng chốc bao trùm khắp hòn đảo. Rokuro túm tay Wataru đang nhả nhó, kiên quyết kéo cậu ra khỏi xưởng bảo trì, còn không kịp lấy mũ bảo hiểm. Cuối cùng còi báo động cũng hú, hai người thấy đội trực ban cất cánh khỏi rừng dừa. Họ chạy về hướng cái hang tạm dùng làm nơi trú ẩn.

“Cúi xuống!”

Rokuro hét lên, khom người len lỏi giữa những gốc dừa. Vì phải kéo theo Wataru cứ liên tục ngoái nhìn xưởng bảo trì nên họ chẳng chạy được bao xa.

“Mau lên, Wataru!”

“Tôi phải chiến đấu...”

“Wataru!”

“Nếu tôi không chiến đấu thì Yuki sẽ... các chị tôi biết phải làm sao!”

Thấy Wataru định giật tay ra, Rokuro càng siết chặt. Đúng lúc này, máy bay địch bắn xuống hai hàng đạn ngay gần họ, rồi bay về phía bờ biển. Ngay sau đó, phía biển vang lên tiếng bom nổ.

“Lũ khốn này!!!”

“Wataru!”

Wataru đang phân vân nên phản kích máy bay địch (dù chắc chắn không đuổi kịp), hay bỏ cuộc tại đây, thì đã bị Rokuro dứt khoát lôi đi. Không biết bao nhiêu máy bay ngoài bãi gặp nạn. Xưởng bảo trì nơi Gekko đang đậu vừa bị bắn phá, nhưng nếu quay lại lúc này có khi còn gặp oanh tạc. Bom nổ liên hồi. Hai người mãi miết chạy giữa tiếng thùng đoàng như sấm

đánh, cuối cùng cũng thấy hang đá khuất sau bụi cây.

“Cậu không sao chứ, Atsutani?”

Vừa lao vào góc hang thì một đống đội đỡ tay kéo Rokuro, cho anh mượn cặp ống nhòm dự bị. Tiếng đạn pháo máy bay vẫn vang lên pằng pằng. Khuất bóng rừng dừa nên Rokuro không nhìn rõ, nhưng xem thế lửa phùng phùng thì chắc ít nhất năm chiếc máy bay đang bốc cháy.

Wataru xem chừng đã bỏ cuộc. Cặp mắt như thấu tỏ mọi sự trên trời nhìn về bên kia rừng dừa, nơi có ngọn lửa đỏ đen ngùn ngụt bốc lên gần bờ biển. Máy bay ném bom của địch lượn lơ trên bầu trời cười nhạo sự bất lực của quân ta rồi rút về phía Tây Nam. Một cuộc tập kích chóng vánh để làm chiến công cho nhiệm vụ trinh sát.

Đám binh lính trong hang vừa lớn tiếng gọi nhau, vừa hoảng loạn đi lại không yên.

“Gọi máy bay tuần tra đi. Ai xuất kích rồi?”

“Bọn Mishiro, nhưng không thấy liên lạc lại!”

Không rõ những người đó đã lướt qua hay bị địch bắn hạ rồi, nhưng nhóm dưới đất chưa bắt được liên lạc với máy bay tuần tra.

Trong lúc chờ tiếng phi cơ địch gần xa, họ chuẩn bị sẵn xô nước và máy bơm di động để dập lửa. Nếu đã cháy hoàn toàn thì dùng nước biển, vẫn còn hi vọng cứu vớt thì dùng nước ngọt trong bể chứa.

“Đi nào, Wataru.”

Rokuro đẩy nhẹ lưng Wataru, cậu còn đang ngẩn người. Tuy không thấy ánh lửa bốc lên ở xưởng bảo trì nơi đỗ Gekko của họ, nhưng đám lửa lại ở ngay gần đó. Nên nếu xưởng bảo trì bốc cháy thì phải nhanh chóng dập lửa rồi di chuyển Gekko.

“... Ừm.”

Wataru yếu ớt gật đầu, bộ dáng như đã bị rút hết sức lực.

“Nếu tôi không chiến đấu thì Yuki sẽ... các chị tôi biết phải làm sao!”

Thoạt nhìn Wataru chỉ như thằng nhóc nghịch ngợm thích lái chiến đấu cơ, nhưng đi sâu khiến cậu chiến đấu tại nơi này là quyết tâm mạnh mẽ bảo vệ đất nước. Đằng sau tính cách hiếu thắng là tinh thần hi sinh thân mình để bảo vệ gia đình.

Họ mặc áo khoác, đội mũ bảo hiểm rồi đi ra bờ biển.

Có hai chiếc B5N bị phá hủy nghiêm trọng, tám chiếc A6M và D3A²⁵ phát nổ bốc cháy. Một phần xưởng bảo trì bị súng máy bay địch phá hủy, vài cây dừa xung quanh cũng cháy thui, nhưng Gekko lại vô sự, chỉ bị xước một vết ở cánh đuôi do đạn bắn xuyên mái. Trong đám dừa đóng hộp lăn lóc trên nền đất có một lon bị bắn nổ.

Tới lúc mặt trời lặn, mọi người đã dập hết lửa ở những máy bay bị cháy và dọn dẹp xong xuôi. Thiệt hại trầm trọng, ảnh hưởng tới cả việc sắp xếp đội bay.

“Cậu ổn chứ, Wataru?”

Wataru ủ dột đến mức Rokuro chẳng thể nào mở miệng an ủi “Không sao là tốt rồi”. Dường như đối với cậu, máy bay bị sây sát còn đau đớn hơn chính mình bị thương. Kỹ thuật viên đã an ủi cậu rằng không cần phải vá, còn giúp sơn lại đuôi máy bay ngay trước mặt Wataru như đồ trẻ nhỏ, nhưng cậu vẫn ủ ê như cũ.

Wataru là người luôn thẳng thắn, dù đánh nhau sưng mặt hay ngã nhào bị càn nhọn cửa rách tay. Dẫu có bào “Lo cho bản thân đi, lo bằng một nửa sự quan tâm dành cho Gekko cũng được!”, chắc Wataru vẫn chẳng

nghe, nên Rokuro quyết định sẽ lo cho cậu.

Vì toán không kích là máy bay trinh sát nên mọi người đã chuẩn bị tư thế sẵn sàng đón nhận đợt oanh kích tiếp theo dữ dội hơn, nhưng không thấy quân địch đâu cả. Họ muốn phản công, lại không rõ cứ điểm của địch.

Các sĩ quan cấp cao tại Rabaul quyết định đệ trình lên Cục Hàng không lần nữa, yêu cầu bổ sung máy bay trinh sát tân tiến hơn. Hệ thống radar của quân đội Mỹ rất xuất sắc, hầu như cuộc tập kích nào của Nhật cũng bị họ phát hiện trước, trong khi Nhật thì cứ rơi vào hoàn cảnh như hôm nay. Địch bất ngờ không kích, cảnh báo thì điếc, khiến mọi người chẳng kịp trở tay, muốn dùng sóng radio xác định xem máy bay tuần tra còn an toàn không cũng khó. Binh lính chiến đấu nơi tiền tuyến chỉ biết tiếc hận kỹ thuật radar bên mình còn lạc hậu.

Mọi người tắt bật mãi đến hoàng hôn, rồi ăn tối bằng đồ hộp và quân lương được phát. Khi xong xuôi mọi việc, thấy Wataru thở dài thườn thượt như cái bơm xì hơi, Rokuro rủ cậu ra ngoài. Họ rời kí túc xá, đi từ gò đất cao xuống bờ cát, biển đêm trải rộng trước mặt.

“Trăng đêm nay đẹp nhỉ Wataru.”

“Ừ...”

Ra tới biển, trốn khỏi mùi xăng dầu và mùi cây cháy khét bí bách trong kí túc, cảm giác thật thoải mái. Hai người cứ thế đi tới xưởng bảo trì.

Wataru nhặt ba lon dứa đóng hộp lăn lóc dưới đất lên, đưa cho Rokuro. Anh bèn nhặt nốt hai lon còn lại rồi chuyển toàn bộ sang cho cậu.

“Rokuro...” Đôi mắt to nhìn anh.

“Chúng ta sẽ chia đôi từng lon mà? Cùng ăn thành năm lần thôi.”

“...”

Rokuro nghĩ, cả đời anh sẽ không quên khuôn mặt gương cười méo xệch của Wataru dưới ánh trăng lúc này.

Họ nhanh chóng khai một lon, bên trong là khoanh dứa tròn rỗng ruột màu vàng. Rokuro mỉm cười, thấy nó giống mặt trăng đến lạ.

“Chắc từ giờ cứ nhìn thấy trăng là tôi lại nhớ đến dứa đóng hộp quá.”

Wataru cười chua chát, thò dứa vào cái lỗ ở giữa khoanh dứa rồi gấp lên.

“Làm gì có trăng nào thủng lỗ ở giữa như vậy.”

Chợt cảm thấy hình ảnh này vô cùng kì quái, hai người cười phá lên.

Dứa đóng hộp chua ngọt khó cổ. Vì là hàng tiếp viện hiếm có nên để bảo quản được lâu phải ướp rất nhiều đường, mà chi mút quả loại thường đã là quá ngọt với Rokuro. Trong thời buổi này, đường trắng là hàng xa xỉ ưu tiên cho hải quân. Biết là chê ngọt sẽ bị phạt nặng, nhưng lon dứa này ngọt quá mức chịu đựng của anh rồi.

Dưới ánh trăng, họ ngồi trên hai khúc gỗ ngắn, ăn chỗ dứa chia đầu trong lon và bát nhôm. Sau khi chia nhau uống nốt chỗ nước quả còn lại, Wataru nói.

“Chắc tôi chẳng thể xếp hạng nhất được.”

“Xếp hạng nhất gì cơ?”

“Nhiều thứ. Từ trước đến giờ tôi chưa lần nào dẫn đầu.”

“Vậy sao? Bất ngờ thật đấy. Trông cậu giống kiểu cả học hành lẫn thể thao đều giỏi.”

Tuy không bằng Học viện Hải quân, nơi chuyên bồi dưỡng ra các sĩ quan, nhưng Khóa huấn luyện trừ bị cũng là nơi chiêu mộ được nhiều người trẻ tuổi ưu tú. Không khó tưởng tượng người vừa tới đơn vị đã

được tán tụng với danh xưng “năm sao” như Wataru khi còn theo học Khóa huấn luyện trừ bị đã xuất sắc thế nào. Vậy mà không ngờ cậu lại nói mình chưa bao giờ dẫn đầu.

Wataru gật đầu “Ừm”, rồi nói bằng giọng như càu nhàu, “Các anh tôi rất thông minh, người được chỉ đầu nhất là em trai, chạy nhanh nhất là chị Motoko, chị ấy chạy nhanh nhất thị trấn luôn.”

“Cậu cũng chạy khá nhanh mà.”

Trong các cuộc chạy thi được tổ chức nhằm luyện rèn thân thể khi rảnh rỗi, Wataru luôn về tốp đầu, hôm trước vừa đánh nhau cậu cũng xếp hạng ba.

Wataru nghiêm túc lắc đầu. “Không, tôi còn kém lắm. Chị Motoko chạy nhanh thần sầu, bỏ xa mấy anh lớn tuổi hơn, cứ như chân gắn lò xo vậy. Lạ ghê gớm!”

“Chạy nhanh như Vi Đà Bồ Tát²⁶ à?”

“Ừ. Ông lão hàng xóm nhà tôi cũng phải cảm thán ‘Vi Đà Bồ Tát chuyển thế sao lại là nữ chứ! Nếu tông quân thì tiền đồ rộng mở phải biết’. Định cho chị tôi đi lính thật chắc.”

“Nói vậy thì hơi quá đáng. Dù sao cô ấy cũng là nữ mà nhỉ?”

“Đã gọi là ‘chị’ thì đương nhiên là nữ rồi, đồ ngốc. Chị tôi xinh lắm, chân thì chạy nhanh như quỷ.”

“Vậy sao.”

Chân cẳng thế nào chưa nói vội, nhưng nếu là chị của Wataru thì chắc xinh thật. Khuôn mặt cậu không nữ tính, nhưng các đường nét thon gọn, chỉ riêng đôi mắt đặc biệt to như mắt một con thú nhỏ. Cậu có tat nhứ mày, điểm này bộc lộ tính cách nóng nảy, cũng cho thấy rõ sự kiên định trong

cậu. Wataru thở dài, tì khuỷu tay lên đầu gối, chống cằm nói tiếp.

“Ngoài ra, ở khu nhà tôi còn một tên ‘con nhà người ta’ làm gì cũng giỏi, thật đáng ghét.”

“Ồ.”

Không ngờ Wataru cũng có lúc cảm thấy tự ti. Rokuro biết cậu bận tâm về chiều cao của bản thân, nên mỗi lần xếp hàng ngang đầu tiên lên phía trước nửa bước, nhưng trong chuyện đánh lộn thì chưa bao giờ chùn bước, nên anh cứ nghĩ cậu luôn tự tin tuyệt đối.

Wataru cup đôi mắt đen thẫm ướt ánh trắng, “Tôi cũng đã cố gắng học hành, phấn đấu này nọ, nhưng cuối cùng lại chạy trốn khỏi việc học, à không, chạy trốn khỏi chính mình, vì cảm thấy không đua nổi.”

“Hiếm khi thấy cậu nghĩ như vậy. Người đó giỏi đến thế sao?”

“Ừm. Chẳng tìm thấy điểm gì để nói xấu hẳn cả. Một cậu ấm tài giỏi, còn được người ta gọi là thần đồng.”

“Thế cơ à.”

Nhân vật như vậy thì bây giờ chắc phải cấp úy, hoặc đã lọt vào hàng triển vọng trong Bộ Tổng Tư lệnh rồi. Anh cũng chẳng định hỏi tên người này. Nếu là sĩ quan nổi tiếng thì đến vị trí cái nốt ruồi ở đâu cũng bị người ta đưa tin trên đài.

Wataru thở dài, mắt nhìn xuống đất như ngẫm nghĩ.

Cậu nói, “Ai chẳng muốn đứng nhất một thứ gì đó. Tôi thì cảm thấy mình hợp với máy bay,” rồi nhìn lên bầu trời. “Nhưng mà còn nhiều người giỏi lắm. Chẳng biết tôi có đứng nhất được không đây.”

“Trong số những người tôi từng gặp thì cậu là phi công giỏi nhất đấy.” Thấy Wataru ngẩng đầu như hỏi trắng, Rokuro bèn đáp thay. Không phải

trắng, anh muốn chính mình là người trả lời câu hỏi ấy.

“Vậy sao?”

“Ừ. Tôi từng được ng ẫ sau thiếu tá Sumimoto, nhưng cảm thấy cậu vẫn giỏi hơn anh ấy.”

Đây không phải là lời khen khách sáo. Có thể kĩ thuật lái của Wataru chưa thực sự cao siêu, nhưng muốn xét giỏi hay không còn phải dựa vào kinh nghiệm và mức độ thu ần thực của người phi công đó. H ẫ còn ở Lae, Rokuro từng ng ẫ ghế trình sát sau vài phi công được coi là xuất chúng trong đội. Tay nghề họ rất tốt, nhưng họ chỉ “lái” máy bay, còn Wataru thì chính là máy bay, hòa làm một với máy bay. Dù họ bay cùng nhau, nhưng Rokuro thấy mình như kẻ lạc loài.

“Thật á?” Wataru nhìn anh, mắt lấp lánh.

“Ừ, cậu giỏi hơn.”

“Thật thế sao! Anh nghĩ tôi có thể trở thành phi công số một ư?”

Wataru cúi người về phía anh như muốn hỏi, “Anh dám th ề không?” Mặt cậu g ần đến nỗi lúc Rokuro gật đầu đáp “Ừ,” trán hai người khẽ chạm vào nhau.

“... Tiện thể làm số một của tôi luôn nhé.” Rokuro cup mắt thì th ầm, môi anh suýt chạm vào mặt cậu.

Không biết lúc còn ở trong nước Wataru đã cạnh tranh với ai, nhưng số một trong lòng Rokuro chính là Wataru. Từ thái độ nghiêm túc đối với máy bay đến lòng tin vô điều kiện dành cho anh, hay nụ cười vô tư lự cậu trao anh khi anh leo xuống trước, lúc họ bình an trở về.. Wataru là người chẳng ai sánh bằng. Nói thật lòng, nếu phải ng ẫ sau lưng ai khác thì Rokuro khó lòng từ bỏ ước mơ nắm c ần lái. Nhưng Wataru thì được. Giờ

cho dù có bị ra lệnh, anh cũng không thể nghĩ đến việc ngẩng sau lưng ai ngoài cậu.

Chẳng biết từ bao giờ đã thành như vậy nhỉ. Tiếng thì thầm vang lên trong lòng, Rokuro hồi tưởng khoảng thời gian vốn vẹn nửa tháng hai người bên nhau.

Lúc ngắm Wataru đứng trước Gekko, anh đã muốn để cậu lái nó. Là bởi anh cứ bị đôi mắt chứa đầy bất mãn ấy lờm suốt sao? Hay ý nghĩ ấy đã nhen nhóm từ khoảnh khắc cậu nhìn anh đầy giận dữ vào ngày đầu tiên hai người gặp mặt? Giây phút nào bên cậu cũng đều quá mức sống động. Rokuro cười bất đắc dĩ. Ngay từ phút đầu xuất hiện cậu đã vô cùng rực rỡ. Anh sẽ chẳng bao giờ tìm được ai nồng nhiệt hơn thế.

Bờ môi của Wataru ở ngay trước mắt Rokuro, đường nét rõ ràng, he hé vì ngạc nhiên, rồi bặm chặt ngay lại. Anh đoán cậu sẽ nói “Tôi ghét người to xác lắm”, hoặc buông một lời chấp thuận đầy miễn cưỡng nào đó. Rokuro gượng cười, đang chờ câu nói của Wataru thì vai bỗng bị đấm mạnh.

“Wataru...?”

Wataru tức giận thét lên với Rokuro đang nhìn mình, “Tôi với anh là một cặp đũa, chuyện này chẳng phải đương nhiên sao!?”

Cậu lờm anh như muốn quát đến-tận-lúc-này-mà-anh-còn-nói-cái-quái-gì-thế, “Chẳng lẽ anh giao phó tính mạng cho kẻ không phải là số một trong lòng à? Bay lên trời với thái độ đó mà được sao!? Nếu anh nghĩ vậy thì xuống ngay đi, tôi điên tiết lắm!”

“Wa... Wataru!”

Wataru chực đứng dậy, bộ dạng như muốn phỉ nhổ. Rokuro hoảng hốt túm tay cậu. Wataru vùng vẫy, nổi giận đùng đùng, “Buông ra, tên khốn

hời hợt này!”

“Không phải thế!”

Rokuro vội nắm tay cậu lần nữa. Wataru giàu nghĩa khí ngoài sức tưởng tượng khiến anh quá đỗi bất ngờ. Hẳn ngay từ đầu cậu đã xác định, một khi thành đội, dù không thích thì Rokuro cũng sẽ là chiến hữu tuyệt vời nhất của cậu, không hề soi xét thăm dò đối phương như anh. Wataru đã luôn ở bên cạnh với tinh thần sẵn sàng giao phó tính mạng cho anh.

Rokuro lại rung động. Trước giờ anh vẫn luôn an phận làm một trinh sát viên sau lưng Wataru, nhưng so sánh với tấm lòng của cậu, anh cảm thấy xấu hổ. Có lẽ như cậu mới thực sự là tin tưởng. Dù bị mắng nhiếc nhưng chẳng hiểu sao anh vẫn thấy vui, cảm động rồi rít đến mức muốn ôm chặt cậu.

Trước ánh mắt như đang phán xét mình, Rokuro vội giải thích. “Tôi cũng nghĩ thế mà, chỉ xác nhận lại thôi, Wataru.”

Wataru thực sự coi anh là duy nhất. Cậu lườm anh bằng ánh mắt vẫn chưa hết cáu giận, “Thế thì tốt.”

Wataru đứng dậy, ra khỏi xưởng bảo trì. Hai người bước trên con đường mòn dẫn về kí túc xá. Lá dừa dưới trăng lóng lánh như thủy tinh. Râm bụt đỏ rực, diêm lệ trong đêm. Những bông hoa trắng như cũng đều khoác màu ánh trăng.

Đi trên con dốc lấp lánh cát, Rokuro chợt nhớ hôm đầu gặp nhau, hai người cũng sóng bước thế này. Wataru bỗng lẩm bẩm, “Đừng có xác nhận hay làm mấy trò đàn bà nữa. Phiền chết đi được.”

“Xin lỗi.”

Giọng Wataru đã không còn tức giận, chỉ sót lại chút hờn dỗi. Có vẻ cậu

không giỏi diễn đạt cảm xúc bằng lời. Đang bước lững thững cạnh anh, cậu nhẹ nhàng cất tiếng, “Anh đo lường giỏi thật đấy, Rokuro. Ban đầu tôi thấy rất phiền vì cứ phải nghe lải nhải sau tai, nhưng giờ lại thấy dễ bay hơn h ồi còn lái A6M.”

“Vậy ư?”

“Ừ,” Wataru gật đầu, r ồi ngược nhìn trời đêm. “Vì có anh nên thời gian bay trôi qua thật vui vẻ. Lúc bay một mình vừa phải xem bản đồ, vừa phải đọc độ cao, cực kì bận bịu, không có thời gian ngắm bầu trời.”

Cậu còn rảnh để ngắm trời cơ à? Rokuro ngạc nhiên. Khi mới rời khỏi mặt đất, bầu trời chỉ chiếm một phần trước mắt, nhưng vượt qua tầng mây thì họ chỉ thấy trời. Tuy tông màu có chút khác biệt, nhưng vẫn là sắc xanh bao trùm bất tận khiến người ta khó lòng phân rõ phương hướng và khoảng cách. Mây trông như mặt đất liên tục trôi trong vô định, ngày nắng thì như bị treo lơ lửng, đứng yên hàng giờ đồng hồ. Nếu cứ bay mãi, không xác định được đất liền thì lúc hết nhiên liệu sẽ rơi xuống mà chết, nên còn đáng sợ hơn cả gặp nạn trên biển. Những lúc không phải làm nhiệm vụ trinh sát, Rokuro luôn theo dõi sát sao đồng hồ đo đạc và những thiết bị trong tầm với, không nhìn ngó lung tung. Nếu là lính mới được đi đầu phối đến thì chẳng nói làm gì, chứ anh chưa gặp ai từng bay hơn bốn trăm giờ đồng hồ, có kinh nghiệm tử chiến với phi cơ địch mà còn nói rằng bay rất vui.

Thi thoảng Wataru dùng mũi giày cao cổ đá sỏi vụn trên đường.

“Tôi chỉ cần tập trung bay thôi là được, nên giờ thấy ng ồi máy bay hai người lái cũng không t ả.”

“Cậu nói vậy tôi vui lắm.”

Mặt Wataru trông vẫn kém thân thiện như trước, nhưng cậu đã cho anh

thấy biểu cảm chân thật chẳng chút dè phòng của mình. Khi không có cảm xúc gì, vẻ mặt cậu hiền như trẻ nhỏ. Rokuro nhớ về nét mặt ghét bỏ như thấy bướm đêm của Wataru lúc anh thông báo hai người là một cặp. Giờ nghĩ lại anh cũng thấy lạ khi khuôn mặt này thường xuyên tạo ra được những kiểu biểu cảm khó chịu đến thế.

Wataru nghiêng đầu tỏ vẻ băn khoăn, “Dù bây giờ vẫn thấy nếu anh lùn bớt, gầy bớt đi thì còn tốt hơn, nhưng gần đây tôi bắt đầu nghĩ, ‘Thôi, như Rokuro cũng được rồi.’ Dù gì cũng là một cặp.”

“Thế à.”

Cứ ở cạnh Wataru, khéo anh cười khổ thành tật mất. Chẳng hiểu sao dù bị cậu nói xấu, Rokuro cũng không thấy giận chút nào, nên cũng đành kệ. Anh giơ tay lên che miệng hòng giấu đi nụ cười, vừa bước thêm vài bước tin chột nghe Wataru lầm bầm.

“... Dừa đóng hộp ngon thật đấy.”

“Ừ.” Lần này Rokuro cũng tán thành.

Có lẽ Wataru là người dễ ngại ngùng.

Sau bữa tối, hai người bị đội trưởng gọi ra, giao nhiệm vụ trinh sát đêm. Nhiệm vụ sẽ chính thức bắt đầu lúc rạng sáng, nhưng cũng chẳng có bao nhiêu thời gian chuẩn bị, xưởng bảo trì bị vây trong bầu không khí khẩn trương cực độ.

Chưa đầy một ngày trôi qua kể từ vụ oanh kích. Khi hay tin có thể phản công, Rokuro từng lo lắng Wataru sẽ kích động quá mức, nhưng cậu chỉ bình tĩnh, lẹ làng chuẩn bị xuất kích, vẻ mặt cậu vô cùng nghiêm túc, khẽ lầm bầm “Đã xong”, rồi nắm tay này dấm vào lòng bàn tay kia thể hiện khí

thế.

2 giờ sáng, trong ánh mắt đưa tiễn của cán bộ trên mặt đất, Gekko đơn độc cất cánh, bay về hướng rạng đông thực hiện nhiệm vụ trinh sát.

“Đang ở độ cao 1000 mét. Giờ giảm dần, tránh radar địch. Hạ xuống độ cao 700 mét, bay ngang bằng. Xăng còn đủ. Làm được không, Wataru?”

Rokuro còn lo lắng chuyện cánh đuôi của Gekko bị xước trong vụ tập kích hôm qua. Anh thực hiện đo lường nhiều hơn hẳn ngày thường.

“Được.”

Gekko vận hành ổn, bay theo độ cao được Rokuro chỉ thị, vô cùng chuẩn xác. Ý chí chiến đấu tràn ngập bị ngăn lại bên trong bởi lớp kính chắn gió. Ghế lái trên im ắng lạnh lẽo hơn bao giờ hết.

Họ dự tính bay trong đêm, tiếp cận không phận căn cứ địch lúc tảng sáng.

Khi Gekko chấp hành nhiệm vụ trinh sát, hầu như đầu đơn độc xuất kích. Bay vào trận địa địch, nơi đây vũ khí đối không²⁷ chờ sẵn, thu thập thông tin từ trên cao rồi bỏ chạy. Đây là nhiệm vụ chỉ riêng Gekko với năng lực tác chiến độc lập và khả năng bay siêu dài mới thực hiện được, nguy hiểm hơn cả chiến đấu trên không.

Bóng đêm trước lúc rạng đông là tối nhất, mắt thường không thể thấy rõ mọi vật. Họ bay rà rà sát mặt biển, từ khu vực ngoài tầm quét của radar tiến lại gần mục tiêu. Tuy bay thế này khiến máy móc và nhiên liệu phải chịu áp lực lớn, nhưng với Gekko và trình độ của Wataru thì không phải lo lắng. Rokuro cẩn thận đọc số liệu trên công tơ mét. Trong bóng tối, Wataru giữ thăng bằng vững đến nỗi chẳng thể tưởng tượng rằng Gekko đang ôm trong mình loại bom 60 cân, không một tiếng động bay là là trên biển.

Lúc căn cứ địch hiện ra mờ mờ, ánh sáng đầu tiên cũng le lói trên mặt biển phía Nam. Trời vừa hửng, chẳng mấy chốc nắng sớm sẽ ủa tới nhanh như buông rèm. Rạng đông diễn ra ngắn ngủi trong khoảnh khắc.

“Chính là lúc này, ngóc lên. Đừng để mất lực nâng ở cánh đấy! Wataru!”

Chi thị vừa ra, Wataru liền kéo mạnh cần lái. Gekko nhanh chóng giẫm lên đường chân trời. Trọng lực khiến thân máy bay kêu kẹt kẹt khi nâng độ cao, sức nặng của bầu trời đè xuống thân thể họ.

“Sắp tới rồi, Rokuro.”

“Ừ.”

Bắt đầu trinh sát, giao chiến.

Ngồi trên ghế trinh sát rung bần bật, Rokuro đánh điện tín, quan sát hòn đảo qua kính chắn gió. Gekko vừa ngóc lên vừa tăng độ cao, rồi chao liệng trên hòn đảo.

Giữa những khe tán lá trong rừng nhiệt đới, pháo cao xạ²⁸ bắt được tiếng rú của Gekko, liền phun lửa. Từ máy bay nhìn xuống, thấy đạn pháo bay đến dẹt thành tấm lưới trải rộng với vô số đốm lửa phun trào từ mặt đất. Họ như sắp lao vào giữa rừng pháo hoa nổ rộ.

“Thấy không, Rokuro!?” Wataru vừa tránh đường đạn, vừa liệng máy bay xuống thấp hết mức có thể, hét lên.

“Bệ pháo, ba... à không, bốn cái! Máy bay đang đổ, gần 30 chiếc!” Dù bị trọng lực ép nặng từ bên phải, Rokuro vẫn không hề khuất phục, anh giồng nhòm chặt đến lồm cả hốc mắt, hô to.

“Nhiều mái nhà thật đấy. Đến từ bao giờ không biết.”

“Hình như có khói bốc lên trong rừng. Chưa kịp đào hang trên vách đá chứng tỏ chúng mới tới được hai, ba ngày. Vẫn đang chặt cây để xây sân bay. Bọn chúng xây xong thì chết dở.”

“Bọn này nhanh lắm.”

Do có máy móc chuyên dụng, quân đội Mỹ xây căn cứ rất nhanh. Ngược lại, Nhật Bản chủ yếu sử dụng sức người. Căn cứ Rabaul cũng được dựng lên bằng cách dùng rìu chặt cây, rồi chuyển gỗ về bằng xe trượt. Nếu để quân Mỹ xây được sân bay ở đây thì nguy to.

Chiến lược áp dụng ở phương Nam tựa như đá kê bước²⁹, hay trò búng bi vậy. Tấn công căn cứ địch gần mình nhất, chiếm từng hòn đảo nhỏ. Không để trận địa của địch mở rộng lên phía Bắc, nơi có Nhật Bản, chính là mục đích t iền tại của t iền tuyến phương Nam. Nếu thấy địch có ý định đổ bộ, phải kịp đập tan trước khi chúng tập trung chiến lực.

“Bên bờ biển không có chiến hạm. Địch tấn công, Wataru!”

Họ định mang thông tin thu thập được trở về thì thấy máy bay truy kích xuất hiện trên đường băng lấp ló dưới tán lá dừa. Họ đã nhắm lúc chập choạng mà tới, nhưng không hổ là t iền tuyến tiên phong của địch, chúng chuẩn bị rất nhanh.

“Sẵn sàng hoan nghênh! Mà Rokuro này.” Wataru bình tĩnh cất giọng gọi Rokuro đang xoắn lên vì chiếc máy bay vừa cất cánh của quân Đ ồng Minh. “Anh biết đếm đến mấy?”

“Hả?”

“Nhìn góc phải xem. Cái gì kia!?”

Nghe vậy, Rokuro tập trung nhìn lại thì thấy bóng đen của hai khẩu dài mảnh thò ra giữa rừng rậm. Là bộ pháo mà anh bỏ sót.

“... Xin lỗi!”

Anh vội đánh dấu vào tờ bản đồ trong tấm bảng ghi chú đặt trên đùi. Khi đang bay, áp suất và việc thiếu ôxy khiến năng lực phán đoán của con người giảm hơn nửa, người ta vẫn gọi tình trạng ấy là “bộ não 40%”, nhưng đã dùng ống nhôm mà còn thua Wataru thì quả là sơ sót.

“Cắt đứt chai mà đeo lên đi, loại thật dày vào ấy!”

“Không cần đâu!” Thị lực anh không có vấn đề, chỉ là thị lực của Wataru quá tốt.

Gekko vừa chao liệng, vừa xấp lại gần hòn đảo, đạn pháo dày đặc đuổi theo sau. Gekko luồn lách, duyên dáng né những đường đạn của pháo cao xạ. Biết là cảm tính nhưng Rokuro không nghĩ họ sẽ bị bắn trúng. Wataru cho máy bay lướt qua bệ pháo Rokuro đã bỏ sót như muốn để anh nhìn rõ. Cậu liệng một vòng lớn trên không.

“Để đáp trả vụ hôm qua, cho xin ít quà lưu niệm mang về nhé! Chuẩn bị thả bom!”

“Đừng áp sát quá, Wataru. Nhiệm vụ của chúng ta là trinh sát!”

Vì đã mất công đến đây rồi nên Wataru muốn ném bom luôn, nhưng nhiệm vụ của họ là mang thông tin về nếu bị bắn rơi thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Thêm vào đó, từ này đến giờ Rokuro thấy lòng cứ bồn chồn. Có thể là vì phi đội địch đã bay lên tầng không, hay số mái nhà họ thấy trong rừng rậm quá lớn.

“Xoắn gì chứ, Rokuro. Người anh to thế, xoắn thì vất lắm. Tôi kéo thẳng ra không nổi đâu!”

Lờ đi lời chọc ghẹo của Wataru về tính thận trọng của mình, Rokuro chăm chú soi xét từng góc trên đảo. Dù có máy móc thiết bị, nhưng tốc độ

khai khẩn thế này cũng quá nhanh rồi. Nếu có lính khai khẩn ở đây thì hẳn phải có tàu vận tải, mà có tàu vận tải nghĩa là... Rokuro giương ống nhòm quan sát tỉ mỉ đường biển quanh đảo, cảm thấy hình dáng bóng râm của khu rừng rậm rịt hơi kì lạ. Mấy chỗ nhô ra thiếu tự nhiên không phải là cây đổ. Anh nhìn chăm chăm qua ống nhòm, nhận ra thứ đó là gì liền hét lên.

“Có tàu khu trục³⁰!”

Hóa ra bóng đen ở vũng vịnh chính là bóng tàu. Máy bay địch đang truy đuổi phía sau, nếu còn bị tàu khu trục bắn pháo từ đằng trước thì họ sẽ rơi vào thế gọng kìm.

“Lao xuống ngay, Wataru!”

“...!”

Máy bay đột ngột chúi xuống liền gặp gió biển thổi ngược lên. Wataru cho Gekko nâng độ cao, tăng tốc trong trạng thái đầu máy bay ngẩng.

“...!”

Rokuro cảm nhận rõ mình bị kéo đi, cơ thể đột ngột giật mạnh về phía sau, máu dồn lên óc, sôi sùng sục. Anh cố chịu đựng cảm giác như sắp ngất đi bất cứ lúc nào, bầu trời vụt biến mất. Trong lúc đó, Wataru thoăn thoắt né những đường pháo đối không vun vút bắn tới. Đường chân trời lộn vòng trước mắt, ngòi trên ghế trình sát đang rung lắc lên xuống dữ dội, Rokuro tiếp tục ghi chép về cơ sở vật chất của quân địch.

Chưa đầy mười giây đã thoát khỏi tầm bắn pháo của địch mà anh cảm giác như đã trải qua một cơn ác mộng dài. Nhưng, hết pháo kích, giờ lại đến máy bay địch. Không biết từ lúc nào, Rokuro đã thở hổn hển, nhưng chẳng kịp nghỉ ngơi lấy sức, tiếng súng máy bay đã bắt đầu vang lên phía trước. Tuy vậy, giọng Wataru vẫn vô cùng dong dạc.

“Bọn chúng bắn từ chỗ xa lắm. Là gà.”

Những những tên lính mới tò te chưa thuần thục thao tác súng máy bay, nổ súng từ khoảng cách chẳng thể bắn trúng thường bị gọi là “gà”, cũng chính là mục tiêu yêu thích của Wataru.

“Nhưng, Wataru... Aaaa!”

Rokuro đang định nhắc là nhiệm vụ hôm nay chỉ có mình bọn họ, nơi này lại là căn cứ địch, thì Wataru đã bất ngờ vọt lên cao, quay ngược lại mà không hề bắn trả.

“Biết rồi mà. Trinh sát chứ gì?”

“Ừ.”

“Mặt trời ở góc nào vậy?” Trong lúc máy bay đang nghiêng cánh chao liệng, Wataru hỏi.

“Phía trên bên trái, góc 60 độ.”

“Rõ.”

Gekko bay đến đúng góc độ được chỉ, súng thò ra từ đầu máy bay. Liền đó, Rokuro cũng nắm cần điều khiển súng trỗi ra dưới bụng Gekko. Lính mới bên Mỹ thấy máy bay địch như công mặt trời bắt đầu xả súng, cũng chỉ đành bỏ chạy.

Nhiệm vụ đến đây là kết thúc, họ dùng toàn bộ tốc lực để quay về. Vài chiếc máy bay đuổi theo, nhưng chúng cách khá xa. Sau mấy bận len lỏi vào mây, máy bay địch sau lưng đã mất dạng.

“Không có truy kích, chúng ta đã cắt đuôi thành công.”

Tập trung bay nhanh được một lúc, Rokuro đưa ra nhận định. Anh nhìn thấy hình dáng hòn đảo quen mắt qua kẽ mây. Đến tận đây rồi, chắc kẻ địch sẽ không đuổi theo nữa.

Wataru ng ồi trên ghế lái, hít thở sâu đến mức vai nhô hẳn lên, “Cảm ơn nhé. Anh tỉnh táo thật đấy.”

“Không đâu, đây là chuyện tôi phải làm mà.”

Khi chê bai thì không thương tiếc, nhưng lúc khen ngợi, cậu cũng khen rất thẳng thắn.

Giữa mặt biển xanh lặng gió, lấp lánh như rắc vụn lưu ly có một hòn đảo nhỏ xanh mướt màu lá.

Đây là vườn nhà chúng ta, Nam Thái Bình Dương xinh đẹp.

Đang thắc mắc có tiếng gì, Rokuro chợt nhận ra Wataru đang ngâm nga một giai điệu nào đó. Tiếng động cơ Gekko cũng r ầm rì vang trên nền trời xanh buổi sớm, đi ền nhiên như v ăng trăng lơ lửng giữa trời sao.

Gần đây, không hiểu sao Wataru an phận hơn trước nhiều. Rokuro cùng cậu đi tới phi trường. Vài chiếc xe chạy về phía đó, cuốn tro bụi bốc lên mịt mù. Có phi đội sắp xuất kích. Rokuro và Wataru không có lịch bay hôm nay, nhưng tham gia giúp đỡ và đưa tiễn trước giờ xuất kích là hành động rất được hoan nghênh.

Rokuro mặc đồ lao động, cùng Wataru bước trên con đường mòn tro bụi dưới ánh mặt trời. Nhiệt độ trên mặt đất hiện giờ là 35 độ, trên trời là -10 độ. Xuống phương Nam được một thời gian, anh bắt đầu héo hon vì chênh lệch nhiệt độ nơi này. Mồ hôi túa ra hai bên thái dương, hôm nay cũng cực kì nóng bức. Ở Nhật lúc này đã có tuyết đầu mùa, còn nơi đây vẫn là những ngày hè chói chang. Bóng lá dừa in trên mặt đất đen kịt đến phát ghét. Trời càng nắng to, màu bóng râm càng tối.

Đúng như những gì trung tá Sawaguchi nói lúc đầu, nguyên nhân khiến

Wataru bị bắt nạt là vì người khác đổ kị với thành tích của cậu. Wataru toàn lủi thủi một mình, vóc người lại thấp bé nên những kẻ đó tưởng có thể chèn ép cậu bằng bạo lực và nhân số. Nhưng sức chiến đấu của Wataru vượt quá tưởng tượng của bọn chúng, tính cậu lại cứng cỏi, có thua cũng không khuất phục. Kết quả là đành so ý chí xem ai bại trước. Việc Wataru chống cự càng kích thích bọn chúng bắt nạt cậu nhiều hơn.

Có trung tá Sawaguchi ở căn cứ để ý chuyện này thì còn đỡ, nếu ông chuyển đi chỗ khác, không có ai hiểu cho hoàn cảnh của Wataru, chẳng phải tình trạng bắt nạt sẽ càng trầm trọng thêm sao. Phải làm gì đó mới được...

“...”

Rokuro còn đang cân nhắc thì nghe thấy tiếng cãi và vọng lại từ rừng dừa.

“Mày đã bảo trì xong còn gì!? Tao được cấp trên cho phép lái r ồ!”

“Công văn chưa xuống! Tổ trưởng cũng không có ở đây, không được!”

Hình như người nào đó đang tranh cãi với kĩ thuật viên.

Hai người chau mày nhìn nhau. Từ h ồi còn ở Khóa huấn luyện trừ bị họ đã được nhắc nhở rằng, làm phi công, tuyệt đối không được tranh cãi với kĩ thuật viên. Nói kĩ thuật viên nắm giữ tính mạng của máy bay cũng không ngoa. Phi công luôn được dạy là hai bên phải tôn trọng nhau, đừng bao giờ nghĩ đến chuyện đe dọa kĩ thuật viên.

“Mày cứ quay bộ khởi động đi! Trên này có dán giấy viết ‘Đã bảo trì xong’ còn gì!”

“Không được! Anh phải đưa công văn đây đã!”

“... Saito?”

Wataru nhận ra giọng nói, liề n tỏ vẻ nghi hoặc. Hình như hôm nay đến lượt đội Saito bay, đáng nhẽ giờ này phải ở phi trường, tại sao gã lại ở đây?

“Chúng ta tới thử xem. Hình như có cấ i vấ .”

Hai người gậ tầ u nhìn nhau, cùng tiến về phía xưởng bảo trì. Tiếng la lối gay gắ t hơn, hình như không chỉ có hai người.

“Đã bảo đẽ bọ n tao lên cơ mà! Bọ n tao xin phép r ấ i, nghe chưa!” Tiếng hét phẫ n nộ của một tên khác.

“...Do bảo trì chưa xon g à?”

Wataru lẫ m bẫ m, giọng nghiêm túc. Những tiếng la hét trong rừng dừa kia đang đòi lấy một chiếc phi cơ “đã bảo trì xon g”.

Có máy bay ngay trước giờ xuất phát mới phát hiện ra chỗ trục trặc. Cũng có người vì bất mẫ n không được xuất kích mà gậ n cá chếm thó t với kĩ thuật việ n, nhưng nếu không phải trường hợp khẫ n cấp thì chẳng thể làm loạn lịch bay. Máy móc trục trặc chỉ đầ n trách người đó xui xẻo.

“Muố n ấ n đò n hắ tầ ng kia! Tao sắp phải xuất phát r ấ i!”

“Tô i chậ u, không làm được!”

Đúng lúc chiếc máy bay đang bảo trì trong rừng dừa lỏ t vào tầ m mắ t họ, thì một tiếng hét thẳ m thiết vang lên. Đó là tiếng hét của kĩ thuật việ n kia.

“Mình tô i không thể khởi động Gekko!”

Các kĩ thuật việ n khác đã đến phi trường chuẩn bị cho việ c cất cánh, chỉ đẽ lại người mới ở đây đẽ trông coi.

Có cả thắ y tầ n bỗ n, năm người. Một đắ m mặ c đầ phi hành đang vậ y quanh cậ u kĩ thuật việ n. Thật là nực cười.

“Tao đã bảo không cần mày khởi động nó, mày chỉ cần quay bộ khởi động là được!”

Hai người đang tranh chấp là Saito và một kĩ thuật viên mới đến. Đồng bọn của gã đang nắm cổ áo cậu kĩ thuật viên, một tên khác leo lên Gekko, định mở kính chắn gió.

“Bọn mày làm trò gì thế hả! ?”

Nghe Wataru gào lên, đám Saito ngoảnh mặt lại nhìn.

Saito cười nhả nhỏ, “Ồ, ra là ngài ách³¹.”

Báo chí trong nước hay dùng từ phi công “ách” với ý ngợi khen, nhưng ở căn cứ này, nó lại là từ được sử dụng để giễu cợt những phi công lập dị, kiêu ngạo.

“Các cậu làm gì đấy!?”

Nhận ra đám Saito muốn làm trò gì, Rokuro quát lên.

Saito dợm leo lên Gekko, “Ngài ách cao quý cứ ngoan ngoãn trốn vào hầm trú ẩn đi thôi. Hạng vừa ngu, vừa lùn, lái Gekko còn đạt được thành tích thì để tao lái thử cho mà biết!”

Rokuro bất giác nhìn Wataru, sợ cậu nhào lên đánh Saito vì bị gã nhục mạ. Wataru tức giận thật, nhưng giọng lại bình tĩnh đến bất ngờ.

“A6M của mày không bay được à?”

Saito cười mỉa trước câu hỏi của Wataru, “Khó chịu à? Đến mày lái Gekko còn bắn rơi được địch, tao mà lái dĩ nhiên hiệu quả hơn nhiều!”

“A6M làm sao?”

“Đếch biết.”

“Mày bỏ mặc nó mà đến đây à!?” Wataru hét lên, giọng đầy ngạc nhiên.

Saito đã bỏ mặc chiếc máy bay chuẩn bị xuất kích để tới đây. Không

biết A6M của gã có trục trặc gì không, nhưng làm thế này thì Saito sai rõ ràng.

“Thì sao?” Saito gân giọng, nhìn Wataru bằng ánh mắt khiêu khích.

“Tao không biết! Cút khỏi Gekko ngay!” Wataru lòe tịt Saito, giờ tay kéo quần tên đang dính sát vào Gekko của cậu.

“Đạp bay nó, Takemoto! Mày leo lên phía trước đi!”

“Đừng hòng!”

Rokuro giữ chặt tay Saito, ngăn gã vươn tới lưng Wataru. Wataru nhẹ nhàng leo lên, túm được lưng áo Takemoto.

Saito bỏ qua Wataru, vùng vẫy quyết liệt nên thoát được vòng kìm kẹp của Rokuro. Gã nhanh tay lượm thanh gỗ dưới chân. Đoán được gã định làm gì, Rokuro hét lớn.

“Dừng lại, Saito! Cậu mất trí rồi à!”

Thanh gỗ cạnh vuông to và nặng hơn kiếm tre nhiều. Saito vung nó về phía Rokuro. Trong khoảnh khắc anh nín thở lách người, gã tiếp tục cầm thanh gỗ lao phăm phăm về phía Gekko.

“Saito!”

Saito muốn đập gãy cánh quạt!

Rokuro không lý giải được, đi đâu gì khiến gã phải làm đến mức này. Vì gã không thích A6M, thèm muốn Gekko, hay là do căm ghét Wataru? Bất kể thế nào anh cũng chẳng thể hiểu nổi hành vi không ăn được thì đập đồ của gã. Từ giọng nói của Saito, anh cảm nhận được nỗi buồn và thù hận. Tất cả những cảm xúc ấy không nhằm vào Gekko, mà hướng về Wataru. Nếu muốn thương tổn Wataru, thì phá hoại Gekko là lựa chọn chính xác.

“Saito!” Rokuro đuổi theo túm được tay gã, nhưng để tránh thanh gỗ

vung lên, anh lại phải buông ra. “Cậu biết mình đang làm gì không hả Saito!?”

Dù với bất kì lý do gì, phá hoại máy bay cũng là hành vi không thể tha thứ. Đường như hận thù đã chiến thắng nỗi sợ hãi, hủy hoại bản tính gã, khiến Saito không thể phán đoán chính xác được nữa.

“Dừng lại đi Saito!”

Không nghe Rokuro can ngăn, Saito phang mạnh vào cánh quạt bên cánh trái Gekko. “RẦM!” Âm thanh trầm thấp vang lên, nhưng cánh quạt vẫn chưa bị cong.

“Saito!!!”

Có lẽ biết sức mình không đủ để gây hư hại lớn tới cánh quạt, Saito ngoảnh về phía đầu máy bay, mắt vẫn vận tia máu. Ở đó có radar, bên dưới là ống pitot màu đỏ...

“...!” Rokuro lao vào chắn giữa ống pitot và Saito đang vùng thanh gổ. Tay trái anh bị quất mạnh. Cơn đau như tóa lửa dội đến, khuỷu tay phải đáp xuống trước, cả người anh đổ vật ra. “Hự...!”

Cảm giác đau đớn và nóng rát như máu đang sôi sục từ sâu trong cánh tay lan tràn ra, Rokuro vô thức túm chặt ngọn cỏ mọc dưới đất. Vươn tay phải sờ thử tay trái thì không thấy chảy máu, nhưng từ khuỷu tay trở xuống lạnh ngắt như bị ngâm trong nước, chỗ bị đánh lại nóng bừng bừng.

“Rokuro!”

Anh nghe thấy Wataru hét lên, nhưng không thể trả lời, cuối cùng rên rỉ được một tiếng, “Ừ...” Chác gãy xương rồi. Đau đến mức không nhấc nổi ngón tay, định đứng lên mà người đã cạn sức, chỉ đành co quắp ở đó.

“Rokuro! Rokuro!!!”

Rokuro nằm còng queo dưới cánh chính của Gekko, thấy Wataru đang cúi xuống nhìn mình, lớn tiếng gọi tên mình.

“Saito! Thằng khốn này...!”

“Dừng, lại... Wataru.”

Vẫn nằm bò dưới đất, cuối cùng Rokuro cũng rên rỉ được mấy từ. Nếu dây vào chuyện này thì Watani cũng bị xử phạt. Nhìn khuôn mặt trông nghiêng đã tái mét vì phần nộ của cậu, anh gom hết sức lực, hét lên.

“Dừng lại, Wataru! Bỏ đi! Gekko không sao rồi!”

Có tiếng còi tuýt từ đằng xa vọng lại. Cậu kĩ thuật viên “gà” chạy thoát khi này có lẽ đã báo lên trên.

“Không được đâu, Wataru!”

“Anh im ngay!”

Wataru không xem qua Gekko mà lờm anh chăm chăm, rồi ánh mắt sắc bén dừng trên mặt Saito.

“Wataru!”

Rokuro đã chứng kiến Wataru ẩu đả nhiều lần, nhưng chưa bao giờ thấy cậu như thế. Không phải đánh lộn hay tranh thắng thua thông thường. Lần này là thật. Anh cảm nhận được sát ý bùng bùng tỏa ra từ cậu.

“Dừng lại Wataru!” Rokuro gào lên, lấy hết sức bình sinh chống gỏi thằng người dậy. Anh vươn tay về phía lưng Wataru, khi ngón tay túm được vào áo sơ mi thì cậu đã đấm Saito rồi.

“Koto... Kotohira!”

“Mày nghĩ mày vừa đánh ai hả!? Hả!?”

Lần đầu tiên Rokuro thấy Wataru tức giận đến thế.

“Thằng chó Saito, Rokuro đã làm gì mày hả, nói thử xem nào!”

Dù bị chọc phá vô lý hay thấy Saito định leo lên Gekko cậu cũng không giận đến nhường này. Wataru phần nộ không phải vì những gì Saito làm với Gekko, mà cậu nổi điên vì gã gây thương tổn cho Rokuro.

Saito cười mỉa, nhổ nước bọt xuống đất, “Ờ, để tao nói cho nghe nhá! Nó, đáng, đời!”

Saito túm cổ áo Wataru. Cậu cũng vươn tay định nắm ngực áo gã.

“Cả hai dừng lại ngay!”

Bất chấp cơn đau ở tay, Rokuro đẩy vai họ ra, chen vào giữa. Khi tách được hai người, anh bất chợt nhận ra một sơ sót. Chính vì khoảng cách giữa họ bị kéo giãn, thành ra Saito tay dài chiếm được lợi thế.

“Cúi xuống, Wataru!”

Anh thét lên, nhưng Wataru mặc kệ. Cậu đẩy anh sang một bên, chú người bổ nhào vào Saito. Ban đầu, Rokuro tưởng cậu làm thế để né nắm đấm của Saito, nhưng hóa ra không phải. Wataru cúi về phía trước, húc vào ngực Saito rồi thuận thế vung cùi chỏ.

“Hự!”

Cùi chỏ của Wataru thúc thẳng vào má trái Saito, thừa dịp gã ngã người ra sau cậu lại húc đầu vào gã... Mạnh quá.

Saito lão đảo ngửa ra sau, lại bị Wataru đá ngã lăn ra đất luôn. Rokuro còn đang chờ người vì chuỗi động tác liên hoàn sống động ấy, Wataru đã giẫm chân lên ngực Saito giờ không bỏ dậy nổi, còn định cưỡi lên người gã.

“Kìa, mau cứu Saito! Gỡ Kotohira ra!” Đồng bọn Saito này giờ vẫn đứng xem bỗng cuống cù lao vào can thiệp. Rokuro cũng vội túm lấy Wataru.

“Wataru! Thôi nào, đủ rồi!”

“Anh im đi! Tôi sẽ không tha thứ cho gã!”

Bị túm hông lôi xuống khỏi người Saito, Wataru liền giậm chân thét. Rokuro vừa dè chừng cánh tay trái đau như cắt đang buông lỏng, vừa cố sức kéo cậu bằng tay phải lành lặn.

“Ai không tha thứ cơ!? Mà là cái thá gì hả!?”

Thái độ của hai người hung hăng như sắp giết nhau đến nơi. Rokuro cùng đồng bọn của Saito xông vào mà cũng không tách được họ ra.

“Dừng lại đi, Wataru, có người đến kìa!”

Tay Rokuro đau nhói. Anh muốn khóc, tại sao tay đã đau thế này mà còn phải kéo Wataru lại.

“Các cậu làm gì đấy, Kotohira! Atsutani! Saito, cậu không phải làm nhiệm vụ à!?”

Nhờ tiếng quát của chỉ huy, vụ lộn xộn không ai can thiệp được cuối cùng cũng dừng lại. Bụi đất bay lên mù mịt.

Rokuro, Wataru cùng đám Saito đều im thin thít, ngẩn ngơ dưới đất, chỉ dám hít thở, mắt dõi theo viên chỉ huy vùng kiếm tre bước tới.

Wataru và Saito bị ăn đòn trước nhất. Bằng kiếm tre.

Chịu hình phạt thế xác là không thể tránh rồi, nhưng đầu sỏ đánh lộn thì không chỉ dừng lại ở đó. Wataru loạng choạng đứng dậy, Saito thì vẫn nằm bẹp tại chỗ. Những kẻ còn lại cũng bị đánh vài chục cái vào mông bằng gậy quán triệt tinh thần, ngẩn ngơ hết dưới đất. Rokuro cũng ngẩn ngơ im ồm tay không cựa cựa gì được.

“Đánh nhau ngay trước giờ xuất kích à? Các cậu nghĩ chiến tranh là gì hả!?”

Dù phải nghe quát mắng như sấm dội, nhưng mọi người đều đã bị đòn đến tê liệt, không ai mở miệng đáp được gì. Mồ hôi nhỏ ròng ròng xuống đất, viên chỉ huy nắm kiếm tre trong tay vẫn gào thét bằng chất giọng khàn đặc do quát tháo quá nhiều.

“Tất cả các cậu mỗi người chống đỡ kiểu ném bom cỡ nòng 50 lạng! Chưa hoàn thành đừng nghĩ đến ăn cơm! Nhất đẳng binh tào Kida, trông coi bọn chúng cho tôi!”

Rokuro thở hổn hển, chờ đợi nghe lệnh như những người khác. Cánh tay trái bị Saito đánh nhừ nhối, bồng rập tựa ôm chì nung, lòng bàn tay đã ngả sang tím đỏ, cả cánh tay sưng vù. Tay phải và tay trái như thuộc về hai kẻ khác nhau. Đầu óc lúc này đã mờ màng, anh thậm chí nghĩ tối nay phải nhịn cơm là cái chắc. Cho dù hình phạt kéo dài đến tận hôm sau, thì cũng không có chuyện được khoan hồng tha cho. Hình phạt dành cho tội đánh nhau với kẻ bỏ bay nặng như thế đấy.

Khi Rokuro đã xác định tinh thần thức trắng đêm chống đỡ, thì Wataru lão đạo đứng thẳng, thều thào nói, “Nhị đẳng binh tào Atsutani đang bị thương ạ.” Rồi cậu giơ tay áo quệt máu mũi dính trên khóe miệng.

Chỉ huy phủ phòng bác bỏ lời thỉnh cầu của Wataru, “Đó là kết cục của việc đánh nhau! Tự làm tự chịu! Đã dám đánh nhau thì tự mà gánh trách nhiệm!”

“Tôi sẽ chịu phạt thay phần Atsutani! Trách nhiệm của Atsutani chính là trách nhiệm của tôi!” Wataru gào to như hét lại chỉ huy. Viên chỉ huy thoáng nghi hoặc nhìn qua Rokuro rồi lườm cậu.

“...Ồ, ra hai cậu là một cặp.”

Wataru cũng bị thương khi đánh nhau, hơn nữa còn bị phạt đòn nặng hơn anh, làm sao gánh được phần của cả hai người.

“Không cần, Wataru, tự thôi...”

“Anh im mồm!” Wataru quát lên, không thèm nhìn anh. Dù đang thở hổn hển như sắp lặn ra đến nơi, cậu vẫn giơ tay chào theo nghi thức quân đội. “Tôi sẽ... nhận phạt.”

“Wataru!”

Wataru không quay mặt lại, cứ nhìn chăm chăm vào chi huy.

“... Được. Xếp hàng!” Viên chi huy hất hàm ra lệnh, không hề tránh ánh mắt của Wataru.

Những người tham gia vụ ẩu đả bị đầu kiếm tre chọc, lão đảo xếp thành một hàng ngang. Dù Wataru nói thế, nhưng Rokuro đâu thể không nhận phạt, anh cũng bước tới xếp hàng. Chống đỡ 50 lần đã khó, 100 lần càng bất khả thi. Từ khuỷu tay trái trở xuống đã tê dại, nếu không giơ tay phải ra đỡ thì đau đớn vô cùng. Tuyệt đối không nâng nổi cơ thể. Chẳng biết chống đỡ kiểu ném bom bổ nhào bằng một tay có khả thi không, nhưng cũng đành thử thôi.

Những kẻ dính dáng tới vụ ẩu đả lần lượt vào tư thế chống đỡ. Rokuro chuẩn bị khuỵu gối xuống đất thì ngực bị mũi kiếm tre của chi huy chọc vào xua đuổi.

“Cậu đứng bên kia.” Viên chi huy trở kiếm về phía khoảnh đất phía xa.

“Nhưng mà...”

Vừa định xin chỉ huy dừng chấp thuận thỉnh cầu của Wataru, thì cánh tay bị kiếm tre gí, Rokuro đau đến mức hai chân loạng choạng. Anh nhăn nhó ngẩng lên nhìn, thì chỉ huy lạnh lùng tuyên bố, “Dù cậu chống đỡ được bao nhiêu cái, số lần bên Kotohira cũng không giảm.”

Dứt lời, viên chỉ huy quay sang quát hàng người đang chuẩn bị chống

đây.

“Cấm tụi bay rờ rã! Chống đẩy từ một. Lũ ngốc này! Bắt đầu đi!”

“Dạ thưa...!”

Rokuro muốn đỡ đầu Wataru đôi chút. Anh tìm kiếm từ ngữ để ngăn cản viên chỉ huy, nhưng vừa định mở lời phân trần thì ai đó ở đằng sau chạm vào tay, anh bèn ngoảnh lại. Đứng đó là viên nhất đẳng binh tào trẻ tuổi đến cùng chỉ huy.

“Lại đây, Atsutani. Để tôi xem tay cho cậu.”

Có lẽ anh ta không thờ ơ được khi thấy cánh tay sưng phù của anh. Rokuro nhìn hàng người đã bắt đầu chống đẩy. Wataru ở ngay cạnh Saito. Anh đã lỡ mất thời cơ ngăn cản.

Trước lời thúc giục của viên nhất đẳng binh tào, Rokuro lắc đầu, “Tôi không sao. Tôi sẽ chờ Kotohira.”

“Nhưng mà...”

Rokuro ôm cánh tay đau đớn, lần đầu với nhất đẳng binh tào đang tỏ ra lo lắng.

“Vì chúng tôi là một cặp.”

Sáu người tham gia đánh lộn nằm bẹp một hàng trên đất như cá mèi khô. Giờ cơm chiều đã qua. Kết quả là Wataru chống đẩy được 80 cái rờ rã không cựa quậy nữa. Đây là con số mà khi thân thể ở trạng thái khỏe mạnh cũng khó mà làm được. Bây giờ, mệnh lệnh dừng hình phạt cũng được ban ra.

Chống đẩy xong, Saito bị lôi xềnh xệch đi đâu đó. Theo lời những người đến hóng thi A6M của gã đã quay bộ khởi động, sẵn sàng xuất phát

rồi, nhưng gã vẫn bỏ nó lại mà đi. Có vẻ vụ này sẽ lớn chuyện. Nghiêm phạt là không thể tránh khỏi, tùy theo tình hình mà có khi gã sẽ phải lĩnh hình phạt nặng nề nhất, bị tống đi khai khẩn rừng rậm.

Người của các tổ đến, hoặc dìu hoặc cõng những kẻ ngã rạp sau khi chịu phạt về kí túc xá. Tuy không ai đến đón hai người, nhưng họ chẳng hề cảm thấy lẻ loi. Khi cùng Wataru cận kề nường tựa, Rokuro thấy vững tâm hơn bao giờ hết, trong hoàn cảnh treó ngoe thế này mà lòng vẫn thỏa mãn, đủ đây.

“Tôi công cậu nhé.”

Nghe anh hỏi, Wataru lắc đầu. Cứ một quãng lại ng ồi xồm xuống, hai người vẫn đỡ nhau, lê bước về kí túc xá. Wataru nôn thốc tháo bên vệ đường. Cánh tay trái Rokuro được treo cố định bằng vải, tuy đau nhưng hình như xương chưa gãy. Thương tích do đánh nhau không được tiếp nhận trị liệu của quân y, nên Rokuro chỉ còn cách nhét mảnh khăn ướt vào giữa băng vải và cánh tay để làm mát. Cơn nóng rát từ tay lan ra toàn thân, cảnh vật đảo lộn trước mắt. Hai người cứ loạng choạng tiến bước trong tình trạng như vậy.

Còn một quãng nữa là tới kí túc xá. Rokuro cố gắng giữ cho cánh tay không bị xô dịch, chậm rãi lết gót giày. Bỗng Wataru dừng lại. Cậu đứng yên, ngần ng ờ nhìn lên con dốc ngay phía trước kí túc xá, rồi lão đảo ng ồi xồm xuống như đã cạn sức.

“Wataru, cố lên. Còn một đoạn nữa thôi.” Rokuro động viên, theo ánh mắt cậu nhìn lên dốc rồi cũng nín lặng. Với cơ thể đã đau đớn đến mức khó di chuyển dù chỉ một bước, thì con dốc ngắn cũng trở nên dài vô tận. Sau một thoáng thần thờ, Rokuro cũng nhìn xuống, “Do cậu chịu thay cả phần của tôi đấy.”

Anh hối hận vì tất cả mọi chuyện. Thấy Wataru tàn tạ vì mình, Rokuro thương cậu vô cùng. Wataru nhìn chăm chăm xuống đất, tỏ vẻ khó chịu.

“... Đừng có hiểu lầm. Tôi chỉ cần bù chuyện lần trước thôi.”

“Chuyện lần trước?”

“Hôm đầu tiên gặp nhau ấy, tôi đã khiến anh phải chống đỡ oan.”

“À.”

Là màn mở đầu “hoành tráng” lần đó. Hóa ra cậu cũng cảm thấy có lỗi sao.

“Nhẹ cả người.”

Cậu mở lòng với lý lẽ rất Wataru. Nhưng kể cả thế thì Rokuro cũng thấy mình hơi quá r ỡ. Tuy Wataru là chiến hữu bất đắc dĩ, lại phiền phức, nhưng sự tin nhiệm cậu kích thích anh nhiệt thành và ấm áp như vậy đấy. Rokuro muốn bảo vệ trái tim mềm mại ấy, muốn thực sự trở thành số một của Wataru, không muốn rời xa cậu. Anh nhìn Wataru, thầm nghĩ xem làm sao để càng xứng đáng với cậu hơn, thì đúng lúc, cậu cũng ngẩng lên. Ánh mắt họ chạm nhau, không biết bắt đầu từ ai, hai người bật cười chua chát. Cười một lát, Rokuro dồn sức lên cánh tay, định kéo Wataru đứng dậy, nhưng có lẽ không chịu được sức nặng của Wataru, chính đầu gối anh lại dễ dàng khuỵu xuống như cành nhỏ bị gãy.

“...”

Wataru giật mình nhìn anh, mặt mày méo xeo. Rokuro cười lớn. Wataru cũng vừa ôm cái bụng đau, vừa nhăn nhó cười. Sau một hồi cười đến nhòa lệ vì đau đớn và cảm thấy trớ trêu, Wataru khẽ cắn nhần.

“Đừng có bị thương vì Gekko, đồng gốc.”

Nhưng anh nghĩ, nếu Gekko bị thương, Wataru hẳn sẽ đau lòng. Dẫu

vậy, Rokuro không nói gì, chỉ chờ đợi gặt đầu. Wataru thoáng cup mi, dần vật mở miệng.

“... Cũng đừng vì tôi mà bị thương.”

Thấy Wataru cau có nhìn mình, Rokuro cười khẽ, thì thầm.

“Chúng ta là một cặp mà.”

Lần này đến lượt Wataru nhìn Rokuro với vẻ kinh ngạc. Mặt cậu vẫn sưng sứa, nhưng môi đã không nhin nổi nụ cười bất đắc dĩ. Hai người như sắp đứt hơi, cười một hồi, rồi cùng thở dài nhìn trời.

“... Đúng là hết cách.”

“Ừ.”

Rokuro muốn chống tay đứng dậy nhưng cánh tay nhức nhối, mông lại đau rát như bị bỏng, chẳng có sức động dậy.

“Cơm thì kiêu gì cũng không kịp bữa rồi.”

Rokuro ngạc nhiên vì Wataru vừa nôn ban nãy mà giờ đã thêm ăn. Thấy cậu ủ dột, anh thì thầm động viên, “Tôi có thịt bò đóng hộp đấy.”

“Thật á!” Wataru hớn hở nhìn anh.

Rokuro đáp, “Ừ,” rồi chán nản nhìn lên kí túc xá trên dốc.

“Vấn đề là làm sao về được.”

Rốt cuộc hai người cũng về đến kí túc xá, nhưng mông đau nhức không ngồi xuống đâu được. Họ đau đến mức bỏ cả tắm, chỉ lấy nước vào chậu rồi lau người cho nhau. Minh mảy cả hai đầy vết thâm tím, loang lổ như xăm trở bản đồ thế giới. Đoạn cánh tay từ trên khuỷu trái của Rokuro trở xuống sưng phù tím đỏ, đến đầu ngón tay cũng rộp lên. Bị thương do đánh nhau thì không được cấp thuốc, nhưng có người lính quân y hiểu rõ ngọn ngành vụ việc đã cho Rokuro miếng dán giảm đau và dặn anh mặc áo dài

tay để che đi. Lau người xong, họ ăn thịt bò đóng hộp với bánh mì khô trong bóng tối. Không còn sức để chuyện trò, nhưng Wataru vẫn thì thào “Ngon quá”.

Rokuro lên giường nằm. Anh gập tay phải tì xuống sàn nhà, bảo vệ tay trái, ngả người ra.

“A...” Dù đã rất cẩn thận, nhưng anh không thể ngờ, chỉ đặt khuỷu tay xuống nền nhà thôi mà cũng đau thế này. Rokuro khom lưng, vặn vai, rồi nằm xuống giường ở một tư thế kì quái. Cả người rời rã như mùn cưa, cảm giác vừa mệt mỏi vừa nhẹ nhõm.

Giờ ngủ đã trôi qua từ lâu, căn phòng chìm ngập bóng tối.

Wataru đang lục đục bên cạnh. Động tác của cậu cũng chậm rãi. Cái gọi là giường thực chất là một tấm phản phủ vải mua của dân bản địa rồi trải manh chiếu cói lên trên, nên đối với cái mông sưng đỏ đau đớn thì cũng chẳng khác nào sắt thép. Những người bị đòn thường nằm sấp mà ngủ, qua vài ngày cũng chưa hết đau. May sao ngày mai không có lịch bay, nhưng cũng còn tùy vào quân địch, nên Rokuro chỉ đành cầu nguyện, ngày mai đừng xảy ra không kích. Anh kéo chăn đắp. Dù chỉ là một mảnh vải, nhưng cũng thấy không gian riêng tư này thật quý giá.

Tay đau buốt và mông thì nhức nhối, Rokuro đang vô thức xoa cánh tay trái, chợt nghe thấy giọng nói vang lên từ đối diện. Là Wataru.

“Ngoài tay ra anh không bị thương chỗ nào khác chứ, Rokuro?”

Đôi mắt sáng rỡ trong bóng đêm ấy đang nhìn anh. Rokuro trả lời, giọng dịu dàng hết sức.

“Không sao. Cậu có tính hay lo nhỉ.”

“Tôi không có.” Wataru lí nhí đáp, có vẻ khó chịu, nhưng không nói gì

thêm.

“... Cảm ơn cậu, Wataru.”

Nghe vậy, Wataru lại lườm bàu gù đó rồi trở mình, quay lưng về phía anh.

Thái độ lỗ mãng là mặt trái tính cách của người hay then thùng. Rokuro cười thầm nhìn bóng lưng cậu. Tấm lưng nhỏ, nhưng vô cùng vững chãi.

“Tôi với anh là một cặp đũa, chuyện này chẳng phải đương nhiên sao!?”

Rokuro bất giác nhớ lại giọng điệu thẳng thừng của Wataru. Tuy cậu vẫn như trước, chẳng bao giờ nói năng mềm mỏng, nhưng những dịu dàng của cậu lại mạnh mẽ truyền tới anh. So với việc tỏ ra thân thiết và nói lời êm tai, sự tín nhiệm của Wataru khiến lòng anh cảm động hơn nhiều.

Ngắm nhìn bóng lưng trắng mờ trong tối một lúc, cơn mệt mỏi kiệt sức trong người dâng lên như sóng thần nhấn chìm Rokuro. Anh buông mình vào cơn buồn ngủ đang ép xuống. Đằng sau mi mắt khép chặt hiện ra hình ảnh đôi cò trắng anh nhìn thấy lúc đi cùng trung tá Sawaguchi. Liệu anh và Wataru có thể trở thành một đôi như cặp bạn đời đó không. Chẳng còn phân biệt được do cơn buồn ngủ hay ý thức dần trôi xa, Rokuro nhanh chóng chìm vào mộng mị.

Những chiếc máy bay bị địch tấn công hôm trước đã được giấu trong rừng dừa. Bãi đỗ bị khoét nhiều hố to, gập ghềnh như bề mặt mặt trăng. Để lấp hết các hố chắc sẽ tốn vài ngày. Rokuro nghĩ vậy trong lúc cùng Wataru đi đến tận mép sông.

Vết thương của Rokuro không nặng lên, nên sáng ngày hôm sau anh đã có thể động đậy ngón tay. Xương bị rạn. Cứ nhấc khuỷu tay lên là cả cánh

tay lại đau râm ran, nhưng vẫn chưa đến mức phải dùng khăn tam giác để treo cố định, cũng chẳng phải là tay thuận nên vẫn có thể hợp bàn và chấp hành bay như thường. Rokuro là một trinh sát viên, không thể vì vài vết thâm tím mà nghỉ làm nhiệm vụ. Khi xuất kích, nhờ Wataru liên tục yêu cầu đo đạc tính toán, anh cũng quên bớt cơn đau. Ngày thứ năm kể từ khi bị thương, cẳng tay của anh đã bớt sưng tấy nhiều.

Đêm ấy sau khi xác nhận, ngoài cánh tay, Rokuro không bị thương chỗ nào khác, Wataru chẳng hỏi han thêm lần nào, nhưng cậu lại quan tâm anh theo cách khác, vô cùng chu đáo. Khi làm ruộng, cậu giành cuộc từ tay anh, chủ động xách giỏ khoai đầy ắp, lúc xuất kích thì giành đeo túi dụng cụ. Nếu Rokuro tỏ ra khách sáo thì cậu sẽ cần nhắc, “Anh nghĩ cặp đôi tác chiến là gì hả?” Nên anh chỉ còn cách nói “Cảm ơn” khi được Wataru hào hiệp sẵn sàng. Mỗi lần như thế, cậu đều thoáng lúng túng, rồi ngay sau đó lại làm mặt tỉnh bơ đắc ý. Liếc nhìn Wataru đang sóng bước cạnh bên, anh thầm nghĩ, thật đáng thương cho những kẻ đánh giá cậu bằng mấy từ “ngang ngạnh”, “khó ưa”, “tên ngốc hay gây lộn”...

Sau bữa cơm tối, thi thoảng hai người lại đi dạo trên bờ biển. Rokuro nhìn sang Wataru đang lặng lẽ bước cạnh bên. Nhờ vết thương này mà họ chuyện trò nhiều hơn hẳn. Ban đầu Rokuro còn tưởng Wataru là người kiệm lời, nhưng hóa ra cậu lại khá thích nói. Chỉ cần gợi chuyện là sẽ được nghe nhiều điều thú vị bất ngờ. Đã mấy lần Rokuro cười lăn vì cậu, và khi anh kể chuyện gì vui, Wataru cũng cười vô cùng đáng yêu. Trong các cuộc trao đổi nghiêm túc, Rokuro nhận ra cậu rất thông minh, nội dung câu chuyện cũng thể hiện Wataru là người hiểu biết.

Sóng biển hầu như không đánh vào trong vịnh Simpson nên mặt nước rất tĩnh lặng. Đêm xuống, những gợn sóng nhỏ xô bờ lấp lánh phản chiếu

ánh sao. Gió biển tạt vào bờ cát, mang đến không khí mát lạnh độc đáo, khiến Rokuro chợt nghĩ, giá kí túc xá được xây ở chỗ này thì tốt biết bao. Khi ng ẩ trên máy bay, biển là ranh giới giữa sống và chết. Nếu bị rơi xuống mặt đất cứng như đường nhựa thì chỉ có nước tan xương nát thịt. Chìm thẳng xuống biển thì đến xác cũng chẳng vớt được. Nhưng nếu may mắn, sóng sẽ đưa họ vào bờ, những con sóng mong manh tới mức chạm tay vào là vỡ lạo rạo như lớp băng mỏng.

Hai người vừa dạo bước, vừa bàn xem biển cứng hay mềm. “Biển ngoài khơi xám xịt màu chì nên cứng như tấm sắt, càng gần đất liền, biển càng tan chảy, mềm nhũn như thạch rau câu.” Wataru phát biểu một thuyết mới. Rokuro nghĩ thật ngốc nghếch, nhưng vẫn khen ý tưởng này thú vị.

Nhìn bọt sóng tấp vào bờ, Wataru nói cậu thêm ăn bánh xốp. Rokuro thì nhớ đến bia và rượu nếp đục, nên anh cảm thấy Wataru thật trẻ con. Nhưng nghe giọng cậu da diết quá, tự dưng anh cũng thêm bánh xốp. Lớp bánh lên thạch rau câu xanh lục. Rokuro từng ăn cách đây mấy năm, vào dịp Tết.

Sau khi ng ắm mặt biển lấp lánh ánh sao, Rokuro ngược lên trời. Trong vô v ền tinh tú rải rác, có một dải sáng rực do nhiều vì sao tụ lại, người ta hay gọi là dải Ngân Hà. Rokuro nheo mắt nhìn biển sao bắt mắt bên cạnh dải sáng đó.

“Kia là chòm Nam Thập Tự nhỉ?”

Rokuro hỏi, mắt vẫn ngược lên trời. Nghe vậy, Wataru cũng dõi theo hướng anh nhìn.

“Đâu cơ?”

Nơi bầu trời phía Nam, bốn ngôi sao nhấp nháy xếp thành hình chữ thập. “Kia kìa,” Rokuro giơ tay chỉ, nhưng vòm trời quá rộng lớn, anh

không nghĩ Wataru sẽ nhận đúng chòm sao mình chỉ.

Wataru vừa nhìn ngắm, vừa giải thích, “Có hai chòm sao hình chữ thập cơ. Chòm nhỏ hơn phía bên trái mới là Nam Thập Tự, còn chòm lớn hơn, nổi bật hơn là Thập Tự Giả.”

“Vậy sao?”

Rokuro chỉ nhìn thấy một chòm sao hình chữ thập, anh cũng không biết mình chỉ chòm nào nữa. Anh đang tìm nốt chòm còn lại thì Wataru cao giọng “A!” một tiếng như vừa nhận ra.

“Chòm sao giả to và dễ nhận thấy hơn, nhưng nếu dựa vào nó thì mãi mãi không tới được nơi cần đến.”

“Ồ.”

Rokuro nheo mắt, tập trung quan sát thì quả nhiên thấy một chữ thập nho nhỏ ở bên cạnh. Có lẽ đó chính là chòm Nam Thập Tự thật. Anh không khỏi khâm phục kiến thức của Wataru, sức nhớ ra một chuyện, anh lại nói, “Nam Thập Tự... có xuất hiện trong tiểu thuyết của Miyazawa Kenji.”

Đêm nào, bầu trời phương Nam cũng chỉ chít sao. Rabaul nổi tiếng là nơi lý tưởng để ngắm Nam Thập Tự, nhưng đây là lần đầu tiên Rokuro ngẩng lên nhìn nó. Anh biết về chòm sao này trong tiết học định hướng khi bay, nhưng truyện thiếu nhi đọc hồi còn ở Nhật Bản đọng lại trong lòng nhiều hơn.

Wataru nhún vai thờ ơ, “Tôi không đọc mấy thứ như tiểu thuyết.”

Quả thật, cậu không giống mẫu người chịu ngoan ngoãn ngồi nhà đọc sách. Dù vậy, Rokuro vẫn thờ nhắc tên tác phẩm.

“Tiểu thuyết này tên là *Chuyến tàu đêm trên dải Ngân Hà*³².”

“A, tôi biết nó!”

Câu chuyện có vẻ đã đi hơi xa, nhưng Wataru tỏ ra bất ngờ như vừa được gợi nhắc đi đâu gì. Cậu nhìn Rokuro, vươn ngón trỏ chỉ lên bầu trời.

“Cậu ta đi từ Bắc Thập Tự đến Nam Thập Tự, bằng tàu hỏa chạy trên dải Ngân Hà.” Đoạn cậu vung tay sang phải. “11 giờ tối đến chòm Thiên Nga, băng ngang qua đoạn giữa hai chòm Ngưu Lang và Chức Nữ, ngắm sao Antares màu đỏ cam của chòm Bọ Cạp bên trái, cập bến ở chòm Nam Thập Tự... Từ chỗ kia, đến chỗ kia.”

“Chờ chút đã, như vậy chẳng lạ lắm sao, Wataru?”

Không ngờ Wataru biết rõ đến thế. Trong truyện có đề cập tên vài chòm chính, nhưng không có tên cụ thể của từng vì sao.

“Cái gì lạ?” Wataru tỉnh bơ hỏi lại.

Rokuro muốn hỏi lý do cậu tường tận đến vậy, nhưng thầm nghĩ nếu còn dây cà ra dây muống lại không về được nên lảng đi.

“... À... cốt truyện đó ấy.” Rokuro ngập ngừng đáp.

Wataru nghiêng đầu, “Ai biết.” Cậu nắm rõ tuyến đường tàu hỏa Ngân Hà chạy qua, nhưng dường như không hứng thú với cốt truyện.

Và cậu ngâm nga hát gì đó.

Nguy rồi, Rokuro thầm nghĩ. Cảm giác bị lôi cuốn là thế này sao.

Dù cố đánh lạc hướng, trái tim anh cũng nghiêng về Wataru. Chẳng biết là do trọng lực hay sự xao động trong lồng ngực mà anh cứ muốn lao vào cậu, không tự cưỡng lại được. Rokuro cảm thấy tiếp tục ở bên Wataru thế này thì nguy mất. Lòng anh có thứ gì âm ỉ dâng lên, như mặt hồ ngập nước.

Quay về thôi.

Một câu đơn giản là vậy mà Rokuro cũng không thốt được thành lời. Giờ đã muộn lắm rồi, nếu còn không trở về thì sẽ quá thời gian sinh hoạt tự do mất.

“Wataru...”

Rokuro nhìn Wataru dạo trên mép sóng, trông cậu như công cả trời sao. Đôi mắt đen láy nheo lại, cậu cười đắc ý, “Hán tự của ‘Wataru’ chính là chữ ‘Hằng’ trong ‘hằng tinh’ đấy.”

“...”

Không quay về được nữa rồi. Trái tim bị thứ trọng lực mang tên Wataru hút chặt, khiến Rokuro cảm thấy tất cả đều là ảo giác. Anh bất giác đưa tay bịt miệng.

“‘Không còn hi vọng gì nữa. Từ lúc rơi xuống đã bốn mươi lăm phút rồi.’³³” Một câu trong tiểu thuyết chột sống dậy trong trí óc anh, buột khỏi miệng.

Về mặt Wataru rất khó tả, cậu bật cười, “Đồng gốc. Anh là lính hải quân mà. Cỗ sông Ngân thì bơi qua được tốt.”

“...”

Người anh phải lòng vừa tùy hứng, lại vừa mạnh mẽ như thế đấy.

Wataru cứ đánh lộn suốt, Rokuro bất đắc dĩ phải trợ giúp cậu một tay. Sau vụ lên Gekko bất thành, thủ phạm Saito đã bị cấm bay, đi đâu sang tổ khác. Lần này đến lượt đồng bọn của gã lấy lý do báo thù mà bày đủ trò gây sự với Wataru. Tuy không ác độc bằng Saito nhưng bọn chúng quá đông, để đối phó cũng chẳng dễ dàng. Còn Wataru thì hề bị chọc là lập tức tăng xông, tiến lên ép hỏi, tấn công những kẻ kia chẳng quản đó là chốn đông người.

Rokuro đã bảo cậu làm như vậy là “vụng”. Tất nhiên Wataru cãi lại, “Nói xấu sau lưng hay chơi khăm cũng đều là hành động bỉ ổi. Tôi không có lỗi, tôi không sai.” Nhưng khi anh khuyên nhủ “Nhưng mỗi lần cậu đều ăn quả đắng, cơ thể kiệt sức, chẳng phải bị thiệt sao?” thì cậu vẫn miễn cưỡng gật đầu.

“Rõ chưa, Wataru? Chúng chơi khăm mình thì mình cũng âm thầm chơi lại.”

Nếu bị vẽ bậy thì vẽ bậy lại, bị đổ nước vào giày thì ngâm quần lót của đối phương vào cạn dầu thô, phơi cùng với khăn quàng cổ, nhận được mảnh giấy ghi chữ “Chết đi!” hoặc “Roi đi!” thì nhét vào đồng giấy tờ của chỉ huy. Vụ việc đã lùm xùm đến mức cả đội bị bắt ra xếp hàng, nhưng sau đó Wataru vẫn cười lẩn lộn.

Ấy vậy mà trong mười vụ, Rokuro vẫn phải nhúng tay đến sáu. Nguyên nhân là vì những lời phỉ báng cố tình nói cho họ nghe. Sáng nay cũng vậy, vừa bước chân vào nhà ăn đã có vô số ánh mắt trăn trui và lời xì xào nhắm vào họ. Có vẻ lần này liên quan đến “cô ả của Wataru”. Nhóm người ngồi ở bàn đối diện nhìn cậu, xì xầm gì đó rồi cười. Kẻ đang chỉ tay vào Wataru chính là tên đàn anh lái máy bay ném bom bổ nhào chơi thân với Saito.

Xuyên qua rừng dừa, đi vào sâu trong núi là gặp được những cô gái người bản địa. Nghe nói có cả những cô làm “nghề kia”. Nhưng nếu là Wataru thì chắc chắn không có chuyện đó. Cậu lãnh đạm, lại đơn thuần với vấn đề nam nữ, cũng chẳng có mấy nhu cầu về phương diện này, chỉ thỉnh thoảng xem sách báo rồi tự giải quyết là xong. Hi hữu lắm, cậu mới nói mấy chuyện tục tĩu nhưng cũng chỉ là đùa, hoàn toàn không hăng hái như lúc nhắc đến tình trạng cong của cánh máy bay, hay kính chắn gió

hình giọt nước của Gekko. Ở Wataru toát ra hơi hướm con thú chưa trưởng thành, đừng nói tới chuyện quan hệ, có vẻ cậu không định yêu đương trước khi chiến tranh kết thúc. Chưa kể dạo này còn băn khoăn về việc có nên tích trữ trước cho Gekko không, khi mà nhiên liệu đã bắt đầu khan hiếm.

Wataru ăn xong, thở dài chòng bát nhôm lên nhau.

“Tụi lái máy bay ném bom bồ nhào nhiều thằng ‘thối rửa’ lắm à?”

“Thối rửa?”

“Những thằng tâm hồn bị ‘thối’, lên men, mọc nấm rồi ‘rửa’ ra thành đồng nhóp nhép nhào nhoét ấy...”

Rokuro nhanh miệng cắt ngang lời nói không kiêng dè của Wataru.

“Chỉ khi ở trên đảo này thôi, Wataru.

Tóm lại anh đã hiểu cậu muốn hỏi chuyện gì. Rằng có phải nhiều kẻ đã hoàn toàn tha hóa không. Thực trạng đúng là như thế, nhưng chỉ vì môi trường hiện tại rất đặc thù, chiến tranh gian khổ, giữa những người đồng đội cũng tồn tại sự ganh đua khốc liệt. Tinh thần cạnh tranh khiến người ta công kích nhau. Điều kiện vật chất nghèo nàn, nên một chút chênh lệch trong đãi ngộ cũng thổi bùng lên nhiều ngọn lửa ghen tị. Lính hải quân vô cùng coi trọng lòng trung thực. Anh tin rằng không có ai thực sự xấu xa.

“...”

Đám đó tiếp tục bàn luận về “cô ả của Wataru” rồi cười rúc rích với nhau. Một tên trong đám đi sang bàn bên cạnh tuyên truyền bảy, những người ngồi bàn ấy cũng nhìn cậu, cười hì hục. Vì lúc nào cũng như thế này nên Wataru chẳng buồn ở kí túc xá, toàn cắm rễ tại xưởng bảo trì. Hơn nữa dạo gần đây, buổi tối hai người thường ra bờ biển đi dạo, nên

mới nổi lên tin đồn cậu tới chốn hoa liễu.

Wataru siết chặt nắm đấm, trừng mắt với những kẻ đó. Rokuro giữ tay cậu rồi nói nhỏ bên tai.

“Cứ để chúng nói. Nếu đánh động đến cả quản lý thì tôi làm chứng cho.”

Chuyện này mà truyền đến tai cấp trên thì lời chứng của Rokuro sẽ có giá trị hơn của bất cứ ai khác. Wataru thở dài chán chường, thuận theo anh.

Nhưng có vẻ những lời nói xấu sẽ không dừng lại cho đến khi Wataru nổi điên. Hình như bọn họ còn âm thầm cả cuộc cậu thắng hay thua nên cố tình cà khịa Wataru nhằm kích động đánh nhau. Nhiều lúc Rokuro rất tức giận vì điều đó.

“Tôi đi xem Gekko đây.”

“Ừ, như vậy tốt hơn.”

Uống xong trà pha từ loại lá không biết tên, Wataru cứ thế rời khỏi kí túc xá. Những tiếng cười rúc rích vọng theo khi cậu rời đi khiến anh vô cùng khó chịu. Nhưng đến bản thân cũng đánh nhau ở chỗ này thì những lời vừa nói chẳng còn ý nghĩa gì hết. Rokuro hiểu tâm trạng của Wataru khi trốn tới xưởng bảo trì. Đi về phía cửa nhà ăn, anh thầm nghĩ, bản thân cũng nên mau chóng ra khỏi kí túc xá thôi.

“Này, Atsutani!” Tay áo bỗng bị kẻ ngỗ ở bàn cạnh lối đi giữ lại. Gã đàn ông cười đề tiện hỏi anh. “Nghe bảo mày với Kotohira đang ‘chung chạ’ à?”

“Cảm ơn, quan hệ của chúng tôi rất tốt.”

Đây là câu trêu ghẹo ác ý mà các cặp thường gặp. Cấp trên cho rằng, đã

là cặp thì phải triệt để thấu hiểu nhau, giống như vợ chồng vậy, nên rất khuyến khích việc chung chăn gối. Không biết có bao nhiêu cặp đã làm theo. Nhưng họ là những đồng đội kí thác tính mạng cho nhau, có khi còn gần bó hơn cả vợ chồng bình thường nữa, nên chuyện đó cũng chẳng có gì lạ.

Rokuro đang nghĩ sẽ đâm ngay nếu tên này dám nói gì tục tĩu, thì kẻ ở bàn đối diện cười rộ lên.

“Kotohira đang lảng nhăng đấy biết không? Mà mày là gì của nó thế? Vợ bé bên ngoài, hay bồ nhí?”

Nghe kẻ đó nói, ba tên cùng bàn cười hắc hắc như khỉ. Tên đầu tiên lại bảo.

“Có vẻ mày đang ‘chung chạ’ với Kotohira, nhưng có biết nó có bồ ở trong nước không? Hôm qua, nó còn nói mớ ‘Yuki, Yuki ơi’ đấy thôi?”

Một tên khác chu mỏ nhái lại bằng giọng eo éo, cả bọn lại cười rú lên.

“Ngài phi công ở trong nước hay xuống phương Nam cũng đâu được hâm mộ ghê há!”

Mấy kẻ ngồi bàn đối diện cũng hòa theo nhạo báng, cả nhà ăn nổ vang tiếng cười. Rokuro đập hai tay đánh “RẦM!!!” xuống mặt bàn. Cả căn phòng im bật trước hành động bộc phát của một Rokuro thường ngày luôn tự chủ và ôn hòa.

“Đương nhiên rồi. Cậu ấy là Kotohira ‘năm sao’ mà.” Rokuro mỉm cười nhìn quanh.

Wataru đã bắn rơi gần mười chiếc máy bay địch. Tuy con số này còn kém xa những phi công kì cựu, nhưng trong số người mới, thành tích của cậu đã vô cùng vượt trội.

“Oai phong chết mất!” Lập tức có người chen vào, mọi người lần nữa cười rộ lên.

Dù anh nói gì cũng vô ích.

“Tùy các người muốn nói gì thì nói.” Rokuro bỏ lại một câu rồi ra khỏi nhà ăn.

Tuy cảm thấy như vậy rất ngu xuẩn, nhưng chưa bao giờ anh cảm thấy khó chịu như lúc này. Anh biết Wataru hay nói mớ lúc ngủ, nhưng không để ý từng câu từng chữ. Sau mỗi lần bay, cơ thể lại mệt rũ rời nên dạo này cứ ngã lưng xuống giường là anh ngủ tít thò lò, hoàn toàn không nghe thấy đi đâu bọn chúng nói.

“...”

Ngôn từ, cử chỉ của Wataru chẳng có tí gì dính dáng đến yêu đương, nên anh đã không nghĩ đến việc cậu có bạn gái trong nước. Đời sống của cậu ở đây trong sạch đến vậy...

Chính vì thế nên mới trong sạch sao? Wataru mà đến bản thân anh cũng say mê đã có người yêu trong nước. Việc cậu gắng sức tiêu diệt máy bay địch để bảo vệ cô ta cũng không phải chuyện gì kì lạ.

Đang đi về phía xưởng bảo trì, Rokuro bỗng dừng bước, đứng sững trên con đường mòn chói chang. Tim đập dồn dập đến mức hai bên thái dương nhức nhối. Trước nỗi dao động bất ngờ, Rokuro nhìn chằm chằm cái bóng đen thui của chính mình trên đất.

Đêm ở Rabaul rất nóng. Do tại khó ngủ, Rokuro rình nghe Wataru nói mớ, như một thằng ngốc. Hôm nay đã là ngày thứ tư.

Đây đó trong phòng vang lên tiếng ngáy, thi thoảng còn có tiếng nghiến

rằng. Wataru không mắc cả hai tật đó, nhưng lại nói mớ rất nhiều.

Đêm đầu tiên, cậu nói những điếu khó hiểu như, “Trứng sữa hấp trào ra rỗi,” hay “Xe đạp! Xe đạp!”. Đêm thứ hai, cậu hét lên như gặp ác mộng, tay liên tục làm động tác kéo cần lái máy bay. Vì Wataru nói mớ rất nhiều, nên Rokuro định bỏ cuộc đi ngủ thì chợt nghe cậu nói lạ lùng, “Không được... Bọ cánh cứng trắng... Nó... nó... nước tương...!” Làm anh thấy thích thú, thức luôn đến sáng mà chẳng ngủ nổi.

Rokuro đã quá mệt mỏi với việc rình nghe Wataru nói mớ. Anh thẫn thờ hay là thôi đi, rỗi lật người trần trọc trên giường. Nắm bắt suy nghĩ nội tâm thông qua lời nói mớ thật là nhảm nhí hết sức. Mấy tên kia nghe lẩn cũng nên. Hoặc có thể chúng chỉ nói dối để kiếm cớ sinh sự.

Rokuro quyết định dậy uống nước rỗi ngủ. Vừa mới thở dài một hơi thì...

“... Yuki.” Wataru thì thào bằng giọng nghe như tiếng thở dài. “Chờ anh đã chứ... Yuki... Yuki.”

Anh nghe thấy cậu gọi cái tên đó ba lần. Rõ ràng ràng là tên con gái.

Yuki? Rokuro cảm thấy mình đã nghe thấy tên này ở đâu đó, nhưng bực ở chỗ không nhớ ra nổi là lúc nào.

“Yuki thật là...”

Wataru mỉm cười trong mơ, rỗi cứ như vậy chìm sâu vào giấc ngủ. Rokuro chờ cậu nói câu tiếp theo, nhưng trời đã sáng từ khi nào không biết.

Rokuro cảm thấy việc gặng hỏi “Yuki là ai!?” là hành vi cố tình gây sự. Chỉ vì một suy đoán vô căn cứ mà chắt vắn, khiến Wataru không vui, thì

khác gì những kẻ kia. Mà anh cũng chẳng có quyền chửi bới, quát tháo chỉ vì cậu gọi tên một người.

Tối hôm sau, trước khi ngủ, lúc thấy Wataru đem lại cúc áo, Rokuro nheo đôi mắt khô cong do thiếu ngủ nhìn cậu, cuối cùng không nhin nổi nữa. Trông cậu vẫn bình thản và thu ần khiết như không vương chút bụi nh nữ nào.

Nghĩ đến chuyện Wataru trông tinh khôi là thế mà đã có bạn gái, Rokuro lại thấy nhức nhối không chịu được. Tuy đã cố chôn giấu cảm xúc nhưng giọng anh vẫn trở nên cáu kỉnh. Dù vậy, Rokuro vẫn gắng nói năng thật bình tĩnh.

“Tối qua, lúc ngủ mơ, cậu gọi tên phụ nữ đấy. Thận trọng đi chứ.”

“Nói mơ mà thận trọng được à. Tôi không biết phụ nữ nào hết.”

Nhìn vẻ mặt tỉnh bơ khi đáp lời của Wataru, anh thầm nghĩ nếu bình thường cậu cũng khôn khéo được thế này thì tốt biết bao. Với người khác thì không sao, nhưng nghĩ đến việc ngay cả anh mà cậu cũng nói dối, Rokuro uất ức cực kì. Anh nhìn cậu chằm chằm, nói bằng giọng uy hiếp tưởng như kềm dao vào cổ.

“Cậu gọi Yuki. Mấy lần liền.”

Cậu gọi tên cô gái đó nhiều lần, rõ ràng, không thể nhầm được.

“Yuki?”

Thấy cậu tỏ ra ngạc nhiên, Rokuro cảm thấy khinh thường, tiếp tục lờm cậu chằm chặp.

Wataru bỗng bật cười, “Đấy là em trai tôi.”

“... Yuki á?”

“Đúng vậy. Em út tôi đấy. Nhà tôi có những sáu anh chị em.”

Anh từng nghe nói cậu có em trai. Nhưng người đó là “Yuki” sao?

“Thằng bé đáng yêu lắm. Nó luôn đuổi theo tôi, nói muốn làm phi công, còn tham gia Khóa huấn luyện trừ bị nữa.”

“À, ừ...”

Wataru bắt đầu hào hứng khoe. Tâm trạng muộn phi ền và tức giận trong lòng Rokuro suốt năm ngày nay bỗng bốc hơi toàn bộ. Anh cảm thấy sự xấu hổ đang sôi lên như thể ban đầu cứ tưởng là một quyển sách giáo khoa, mở ra đọc trước mặt mọi người mới phát hiện nội dung bên trong là tạp chí rẻ tiền, khiến anh muốn lạng lẽ chui vào một cái lỗ nẻ nào đó, chẳng bao giờ ra nữa. Wataru không nhận thấy tâm trạng của anh, vẫn vui sướng thao thao bất tuyệt.

“Về mặt nó khóc lúc bị tôi đánh trông yêu lắm. Sau đó tôi sẽ kể chuyện ma cho thằng bé nghe, r ấi nó vừa khóc vừa đuổi theo tôi.”

“Như vậy... là cưng chi ều sao?”

Đây là người anh đánh cậu em trai đáng yêu của mình, r ấi kể chuyện ma trong khi thằng bé đã phát khóc. Wataru thì thấy em trai mình sợ hãi cuống quýt đuổi theo sau rất đáng yêu, nhưng hẳn nhiên cậu em không thấy vui chút nào.

“Đương nhiên r ấi. Thằng bé đáng yêu đúng không? Yuki của tôi mà lại. Xem ảnh không? Xem không?”

Không chờ anh từ chối, cậu đã lục lọi ba lô đựng đồ cá nhân của mình, lấy ra một tấm ảnh kẹp trong cuốn sổ. Rokuro nhận tấm hình cậu giơ trước mặt, ngắm nhìn thì nhận ra đó là một bức ảnh gia đình. Có khoảng sáu, bảy người trong bức ảnh nền nâu cũ kĩ.

“Bên cạnh mẹ tôi là Yuki. Tiếp đó là tôi.”

Giữa bức ảnh là người mẹ có vóc dáng nhỏ nhắn mặc kimono tay ngắn. Cậu bé mặc quần áo soóc lửng đứng cạnh chắc chính là Yuki. Còn người mặc đồng phục học sinh màu đen kế đó là Wataru, không thể nhầm đi đâu được. Ảnh chụp có lẽ từ bốn, năm năm trước. Mặt cậu khi ấy vẫn còn rất non nớt.

“Người đeo kính là cha tôi.”

Một người đàn ông gầy gò ngồi cạnh mẹ cậu, ở bên còn lại đối xứng với Yuki.

“Đứng sau lưng cha tôi là anh Dai và anh Hiromu. Bên cạnh là các chị.”

Cố hai cô gái mặc kimono tay rộng để tóc dài chấm vai. Không biết ai trong hai người là “chị Motoko” cậu từng kể.

Tiếp theo, Wataru lấy từ phong bì ra một bức ảnh khác, đưa cho anh xem.

“Đáng yêu không này. Vì là lính hải quân tương lai nên mọi người cho thằng bé mặc áo John Bull, ai ngờ đáng yêu không tưởng.”

Áo John Bull chính là áo thủy thủ, phần vạt sau lưng có hình chữ nhật rủ xuống giống chiếc khăn to bản vắt qua vai nối liền với phần trước ngực tạo thành hình tam giác ở cổ. Vây quanh cổ áo màu xanh navy là một đường kẻ trắng, thân áo cũng màu trắng. Bên dưới cổ áo buộc khăn nhẹ màu xanh navy. Đi cùng áo John Bull là mũ lính. Đây là bộ quân phục được phát ngay khi gia nhập hải quân.

Rokuro chợt thấy kinh ngạc. Chỉ cần nhìn ảnh cũng nhận ra cậu nhóc hoàn toàn không giống Wataru tính tình sáng sủa. Khuôn mặt trong ảnh cứng chặc, đẹp theo kiểu thông minh, trầm tĩnh. Wataru đã bắt nạt cậu nhóc này sao! Anh không khỏi cảm thấy cậu tàn bạo, nhưng kiểu đối xử ác

liệt đó có lẽ cũng là cách thể hiện tình cảm của Wataru. Rokuro thấy thương thay cho cậu em trai có ông anh với cách thể hiện tình thân độc đáo, đồng thời cũng cảm thấy bức ảnh gia đình này trông thật hạnh phúc.

Từ hai bộ kimono tay rộng cùng quần áo của cha mẹ Wataru cũng đủ thấy gia đình cậu khá giả. Hai vị phụ huynh ngời ghê bực nhưng. Nhìn phong nền đằng sau thì có vẻ họ đã tới tiệm để chụp ảnh gia đình. Giờ phút này Rokuro mới nhớ ra, anh chưa từng hỏi Wataru gia đình cậu làm gì. Anh ngẩng đầu nhìn lên thì thấy cậu đang đan tay giữa hai đầu gối, nhìn chăm chăm xuống đất.

Wataru lẩm bẩm, mắt không rời khỏi sàn nhà, “Thằng bé vẫn gà lảm. Trong lúc nó còn tập lái Chuồn chuồn ớt³⁴ trong nước, tôi sẽ bắn rụng hết kẻ địch.”

“Ừ.”

Tuy cách cư xử có vấn đề, nhưng Yuki là cậu em trai Wataru vô cùng yêu thương.

Hôm sau, dùng xong bữa sáng, Rokuro và Wataru đang đi đến xưởng bảo trì thì từ đằng sau có một gã đàn ông chạy tới, vượt lên đâm vào vai Wataru một cú, hét to “MMK!” rồi bỏ chạy. “MMK” là một từ lóng được dùng trong Hải quân, viết tắt của “Mote Mote Komaru” (Bị nhiều người thích quá thật khô).

“Cảm ơn!”

Thấy Wataru gào lại, Rokuro thở dài ngao ngán. Ban đầu anh còn định đính chính “Yuki” trong đồn đại là em trai của Wataru, nhưng ngẫm lại thì đây cũng chẳng phải chuyện gì đáng kể, cậu em trai lại đáng thương thế, nên cuối cùng anh quyết định giữ im lặng.

Rokuro đã thử rất nhiều cách, như thuyết phục Wataru, chỉ cho cậu biện pháp trả đũa ôn hòa nhất có thể, lôi cậu ra khỏi vùng căng thẳng... Thế nhưng số vụ gây lộn của Wataru vẫn chẳng hề giảm.

Vừa rời mắt ra một cái mà cậu đã đánh nhau tay đôi với một tên phi công lái máy bay ném bom thuộc đội khác ở bên kia bãi đỗ máy bay chờ bảo trì.

“Thôi thì dạo này cũng quen rồi.” Nhìn Wataru, Rokuro thở dài bất lực.

“Wataru mãi mà chưa chán nhỉ.”

Cạnh Rokuro đang đứng ngăn tại xưởng bảo trì là kĩ thuật viên Akiyama, người cùng chứng kiến vụ đánh lộn. Anh ta mặc bộ đồ lao động liền thân loang lổ vết dầu, chống tay lên hông mà cảm thán.

Akiyama biết Wataru hay bị người xung quanh bắt nạt, anh ta không nói gì, chỉ lặng lẽ giúp cậu bảo trì Gekko. Rokuro biết anh ta còn lặng lẽ xóa những lời bôi nhọ Wataru trên thân máy bay. Khi anh cảm ơn thì Akiyama đáp rất chuyên nghiệp, “Đó là nhiệm vụ của kĩ thuật viên mà. Gekko cũng là của tôi chứ bộ.” Rokuro rất biết ơn anh ta vì vẫn nhiệt tình bảo trì Gekko, bất chấp khả năng bản thân chịu liên lụy.

Thật ra, ở căn cứ, dù phi công luôn huênh hoang, nhưng kẻ cầm quyền trong bóng tối lại là kĩ thuật viên. Việc pha xăng phụ thuộc vào họ, thứ tự bảo trì, chiếc nào được tra loại dầu tốt... chỉ cần không khiến máy bay gặp trục trặc, thì họ có thể tùy ý thiên vị hay trả đũa. Akiyama tuy vẫn còn trẻ, nhưng lại là đồ đệ cưng của một trong ba kĩ thuật viên được phong là “Thần bảo trì” trong căn cứ. Anh ta là người duy nhất có thể khiến Wataru trật tự mà không cần dùng đến nắm đấm. Bản thân Akiyama cũng không phải loại thích làm mấy trò ngớ ngẩn như nói xấu sau lưng. Một kẻ theo

chủ nghĩa bác ái, quý trọng những người yếu kém. Dưới góc nhìn của Rokuro, Akiyama là người cực kì tốt.

“Cứ nhìn Wataru là tôi lại liên tưởng ngay đến một kiểu người.” Quan sát Wataru đang vừa đánh đấm, vừa hò hét inh ỏi, Rokuro khẽ nói, “Thằng nhóc hàng xóm nghịch ngợm phiên bản người lớn đúng không.”

Akiyama xắn tay áo lên tận chỗ đính huy hiệu kĩ năng bảo trì³⁵, nụ cười hiền như bụt, “Đúng là vậy, nhưng cũng không hoàn toàn giống.”

Chắc trong mắt mọi người đều là hình tượng này. Rokuro rồi rầm nghĩ, trong óc chợt lóe lên một hình ảnh khác. “A... Là mèo con. Loại mèo mướp ấy!”

Wataru giống chú mèo lỗ mãng vươn móng vuốt yếu ớt, xù lông từ đầu đến chóp đuôi. Có thể chú mèo con ấy đang liều mạng chiến đấu, nhưng những người khác nhìn vào chỉ thấy nó ngang bướng, ấu trĩ, rất thú vị.

“Đúng là được giải trí.” Akiyama nói. Rokuro cũng “Ừ” một tiếng, tự thấy mình ví von quá chuẩn.

Cú đấm của Wataru trúng má đối phương, cậu vừa đắc ý thì lập tức bị thui một cú vào bụng. Nhìn vẻ mặt hung tợn của Wataru, Rokuro đoán cậu còn hăng lắm.

“... Đây, cậu không ngăn họ lại sao, Atsutani?” Akiyama hỏi.

“À, ừ nhỉ.”

Quá quen với cảnh này nên Rokuro mãi nhìn mà quên khuấy mất. Nếu không ngăn họ lại thì chỉ huy sẽ đến. Mà như thế, Wataru sẽ lại phải “ném bom bồ nhào”.

Đang dựa vào bức vách bằng tấm lợp fibro xi măng, Rokuro thẳng người bước ra thì thấy một bóng người từ phía sau đi tới. Chỉ huy đến!

Phi đoàn Rabaul vô cùng xuất sắc.

Đảo New Britain nổi trên mặt biển được ví như một hàng không mẫu hạm, độc quyền thu tóm quyền kiểm soát không phận phía Nam. Sử dụng máy bay ném bom bổ nhào và máy bay cường kích³⁶, lại được bảo vệ bởi Gekko và đội A6M vô địch, dễ dàng đánh đắm hạm đội quân Đồng Minh đang nhắm nhe tiến quân lên phía Bắc.

Mỗi lần phi đoàn Rabaul xuất kích đều chớp nhoáng đến mức đài phát thanh của quân địch phải bình luận, “Có lẽ chúng thường xuyên bay trên trời để đợi thời cơ.” Thật ra chuyện này cũng có bí quyết của nó. Trong căn cứ có một quy tắc đặc biệt là “Kẻ nào bay trước thì thắng”. Thông thường phải chia đội, quyết định máy bay tấn công chính, rồi các đội lần lượt cất cánh, tập hợp trên không, sắp xếp đội hình lao tới điểm đến. Nhưng ở Rabaul thì chiếc đầu tiên cất cánh sẽ trở thành máy bay chính. Ai chuẩn bị xong có thể bay trước, những chiếc cất cánh sau sẽ bay theo. Đương nhiên người giỏi thường nhanh nhất. Và ai cũng muốn được theo ngay sau phi công giỏi nên tranh nhau bay về phía trước. Thêm vào đó, không quan trọng là người thuộc tổ nào, chỉ cần giờ tay chào là có thể kết đội với nhau. Không chiến thì chỉ qua vài phút là định chiến cục. Nên phong cách tự do đầy ngẫu hứng ấy có thể phát huy hiệu quả cực lớn trên phương diện tạo bất ngờ.

Có năng lực ắt sẽ thành công. Điều này cũng ảnh hưởng đến sĩ khí, ai cũng nhiệt tình học hỏi nên có rất nhiều phi công ưu tú ra đời. Rabaul lừng danh với phi đội A6M, những chiếc máy bay ném bom bổ nhào, máy bay cường kích hành động vô cùng chuẩn xác, và cả chiếc Gekko chuyên chiến đấu đêm Wataru lái. Nơi phi đoàn kéo quân qua, kẻ địch không thể chống

lại.

Nhưng sau buổi hội ý trước khi cất cánh mấy hôm trước, đội trưởng than rằng đi đầu này ngược lại cũng đưa đến phiền phức. Bọn họ chỉ đang nỗ lực hết mức bảo vệ phạm vi phòng thủ thật toàn diện, thế mà Bộ Tổng Tư lệnh lại trách họ lãng phí chiến lực, rồi dùng một cái bật mở rộng phạm vi phòng thủ. Vì căn cứ này đã hoàn thành quá xuất sắc nhiệm vụ.

Dù máy bay chiến đấu của Nhật Bản có mạnh đến mức nào, mở rộng phạm vi vẫn là quá mức liều lĩnh. Đã vậy còn đúng thời điểm Mỹ bắt đầu cho sản xuất hàng loạt máy bay và hàng không mẫu hạm. Mở rộng phạm vi phòng thủ thì đương nhiên phải phân tán chiến lực. Chênh lệch lực lượng phát sinh từ đó.

Có hôm, họ bị một tốp F6F³⁷ đông gấp hai mươi mấy lần bao vây.

“Đừng manh động, Wataru!”

Lúc đó, Wataru đang cố áp sát máy bay địch để Rokuro nổ súng. Anh vừa quát cậu vừa tiếp tục nắm cò súng³⁸ trên cần gạt. Máy bay chiến đấu có nhiệm vụ hộ tống máy bay ném bom tiếp cận hàng không mẫu hạm phe địch, nếu bị máy bay địch bao vây thì phải tự tìm cách giải vây. Sau một hồi bay trời chết, họ sắp để mất dấu chiếc máy bay ném bom cần bảo vệ.

“Thế thì bắn rơi chúng đi, Rokuro!”

Tuy bị Wataru nạt lại, nhưng anh nghĩ mình cũng đang làm khá tốt, từ này đến giờ đã bắn trúng không biết bao nhiêu máy bay địch. Quân Đồng Minh vây kín xung quanh, chỉ cần lia súng một vòng là địch rụng lả tả. Vấn đề là số lượng còn lại vẫn quá đông, nên thoát nhìn chẳng thấy chúng giảm bớt chút nào.

“Tạm hạ độ cao, kéo giãn khoảng cách với địch đi Wataru! Gần quá rồi. Sẽ bị bắn mất!”

Ở cùng độ cao thì dễ bắn trúng thật đấy, nhưng khó mà thoát vòng vây nhanh được. Nếu không tạm lao xuống sát mặt biển để cách xa đám F6F bu thành vòng xung quanh kia, thì họ sẽ bị giáp công bốn phía mà toi đời mất. Họ đang cách địch gần đến mức Rokuro có thể nhìn vào mắt tên lính Mỹ bên cạnh. Thực sự chẳng thể nào cười nổi.

“Wataru!”

“Không được, sẽ để lạc máy bay ném bom mất!”

Bóng râm của máy bay địch phủ lên hai người, máy bay ném bom phe họ thấp thoáng phía trước. Họ lù lùn xuống dưới một chiếc F6F, sát đến mức kính chắn gió suýt cọ vào bụng máy bay địch. Đúng lúc này... “RUỖNH!” Thân Gekko rung mạnh, tiếng nổ lập tức vang lên sau lưng hai người, chiếc máy bay vọt mạnh lên phía trước. Quan sát đằng sau qua gương chiếu hậu trước mặt, Rokuro thấy khói đen bốc lên cuồn cuộn từ khớp nối ở đuôi máy bay.

“Giữ thăng bằng!”

Rokuro vừa hét lên, cả thế giới xung quanh đảo lộn. Cánh Gekko bị địch bắn từ phía trên.

Rokuro nghe thấy tiếng lộp độp như mưa rơi.

“Ư...”

Rên rỉ mở mắt, anh thấy trước mặt là đồng hồ đo của chiếc Gekko quen thuộc. Anh cố trượt khỏi ghế trình sát, có vẻ vừa rồi anh đã ngất đi.

“...?”

Rokuro nghe thấy tiếng súng vang vọng trên bầu trời, còn có tiếng nổ ầm ầm trên mặt nước. Nước rỏ vào từ mỗi nối trên kính chắn gió có vị mặn. Thân máy bay khẽ đung đưa như chiếc nôi, nghiêng sang trái rồi ngã

sang phải. Dao động đặc thù được tạo nên bởi sóng biển.

Toàn bộ thế giới bên ngoài kính chắn gió đang lao về phía mình. Đó là hình ảnh cuối cùng đọng lại trong kí ức Rokuro. Lẽ nào họ đã bị bắn rơi, rồi hạ cánh khẩn cấp xuống biển?

Đang chờ đợi nhìn lên mặt kính chắn gió rạn nứt, chợt Rokuro giật thót.

“Wataru...! Wataru?” Anh kéo mặt nạ dưỡng khí ra, vừa tháo đai an toàn vừa hét lên. Rokuro vịn ghế lái, vướng lưng ghế nên anh không thấy rõ phía trước. Hình như Wataru đang tựa vào mặt kính chắn gió bên phải, mắt nhắm nghiền.

“Wataru! Gắng lên, Wataru!”

Mặt nạ dưỡng khí của cậu vẫn ở nguyên trên mặt, nhưng ống dẫn khí đã đứt. Tay trái Wataru vẫn nắm chặt cần lái. Nhìn từ đằng sau thì có vẻ cậu không bị thương, nhưng biết đâu đã bị va đập chỗ nào.

“Wataru!”

Rokuro thò tay qua khe hở lưng ghế, tháo mặt nạ dưỡng khí của Wataru. Nhìn xuống chân, anh thấy nước sắp ngập đến ghế và còn tiếp tục dâng. Gekko sẽ chìm.

“Wataru!”

Cậu đã bất tỉnh nhân sự.

“Mở mắt ra đi, Wataru! Cứ thế này thì chết đuối mất!”

Rokuro đâm vào lưng ghế thùm thụp, nhưng Wataru không phản ứng. Anh thử ngó qua khe hẹp xem tình hình phía trước ra sao thì thấy một thanh kim loại chọc xuống từ phía trên bên trái, góc độ như đâm qua người Wataru. Anh ngừng đầu quan sát, nhận ra đó là khung kính chắn gió. Chắc do nóc máy bay va đập với thứ gì đó nên nó mới đâm xuyên vào ghế lái một

góc oái ăm như vậy. Kính chắn gió chỗ ghế lái lõm vào, mặt kính vỡ nát.

“Wataru!”

Đau đớn gào lên, Rokuro nhìn chăm chăm vào ghế lái, nhưng không thấy vết máu chảy. Anh đẩy vai Wataru thì thấy ngực áo phao rách toạc.

“Khôn...!”

Rokuro vươn tay với túi dụng cụ dưới ghế trình sát. Nước đã tràn vào đến mức anh phải thò ngáp cả cánh tay mới với được chiếc túi. Rokuro lôi nó lên, lấy con dao ra. Đó là một con dao gấp thô sơ cỡ lòng bàn tay. Anh mở kính chắn gió, bò lên cánh chính máy bay, cố kéo mở cửa kính chắn gió chỗ ghế lái nhưng cửa đã biến dạng nghiêm trọng, không chịu bật ra. Rokuro bấu tay vào cánh cửa méo mó, dùng hết sức cạy bung nó, cân nhắc xem đoạn khung kính đâm vào ghế lái có long ra bởi lực quá mạnh không, nhưng vừa giật lên thì khung đỡ cửa gãy luôn do sức bật của cánh cửa.

Rokuro quăng cánh cửa sang một bên khiến nước văng lên tung tóe. Anh tì gối lên cửa vào máy bay, nhào người tới ghế lái nơi đoạn khung kính vẫn đâm chéo vào.

“Wataru!”

Đầu thanh kim loại đâm vào giữa áo phao và đai bảo hiểm của Wataru. Bụng cậu may mắn vô sự trong đường tơ kẽ tóc. Nhưng giờ chưa phải lúc thở phào nhẹ nhõm. Rokuro muốn tháo dây an toàn rồi kéo cậu ra ngoài, nhưng đoạn khung cửa lại cố định đai bảo hiểm nên phải tháo nốt đai mới được. Chốt cài đai bảo hiểm đã bẹp dí, ấn nút cũng không suy chuyển. Rokuro lại định kéo đoạn khung kính đâm chéo ra, nhưng chẳng biết bị vướng chỗ nào mà rút mãi không được.

“Wataru! Wataru, tỉnh dậy đi!”

Anh cố gắng thử lay Wataru, nhưng cậu hoàn toàn không phản ứng. Nước biển vẫn tiếp tục tràn vào, đã dâng qua ghế.

“Wataru! Này, Wataru!”

Nước tràn vào càng nhanh, chỉ tích tắc phần chốt đai bảo hiểm đã chìm trong nước.

“Wataru, mở mắt ra! Wataru!”

Rokuro hét to bên tai Wataru, lay vai cậu thật mạnh, nhưng không dấu hiệu nào cho thấy cậu sẽ mở mắt. Đai bảo hiểm là sợi dây to bản quấn trên thân và tròng xuống hai đùi, nên chỉ còn cách cắt hai đoạn đai bên dưới rồi lôi cậu ra ngoài.

“Khốn nạn...!”

Đầu tiên là kiểm tra hai chân. Nếu chân mà bị kẹt thì chỉ còn nước chìm cùng máy bay. Rokuro với tay vào má đùi của Wataru, thử kéo đầu gối cậu. Phần từ đầu gối xuống cổ chân của cậu xê dịch được. Xem ra nếu kẹt, cũng chỉ kẹt mũi giày.

Rokuro luồn dao vào sợi đai bảo hiểm từ cạnh hông. Vốn là con dao cùn tay thô sơ nên lưỡi dao trơn, cứ trượt trên đai, cắt mãi không đứt. Trong lúc anh loay hoay, nước đã dâng đến ngực Wataru.

“Mở mắt ra đi, Wataru!”

Rokuro cùn dao cửa thật lực, nhưng nước dâng quá nhanh, khi nhận ra, nước biển đã chạm đến chóp mũi anh. Má Wataru cũng ướt đầm.

Sức cản của nước khiến cánh tay di chuyển nặng nề, tầm nhìn cũng nhòe đi làm Rokuro chẳng thấy rõ dao có cửa trúng không. Hơn nữa, đoạn khung kính còn nằm ở vị trí phiền toái nhất, cản trở động tác của Rokuro. Cứ thế này thì sẽ không kịp mất.

Rokuro hít một hơi sâu rồi hụp xuống nước. Anh cố mở to đôi mắt cay xè vì nước biển, tập trung nhìn thì nhận ra đai bảo hiểm đứt chưa được một nửa. Rokuro tiếp tục cắt cho đến khi ôxy trong phổi gần cạn kiệt.

“Ha...!”

“Rào” một tiếng, Rokuro trồi đầu khỏi nước, thở hắt ra rồi lại tiếp tục hít sâu, định hụp xuống lần nữa thì bỗng giật mình. Nước đã dâng đến khuôn miệng Wataru, dập dềnh chực tràn vào bờ môi đang hé mở.

“Wataru!”

Anh hét lớn, nâng cằm cậu cho miệng khép vào, rồi lặn nữa lặn xuống nước.

Rokuro liên tục cửu đao cho đến khi óc mụ đi vì thiếu ôxy. Dù đai bên này đứt, nhưng vẫn còn sợi đai chân phải nữa, anh cảm giác sẽ không cắt đứt kịp. Cho đến khi gần hết hơi Rokuro mới ngẩng đầu lên nên đã nuốt phải vài ngụm nước. Anh ho sù sụ, nhìn Wataru vẫn đang hôn mê.

“Khốn kiếp!”

Nước đã ngập qua miệng Wataru. Anh dựng cổ cậu, để khuôn mặt hướng lên. Đầu Wataru hơi ngửa, nghiêng về bên phải. Rokuro rời mắt khỏi cậu, tiếp tục lặn xuống nước.

“...!”

Đai bảo hiểm bên chân trái vừa đứt, Rokuro liền trồi lên. Tai và mặt Wataru đều đang chìm, nước biển sắp chạm đến chóp mũi cậu.

“Đừng tỉnh dậy lúc này đấy!” Rokuro rên rỉ cầu nguyện.

Đột nhiên tỉnh dậy dưới nước, người bị nạn rất dễ lâm vào hoảng loạn. Việc cắt đai bảo hiểm khi cậu đang giãy giụa là bất khả thi. Sợ hãi vùng vẫy chỉ khiến cậu càng nhanh chết đuối.

Rokuro chực khóc, đưa tay vuốt gò má đang chìm trong nước của Wataru rồi hít sâu, thổi khí vào miệng cậu. Nơi bờ môi giao hòa không có dấu hiệu kháng cự. Sau khi tiếp nhận luồng khí từ Rokuro, khoe miệng Wataru trào ra ít bọt khí. Trước khi cậu kịp thở hết ra, anh lại lặn xuống lần nữa. Chỗ để luồn dao vào cắt đai bảo hiểm bên chân phải rất hẹp, khó thao tác. Đồng thời, anh còn phải duy trì hô hấp cho Wataru đang không tự nhận thở được.

Rokuro nhanh chóng ngẩng mặt lên, truy ền ôxy cho Wataru trước khi cậu thở ra toàn bộ. Đôi môi luôn mím chặt của cậu thật mềm, chút ấm áp cảm nhận được khi hai bờ môi giao hòa khiến Rokuro càng sợ hãi.

Chỉ mới chưa đầy một phút trôi qua, nhưng lưỡi dao cửa mãi không đứt tí đai nào khiến Rokuro tưởng như đang trong cơn ác mộng dài vô tận. Giá có kéo cắt kim loại thì chỉ cần một nhát là đứt luôn.

Rokuro lại hít sâu, rồi thổi đầy buồng phổi Wataru.

Ngẩng đầu hít một hơi thật sâu, Rokuro chợt thấy váng vất. Chẳng biết là do hít thiếu hay thừa ôxy, nhưng nếu anh không làm vậy thì Wataru sẽ chết.

Sợ cắt vào da đùi cậu, anh lách dao vào giữa đai bảo hiểm và đùi, cắt xéo lên để tránh làm cậu bị thương. Vừa cửa dao bên dưới, anh vừa ngẩng mặt tiếp khí cho Wataru đã hoàn toàn chìm trong nước biển, rồi lại tiếp tục nắm chặt con dao trong tư thế g ần như lộn ngược.

Không khí thoát ra giữa kẽ răng nghiến chặt, tay Rokuro vẫn miệt mài đưa dao. Rồi anh bỗng cảm giác rõ ràng thứ dưới tay đứt phụt, đoạn chốt cài nường sức nước hướng lên. Đai bảo hiểm đã đứt!

Rokuro rút mạnh cẳng chân trái khi này không thể dịch chuyển của Wataru thì quả nhiên chỉ có mũi giày bị kẹt, thao tác gỡ chân rất dễ dàng.

Rokuro nhấc vai Wataru lên mặt nước, một tay đề khung kính chắn gió, một tay thò xuống gỡ áo phao cùng đai bảo hiểm quấn quanh cậu.

“Wataru! Gắng lên nào.”

Rokuro luồn tay qua nách Wataru, kéo cậu lên, đến khi nước chỉ còn ngập tới bụng. Vậy mà cậu vẫn hôn mê bất tỉnh. Anh vòng tay qua ngực Wataru, dồn sức nhấc cậu lên.

“Hư... ự...”

Lồng ngực bị siết chặt, trong tư thế bị treo lên, Wataru chợt ho sặc sụa rồi ối hộc ra từng ngụm nước. Cậu vẫn còn sống!

Rokuro thoáng thở phào, nhưng Wataru vẫn chưa chịu tỉnh lại. Sau một hồi lao đao, bằng cách nào đó anh đã lôi được cậu lên cánh trái của chiếc Gekko đang chìm dần.

“...!”

Đột nhiên, hai đường đạn sượt qua hai bên họ, Rokuro ôm chặt Wataru, co người lại.

“...”

Sau khi chiếc F6F bay sát qua đỉnh đầu hai người, Rokuro ngẩng nhìn bầu trời loang đầy khói đen như ai nhỏ mực tàu vào nước.

Thời điểm trước khi họ bị bắn rơi là 11 giờ trưa. Đại dương mênh mông xám xịt một màu, máy bay địch giăng kín đến mức trời xanh cũng mờ đi. Không thấy bóng dáng hòn đảo nào. Rokuro chẳng thể ôm Wataru đang hôn mê bời lung tung vô định, trận chiến trên không vẫn chưa hạ màn.

Ghế lái đã chìm trong nước, chẳng mấy chốc sẽ đến cánh máy bay. Họ không còn nơi nào để trốn.

Rokuro từng được dạy rằng, trên chiến trường, phải ưu tiên mạng sống của bản thân. Lính hải quân nào cũng hiểu, không nên cứu người đuối nước để rồi mình cũng chìm theo. Rokuro lắc đầu, ôm chặt Wataru.

“Tôi không bỏ cậu lại đâu.”

“Chẳng lẽ anh giao phó tính mạng cho kẻ không phải là số một trong lòng à?”

Câu hỏi của Wataru vang vọng trong đầu.

“Chúng ta là một cặp mà, Wataru.” Rokuro cọ má lên thái dương cậu, thì thào.

Bỗng, Rokuro nghe tiếng rì rì của động cơ diesel, mặt biển dao động nhẹ. Đó là tiếng thuyền tuần tra loại nhỏ. Rokuro nhìn quanh thì thấy phía trước có bóng thuyền. Họ đã phát hiện ra hai người. Cạnh đó còn có một tàu khu trục.

Rokuro vỗ tay thật mạnh, cất cao giọng, “Chúng tôi có hai người!”

Rokuro ngẩng trên cánh máy bay, khi nước biển ngập đến eo thì cuối cùng cũng được cứu.

“Chào mừng trở về Cậu vẫn ổn chứ?”

“Vâng. Nhưng Wataru... nhị đẳng binh tào Kotohira...! “ Rokuro lắp bắp, giọng run rẩy, nghẹn ngào như sắp khóc.

Anh giao Wataru cho bốn cánh tay vươn ra từ trên thuyền, bản thân thì đứng trên cánh Gekko, đẩy cậu lên. Rokuro vừa leo được lên mép thuyền thì Gekko chìm xuống biển, cứ thế lặn lẽ đắm mình vào đại dương như đã hoàn thành xong sứ mệnh chuyên chở của mình.

Wataru vẫn mê man như cũ, cậu được đặt nằm nghiêng trên sàn thuyền.

“Có người bị thương, quân y đâu!”

Người đàn ông vừa vớt họ lên gọi với vào khoang thuyền. Sắc đỏ loang ra bên đầu Wataru khiến Rokuro trợn trừng mắt. Khi này hai người ở dưới nước, nên anh đã không nhận ra đầu cậu bị thương.

Wataru ho, rồi lại ới nước biển ra sàn thuyền. Rokuro lập tức nhào tới vuốt tấm lưng rệu rã của cậu. Máu pha nước biển loãng ra, nhiễm lên má trái cậu. Rokuro muốn lau sạch, nhưng không biết phải làm sao khi bản thân cũng đang ướt sũng. Anh run rẩy nâng người Wataru dậy, ôm cậu thật chặt. Nhiệt độ trên mặt và tay cậu khiến anh rùng mình sợ hãi. Cơ thể cậu ấm hơn xác chết, nhưng dưới ánh mặt trời như thiêu đốt, độ ấm mơ hồ không thể xác định rõ ấy khiến Rokuro cảm thấy thật ra khối thân thể này chỉ là cái xác không hồn.

Một người đàn ông đeo kính mang băng cứu hộ bước ra từ khoang thuyền. Rokuro cúi về phía trước, cố ôm theo Wataru, hét lên.

“Đầu... đầu cậu ấy bị va đập nên vẫn chưa tỉnh lại! Còn uống nước biển nữa!”

Thấy Rokuro mặt mày tái mét hốt hoảng nhích lên, lính quân y vội vã chạy tới vạch mí mắt kiểm tra đồng tử rồi bắt mạch cho Wataru.

“Cậu ấy còn sống!”

Quân y ngoảnh lại báo cáo với sĩ quan cấp trên ở cách đó không xa đang nhìn về phía này, rồi gật đầu với Rokuro, ý bảo anh hãy yên tâm. Anh ta vạch tóc Wataru, kiểm tra da đầu cậu, ấn ngón tay quanh miệng vết thương, đoạn hỏi Rokuro.

“Cậu ấy chỉ bị thương ngoài da. Vết thương trên đầu thường chảy khá nhiều máu chứ thật ra cũng không đáng ngại. Cậu có biết cậu ấy đã uống

ngần nào nước không?”

“Tuy nôn ra kha khá rồi, nhưng chắc đã uống rất nhiều.”

Nhớ lại hình ảnh Wataru thở ra bọt khí lúc ở dưới nước, Rokuro rung mình.

“Này! Còn có một người nữa đấy!”

Người lính đang soi ống nhòm chỉ tay về phía mặt biển, hét lên. Anh lính quân y đưa miếng gạc trắng cho Rokuro. “Các cậu vào trong khoang thuyền đi. Lát nữa tôi kiểm tra lại sau.” Nói rồi anh ta nhanh chóng đứng dậy, bỏ lại họ, tiến tới khám cho người lính vừa được vớt lên.

“Wata... ru.”

Rokuro vụng về nói lỏng cổ áo cho Wataru bằng những ngón tay run rẩy. Lập tức có người mang cáng đến, khiêng Wataru vào. Trong khoang thuyền tối tăm chật hẹp, vài người được vớt lên trước đó đang ngất, cả người ướt sũng. Bọn họ đưa mắt nhìn hai người, Rokuro ôm Wataru mới được hạ cáng vào lòng.

“May thật nhỉ.”

Một viên phi công A6M quen mặt bắt chuyện. Cả người Rokuro lẩy bẩy, mãi mới gật đầu đáp lại được. Trời không lạnh mà giọng anh khản đặc, tiếng rên đứt quãng vô thức rỉ ra từ cổ họng. Anh vạch mái tóc ướt sũng của Wataru ra, áp miếng gạc được phát lên miệng vết thương của cậu. Wataru tựa trên cánh tay anh lặng lẽ thở đều. Lòng ngực cậu khẽ nhấp nhô lên xuống, tiếng thở khò khè như có nước trong khí quản.

“Wataru...”

Rokuro chẳng biết làm sao nữa, đành vươn tay sờ má Wataru. Nhiệt độ trên má cậu không ấm cũng chẳng lạnh, như đang quần quanh giữa làn

ranh sống chết khiến anh sợ hãi, người cứ run bần bật. Ngón tay anh lau sạch nước còn đọng trên lông mày và khóe miệng, rồi chà vuốt mái tóc cậu. Rokuro áp lòng bàn tay lên cổ Wataru, tìm kiếm hơi ấm khác với nhiệt độ do ánh nắng chiếu vào phả ra từ làn da cậu. Anh nín thở, cảm nhận hơi ấm ấy.

Cõi chết đang gần kề, như thể chỉ đây cửa là có thể đi tới. Dù xác định sẽ bên nhau, họ cũng rất dễ bị chia cắt. Rokuro đã thấm thía điều đó, nhờ bài học tàn khốc như cái tát giáng thẳng vào mặt lần này. Nếu hai người không kết nối với nhau bởi linh hồn, bởi thứ gì đó bền chặt hơn những cái nắm tay, mối ràng buộc sâu sắc hơn tình đồng đội khi hai cái tên được viết cạnh nhau trên danh sách, thì cả hai đã dễ dàng xa rời, dễ dàng để mất nhau.

Tiếng gót giày vang lên, vài người bước vào khoang thuyền, trong đó có cả anh lính quân y ban này. Họ chữa trị cho binh lính theo thứ tự mức độ nghiêm trọng của vết thương. Đầu tiên là những người cần được cầm máu, những người bị bỏng. Wataru xếp cuối cùng.

“Cậu là nhị đẳng binh tào Atsutani nhỉ? Còn người này là nhị đẳng binh tào Kotohira đúng không?”

Viên thiếu úy trông có vẻ là sĩ quan quân y nhìn chữ thêu trước ngực áo Rokuro rồi hỏi. Thấy anh gật đầu, thiếu úy ngẩng xồm trước mặt anh. Lính quân y ban này hình như là phụ tá của thiếu úy, anh ta vươn tay trước mắt Rokuro, định cởi cúc trên ngực áo Wataru.

“Atsutani, buông Kotohira ra. Để cậu ta nằm xuống cho tôi còn khám bệnh.”

“Vâng.”

Nghe lệnh, Rokuro gật đầu đồng ý, nhưng cánh tay vẫn ôm Wataru

chẳng rời. Anh biết, phải để Wataru nằm ra sàn cho họ khám, nhưng thâm tâm càng nguyện cầu cho cậu vô sự, cánh tay càng siết cứng, anh không thể buông cậu ra.

Viên thiếu úy không giận, nói với Rokuro như dỗ dành, “Kotohira đang bị đau. Cậu buông cậu ấy ra.”

“Vâng.”

Miệng nói, nhưng cánh tay anh đã đông cứng lại, chẳng thể nhúc nhích, miêng bằng ướn vang lên tiếng lép nhép do bị tì trúng. Không biết từ lúc nào, anh đã ghì chặt lấy Wataru.

“Cậu ta chỉ bị chấn động não, không nguy hiểm đến tính mạng. Bình tĩnh lại đi, Atsutani.”

“Vâng,” Rokuro gật đầu, nước mắt trào ra, lộp bộp rơi xuống, “Wataru.”

Anh biết, tuy sắc mặt tái nhợt nhưng Wataru còn thở. Khi ôm cậu vào lòng, anh vẫn cảm nhận được mạch đập gấp gáp trên cổ cậu. Wataru còn sống...

Wataru vẫn ở phía bên này của sợi dây sinh mệnh. Ngực cậu phập phồng. Cảm giác mạch đập thành thạch truyền từ cổ tay cậu đến đầu ngón tay anh. Cơ nức nở tràn khỏi cổ họng, Rokuro dần xuống, nhưng vẫn không ngăn được tiếng thở đứt quãng nghẹn ngào. Càng tự nhủ phải buông cậu ra, đôi cánh tay càng siết lại.

Thấy vậy, hai đồng chí quân y cũng không sốt ruột, lính quân y nhất lấy nhíp và bông trong hộp kim loại đựng dao mổ và gạc y tế. Viên thiếu úy không nhìn Wataru, mà nhìn Rokuro với ánh mắt dành cho người bệnh nặng, “Để tôi thăm khám rồi còn bôi thuốc lên đầu cho cậu ấy.”

“...”

Nghe vậy, Rokuro theo phản xạ chìa Wataru ra. Chính anh cũng giật mình trước hành động của bản thân. Cả thiếu úy lẫn lính quân y đều cười ái ngại.

“Hoan nghênh trở về. Cậu đã vất vả rồi.”

Thiếu úy nói trong lúc bôi thuốc đỏ sát trùng lên miệng vết thương trên đầu Wataru. Rokuro gật đầu, mắt lại như chực khóc.

Trận không chiến diễn ra chóng vánh. Thời gian bay tuy dài, nhưng từ lúc đựng độ máy bay địch đến khi bắn hết đạn, tưởng lâu mà cũng chỉ tầm hai mươi phút. Sau đó tàu khu trục rà soát mặt biển để tìm đồng đội bị bắn rơi rồi trở về căn cứ. Về đến nơi đã là hơn hai tiếng kể từ khi trận không chiến kết thúc.

Wataru vẫn hôn mê bất tỉnh, cậu được khiêng thẳng đến y tế. Còn Rokuro bị đưa vào phòng khác để báo cáo tình hình. Ngồi đối diện anh là người lính quân y. Trung tá Sawaguchi đứng cạnh. Chuyện phi công bị bắn rơi rồi đuối nước không hiểm, nhưng hình như việc trên người Wataru không có áo phao và đai bảo hiểm đã bị báo cáo lên trên.

Gekko vốn là dòng máy bay quý giá, Gekko của hai người còn là máy bay thử nghiệm, nên họ có nghĩa vụ báo cáo tường tận. Rokuro được hỏi về những chuyện xảy ra sau khi bị bắn rơi.

“Thật vô cùng xin lỗi. Tôi đã để Gekko bị bắn rơi.” Giải trình xong sự việc, Rokuro khi ấy đang ngồi trên ghế đầu, cúi gằm mặt, tay nắm chặt để trên đầu gối, mở lời khẩn cầu. “Xin ông đừng cho Wataru biết chuyện sau đó.”

Hai người không bị phạt vì vụ rơi máy bay lần này. Báo cáo xong, Rokuro cũng được thả mà không bị truy cứu gì thêm. Anh giao phó Wataru cho quân y rồi về lán. Chẳng biết có được mang cơm tối vào cho cậu không nữa. Rokuro vừa bắn khoản suy nghĩ, vừa kiểm tra đai bảo hiểm mới của Wataru, chẳng bao lâu sau chợt thấy ở cửa có bóng người.

Là Wataru.

Bước chân loạng choạng như thế nếu không bám vào đầu đó thì chẳng đứng nổi, vẻ mặt cậu đây giận dữ. Wataru bước vào trong lán, không nói năng gì đột nhiên lao tới định đâm Rokuro. Nhưng chẳng khó khăn để thoát khỏi nắm đấm của một Wataru đang nghiêng ngả như thế.

“Đừng chạm vào tôi!”

Wataru đấm hụt, người chúi tới trước. Rokuro vội đỡ lấy thì bị gạt phắt ra. Anh hiểu nguyên nhân khiến cậu tức giận. Chắc chắn anh lính quân y lắm mồm kia đã tiết lộ diễn biến sau khi Gekko bị bắn rơi: Wataru bất tỉnh trong chiếc Gekko ngập nước, đai bảo hiểm trục trặc, không tháo được, vậy mà lại có kẻ dùng dao cửa đứt cứu cậu ra ngay khi sắp chết đuối.

Rokuro không khai báo chuyện anh hôn Wataru. Tuy hành động ấy chỉ là hô hấp nhân tạo trong tình huống khẩn cấp, nhưng anh vẫn muốn coi đó là nộ hôn, vì bản thân quá tha thiết được gần cậu.

“Sao lại cứu tôi chứ!? Tại sao hả Rokuro!?”

Đừng có chết vô ích, đừng để bị liên lụy. Đó là đi đầu đầu tiên được dạy khi đi lính. Rokuro cũng biết, Wataru đang giận chính bản thân. Vì cậu không tuân theo chỉ thị của anh, lại làm liều nên Gekko mới chìm. Lúc đó hạ độ cao máy bay thì có khi họ còn trốn thoát được, nhưng vì quá mải mê

với nhiệm vụ nên cậu đã đẩy hai người vào nguy hiểm.

“Lúc ấy anh cứ mặc kệ tôi là được!”

“Wataru.”

“Tôi đã muốn chìm luôn cùng Gekko!”

Khi lườm anh, vẻ mặt cậu như chực khóc. Vì lỗi của cậu Gekko bị bắn rơi. Vì lỗi của cậu Rokuro suýt chết. Có lẽ giờ đây cậu đang mang đầy cảm giác tội lỗi.

Không phải Rokuro không hiểu tâm trạng cậu, mà là anh không định nhượng bộ vấn đề này. Anh nhìn thẳng mặt Wataru, đáp trả ánh lườm rực lửa của cậu. Có phải đánh nhau cũng không nề hà.

“Đối với tôi, cậu quan trọng hơn Gekko.”

“Cái gì cơ...?”

Wataru vẫn vô cùng tức giận, cậu hỏi lại Rokuro bằng giọng như vừa nghe được đi đâu gì nực cười lắm. Rokuro cũng hét trả lại.

“Không gì thay thế được cậu cả!” Giây phút chứng kiến Wataru chìm vào trong nước, Rokuro đã nhận ra đi đâu ấy. “Cho dù có chiến thắng đi nữa, nếu cậu không còn...”

Lúc đó Rokuro đã nghĩ, nếu Wataru chìm xuống thì anh sẽ trầm mình theo, ôm cậu không rời tay cho đến khi chạm xuống tận đáy biển.

“Rokuro! Đồ khốn...!”

Dễ dàng gạt cú đấm của Wataru, Rokuro nắm chặt cổ tay người đang lảo đảo, cưỡng chế lôi mạnh cậu vào lòng. Khác với lúc ôm cậu trên boong thuyền, cơ thể Wataru rất ấm áp. Nhịp tim dồn dập vì kích động truyền tới khiến lòng anh nhói lên. Rokuro dồn sức lên cánh tay, siết thật mạnh.

“Rokuro...”

“Cậu quan trọng hơn. Cậu quan trọng hơn nhiều, Wataru.” Những đi đâu không được phép nói cứ lần lượt trào khỏi môi Rokuro, không sao dừng lại được. “Cậu quan trọng nhất, hơn cả máy bay, hơn cả chiến tranh.”

Cùng lời nói, những giọt nước mắt kìm nén bấy lâu cũng trào ra. Cảm nhận được nhịp thở của Wataru trong vòng tay mình, lòng anh chua xót, rồi lại an tâm vô cùng. Anh không thể buông cậu ra được nữa. Rokuro đã rất sợ hãi. Lúc ấy, cái suy nghĩ rằng mình sẽ mất Wataru còn đáng sợ hơn đối diện với cái chết.

Bị ôm siết, Wataru rồi rầm hỏi, “Sao anh khóc? Nhớ thương quê nhà à?” Nỗi kinh ngạc đã nhấn chìm cơn giận, giọng cậu thoáng bối rối pha lẫn cảm thông.

“Thương cậu ấy, đồ ngốc.” Ôm tâm lý bất chấp, Rokuro thì thầm, nước mắt rơi trên vai áo Wataru.

“Anh làm tôi khó xử.” Cậu lập tức đáp.

Anh liền nói, “Vậy thì cứ khó xử đi.”

Thấy vẻ mặt Wataru thực sự lúng túng, Rokuro sụt sịt, liền chết bổn thêm một câu chót.

“Cậu là số một trong lòng tôi.”

Bữa sáng những hôm có canh miso nấu cùng củ gì đó giống khoai tây ăn kèm với dưa được coi là khá thịnh soạn. Ngoài ra, còn có loại rau gọi là cải bó xôi Kanaka và quả lai của dưa chuột, cả hai đều to đùng và nhạt nhẽo. Ớt, các loại đậu và bí đỏ thì nhiều vô kể, nhưng gạo lại hiếm hoi. Việc đã quen với đồ ăn thức uống của phương Nam không biết là may mắn hay bất hạnh.

Ăn sáng xong, Wataru nhìn Rokuro cười chế giễu, “Đồ mít ướt.” Rồi cậu đắc chí rời đi trước mặt anh. Rokuro thầm nghĩ, chỉ cần Wataru còn sống thì dù có bị bôi bác chút xú, anh cũng vui vẻ chấp nhận.

Xong bữa sáng, hai người bị gọi ra sau xưởng bảo trì để bàn kế hoạch lắp chỗ trống những chiếc máy bay mất tích. Ngày Gekko rơi còn bảy người và năm chiếc máy bay mất tích, gồm ba chiếc A6M và hai máy bay ném bom bổ nhào. Trong đó mới có ba chiếc được xác nhận là bị bắn rơi, hai chiếc còn lại, họ chỉ còn cách chờ đợi, tin tưởng là chúng đã hạ cánh khẩn cấp xuống đâu đó. Nếu sau mười ngày vẫn bất vô âm tín thì những người mất tích sẽ bị coi là đã hi sinh. Cái chết không rõ ràng, không thấy hài cốt, cũng chẳng biết thời điểm.

Dù tất cả đều mong rằng những người ấy chỉ hạ cánh khẩn cấp xuống hòn đảo nào đó, có thể liên lạc về bất cứ lúc nào, nhưng đáng buồn thay, họ vẫn phải coi như những phi công ấy đã hi sinh mà sắp xếp đội hình bay mới. Tuy vậy, nếu mệnh lệnh xuất kích được ban ra lúc này thì đội mất cả lính và Gekko sẽ đầy lỗ hổng, hoàn toàn không giúp ích gì cho nhiệm vụ. Họ sẽ phải mượn người từ đội khác tới giúp, hoặc chính đội của họ phải gia nhập cùng đội khác. Sáng nay, lúc làm ruộng, Rokuro đã nói với Wataru chuyện này.

Hai người im lặng rảo bước trên con đường cát trắng sáng dưới ánh nắng. Lễ truy điệu diễn ra mỗi ngày, Wataru gần đây rất ít nói. Họ cứ lần lữa bước đi, chợt thấy một đám người từ phía bên kia đường mòn tiến lại. Rokuro nhận ra kẻ dẫn đầu là Saito. Sau vụ lên Gekko bất thành, gã đã bị cấm bay, bị phái đi khai khẩn, gần đây mới được tha về. Anh từng vài lần bắt gặp gã mặc đồ phi hành trong nhà ăn.

Saito bước về phía hai người. Rokuro không muốn dây vào nên đánh mắt qua chỗ khác, Wataru cũng định vờ không thấy mà lướt qua. Rokuro vốn đi cạnh Wataru bèn lùi về sau nửa bước, đi sau cậu để nhường đường cho Saito. Đồng bọn của gã cũng hành động tương tự, dạt qua mé trái. Khi hai bên lướt qua nhau, Saito bỗng thì thầm một câu vô cùng rõ ràng, “Mày chết nốt có phải tốt không.”

Lúc Rokuro quay mặt lại, Wataru đã túm cánh tay Saito, “Mày dám nói vậy trong ngày người ta mất à!”

“Thôi đi, Kotohira!”

Đám đồng đảng của Saito lập tức tách hai người ra. Rokuro cũng vội kéo Wataru lại. Anh cảm nhận được cánh tay cậu gồng lên, nhưng không định tung ra nắm đấm. Saito cười hèn hếch, nhưng không trêu chọc gì thêm. Có lẽ Wataru đang không khỏe, nên bị đẩy một cái đã tách khỏi Saito, cậu lườm gã chăm chặp. Được đồng bọn vây lấy, Saito rời đi.

Dù cũng hơi tức nhưng cảm thấy không đáng, nên Rokuro không hành động, cũng chẳng buồn nói gì. Ôm trong lòng cơn giận âm ỉ, anh nhìn theo khi đám đó rời đi.

Saito không phải kẻ xấu xa duy nhất. Chính Rokuro cũng dần không phân rõ ranh giới giữa sự sống và cái chết. Lúc Gekko bị bắn rơi, anh mới biết lần ranh ấy mỏng manh đến nhường nào. Rokuro sắp trở nên chai sạn, thờ ơ vì người ta chết quá nhiều. Anh cảm thấy chỉ có lần Wataru suýt chết bản thân mới đau đớn, còn với những người khác, anh đã bắt đầu coi là chuyện không thể tránh khỏi.

Xấu hổ vì không biết tự khi nào bản thân đã trở nên chai lì, đến giờ lòng anh mới cuộn trào cảm giác phẫn nộ trước lời nói của Saito. Rokuro im bất đứng chôn chân tại chỗ.

“... Đi thôi.”

Anh cứ nhìn theo bóng gã cho tới khi Wataru cất tiếng gọi.

Nửa tháng sau, Wataru được cấp chiếc Gekko mới. Cậu đã có lúc suy sụp tới mức cứ khăng khăng “Kẻ đã để rơi hết A6M đến Gekko như tôi không được phép lên máy bay nữa, tôi không đủ tư cách lái”. Nhưng cấp trên đặc biệt chỉ đích danh, nên chiếc Gekko mới thuộc về cậu.

Wataru đã tiêu diệt được nhiều máy bay địch. Nếu tính cả đám máy bay cậu tham gia hỗ trợ bắn rơi thì không hề thua kém số lượng của những quân nhân kì cựu. Rokuro và Wataru không biết rằng ở sau lưng, mọi người đã gọi họ là “cặp đôi vàng”. Ngay cả phi đội Gekko chính quy được điều động từ trong nước tới cũng thừa nhận điều đó. “Phải cho đám Atsugi³⁹ tận mắt chứng kiến sự uy vũ của Không quân Rabaul. Cho lũ đó thấy lái Gekko chỉ là chuyện đơn giản.” Dường như binh lính muốn phô bày thực lực của căn cứ thông qua Rokuro và Wataru, cặp đôi từng lái Gekko bay hơn hai trăm cây số để chiến đấu với địch.

Đội máy bay hỗ trợ phi đội A6M đã bị chia tách. Hai người được xếp vào đội Gekko. Nếu hỏi trong khoảng thời gian nửa tháng này còn chuyện gì đáng nói, thì đó là việc cách đây không lâu, kí túc xá bị oanh tạc cháy rụi, họ phải xây mới vài căn kí túc nhỏ, rải rác ở các nơi. Chỉ vài tấm ván cùng thanh cột bằng gỗ dừa là dựng được một căn lán đơn giản, sau đó dùng lá dừa quây thành vách. Thường thì vài người cùng xây một gian, nhưng theo gợi ý của cấp trên, Rokuro và Wataru đã tự dựng lán cho hai người ở, gần như có thể coi là phòng riêng. Có lẽ bên trên nhân cơ hội này đã hạ quyết định khó khăn là tách Wataru ra. Hoặc cũng có thể nhằm lên tinh thần cho phi đoàn Rabaul gần đây đang lần lượt mất đi những phi công kì cựu, nên họ mới cho Wataru, phi công trẻ tuổi ưu tú, chút đãi ngộ

đặc biệt.

Từ khi bên trên ban xuống công văn chỉ định Wataru đảm nhận vị trí phi công trên chiếc Gekko thứ hai, những vụ gây hấn xảy ra với tần suất liên tục, khiến người ta ngán ngẩm. Tuy chưa có vụ nào nghiêm trọng như lần lên Gekko bất thành dạo trước, nhưng tranh chấp cứ nổ ra không ngớt. Đến mức Rokuro thật chẳng dám tưởng tượng, nếu họ không tách ra ở riêng thì còn phiền phức thế nào.

Nhưng quả nhiên, mọi biện pháp đều vô ích. Số vụ ẩu đả Wataru tham gia chẳng hề giảm.

Quay đi quay lại đã không thấy bóng cậu, Rokuro bước vào trong lán thì thấy cặp kính phi công đứt quai nằm lăn lóc trên sàn. Anh chợt có dự cảm không lành.

Rokuro vừa suy đoán, vừa tìm Wataru. Thấy một cặp lái B5N đang ngồi đọc sách, hóng mát dưới mái hiên, anh thở hòng học hỏi, “Các cậu có thấy Wataru không?”

Cậu trình sát viên lập tức vươn ngón trỏ, “Kia kìa.”

Vừa ngoảnh mặt nhìn sang, Rokuro chợt nghe thấy tiếng hô hét. Đích thị Wataru.

“Cảm ơn cậu.”

Rokuro hồi hải chạy, lòng trào dâng niềm ghen tị với hạnh phúc bình yên của cặp lái B5N. Wataru như thế, anh còn mệt dài dài.

Mười phút sau.

“Tại... sao, tôi... lại phải...!”

Rokuro oán than khi nhìn bóng mình trên mặt đất trong tư thế chống

đây. Cạnh anh, Wataru cũng đang run rẩy gập tay. Mồ hôi nhỏ giọt rơi xuống đất, anh thầm nghĩ chẳng biết cái bọc chuyên dùng làm nơí “ném bom bổ nhào” này rồi có biến thành ruộng muối không.

“Hự... !”

Chặt vật một hồi mới chống được tay lên, giữ nguyên tư thế đó, Rokuro ngược nhìn trời như kẻ đuối nước muốn ngoi lên thì thấy cặp lái B5N ban này ngẩng dưới kí túc xá nhỏ đằng xa. Nơi bóng râm dưới mái hiên mát rượi, họ cầm sách trên tay, mắt dõi về phía này.

“Đừng có lười nhác, Atsutani!”

Trên đầu anh, ánh nắng chói chang cùng tiếng quát mắng thi nhau giội xuống.

Hôm trước, sĩ quan thuộc Bộ Tư lệnh Hạm đội Không quân đích thân tới thị sát, sau một hồi sờ nắn hai cánh tay Rokuro, ông khen ngợi, “Đúng là phi công của phi đội Rabaul có khác, tay cứng ra trò. Không hổ là lực lượng tinh nhuệ phương Nam, niềm tự hào của đế quốc ta.” Nhưng Rokuro lại không thể tiết lộ nguyên nhân là anh thường xuyên phải chống đỡ kiểu hải quân do bị Wataru liên lụy.

Sau bữa tối là thời gian hoạt động tự do. Dưới ngọn đèn dầu, Rokuro dùng dao gập vót cành cây làm đũa. Cạnh anh, Wataru đang lăn lộn trên tấm thảm lót dưới sàn. Ban đầu, căn lán chỉ đơn sơ như túp lều, nhưng họ đã chăm chút khá nhiều cho nó, tôn sàn nhà bằng ván gỗ, tường gắn thêm cửa sổ đóng mở được. Diện tích bên trong khá hẹp, nên chỉ một ngọn đèn dầu cũng đủ thấp sáng cả căn.

Wataru đang loay hoay nghịch cặp ống nhòm mới sửa xong, cổ áo cậu phanh rộng. Cho đến giờ, hề rảnh rồi Wataru vẫn dành phần lớn thời gian

ở bên Gekko, nhưng cậu sẽ đi dạo cùng nếu Rokuro rủ. Mỗi người họ đều tự làm việc của mình, nhưng chỉ cần vươn tay ra là có thể chạm tới nhau. Đó là cách họ chung sống.

Rokuro rời mắt khỏi bàn tay đang vót đũa, nhìn sang Wataru. Dường như anh đã hiểu ý “chung chăn gối” mà cấp trên nói. Wataru đã gần gũi với anh đến mức Rokuro nghĩ, họ có chung chăn cũng không vấn đề gì. Nhưng anh có lý do để không ngủ chung với cậu. Rokuro sợ mình sẽ xâm phạm cậu mất.

Hôm cứu Wataru ra khỏi chiếc Gekko sắp chìm, Rokuro đã tiện đà bày tỏ rằng anh “thương” cậu. Nhưng phải đến gần đây, anh mới hiểu được chính xác ngu ngốc cợt nhả của lần xung động đó. Nó không khác tình yêu là mấy. Nhưng nếu nói là tình yêu thì anh đâu từng tin tưởng cô gái nào đến mức có thể giao phó tính mạng cho đối phương. Thử coi nó là thứ cảm xúc không tên, thì nó lại giống tình yêu quá đỗi.

Wataru đã chiếm cứ một nửa trái tim anh, nhưng cậu nghĩ thế nào, anh lại không biết. Wataru nằm ngửa dưới đất, giữ mắt cách một khoảng nhìn vào ống nhòm. Rokuro đang suy tư thì cậu đột nhiên nói.

“Lần trước cảm ơn anh nhé, Rokuro.”

“... Chuyện gì cơ?”

Có quá nhiều chuyện anh làm xứng đáng được Wataru cảm ơn, nên anh cũng không rõ cậu đang nhắc tới chuyện nào. Qua ống nhòm, Wataru vẫn nhìn đắm đắm lên trần, nghiêm túc nói.

“Cảm ơn anh đã cứu tôi ra khỏi Gekko. Xin lỗi vì lúc đó nổi giận với anh.”

Ra là chuyện từ một tháng trước.

“Đến bây giờ mới cảm ơn á?”

Rokuro mỉm cười, đưa tay vuốt má Wataru đang lặn qua lộn lại trên sàn. Wataru nhìn anh, như vừa rũ bỏ được gánh nặng mang trên vai suốt một tháng, lại có chút bối rối, cậu nhoẻn cười đáp lại Rokuro, vẻ mặt đáng yêu vô cùng.

Trong lán yên ắng, chỉ có tiếng côn trùng rả rích. Vừa giải quyết xong chính sự, Wataru định quay lại nhìn ống nhòm. Rokuro muốn cậu chú ý đến mình, bèn nhẹ nhàng đoạt lấy, đặt ống nhòm xuống sàn.

“Wataru.”

Rokuro cảm thấy không thể để lỡ dịp này. Ham muốn như bản năng xộc lên từ đáy lòng, anh kéo tay Wataru. Dù cũng lo Wataru ghét bỏ, hay tỏ ra khó xử, nhưng sức nóng hừng hực cuộn trào như dung nham đang phủ lấp lý trí anh.

“Sao vậy?”

“Nếu tôi nói muốn ngủ, cậu sẽ làm thế nào?”

Niềm suy tưởng kích động, những xốn xang dâng trào trong lồng ngực bấy lâu chợt thoát ra thành lời. Rokuro đã nghĩ đến chuyện này không biết bao lần. Mỗi khi thấy đám lính xung quanh nói mấy chuyện bậy bạ là tai anh lại dựng lên, háo hức nghe ngóng. Bằng những kiến thức góp nhặt được, anh bắt đầu tư tưởng lung tung, và đối tượng luôn là Wataru.

Rokuro muốn ngủ với cậu. Anh có dự cảm mạnh mẽ rằng, dù để lỡ hôm nay, thì bản thân nhất định vẫn sẽ có được Wataru vào một ngày nào đó. Nếu ngày đó kiêu gì cũng tới thì chi bằng chọn ngay hôm nay. Anh muốn được gắn kết với Wataru. Chỉ cần tưởng tượng ra hơi nóng cơ thể cậu là toàn thân anh lại nổi da gà, anh muốn Wataru!

Wataru tỏ ra nghi hoặc, nhưng trong lúc nhồm dậy vươn tay với ống nhòm, cậu vẫn đáp.

“Giờ này đã ngủ rồi à. Ngáy thì không sao, nhưng đừng có nghiêng răng đấy.”

“Không phải như vậy. Ngủ với cậu cơ.” Thay vì ngừng lại để lựa chọn từ ngữ, Rokuro nói. Anh nắm lấy cổ tay Wataru, gạt nhẹ cánh tay với ống nhòm kia của cậu.

Tức thì, cậu lạnh lùng lườm Rokuro, “Ngứa đòn à?”

“Không phải.”

Tình cảm với Wataru không hẳn là yêu hay thích thú. Cậu chiếm trọn lòng anh. Anh muốn chia sẻ mọi thứ với cậu, chia sẻ hết thấy mọi điểu thuộc phạm trù cảm giác. Không phải muốn quan điểm của hai người hòa hợp, mà Rokuro mong họ đồng điệu về cảm xúc, tâm hồn. Rokuro muốn vào trong cậu. Cơ xung động này còn nguyên sơ và hung bạo hơn rất nhiều so với tưởng tượng của anh về tình yêu. Anh muốn đến gần cậu nhất có thể, bất kể sử dụng cách thức nào. Anh muốn hợp làm một với Wataru, muốn được chứng minh xúc cảm này là đúng. Rokuro từng tự hỏi, liệu đây có phải ham muốn tình dục đơn thuần? Nhưng chỉ cần nghĩ đến đối tượng nào ngoài Wataru là anh lại cảm thấy buồn nôn, nên anh cho rằng, đây là một cảm xúc khác. Rokuro lấy đó làm duyên cớ cho việc mình muốn cậu.

“Không chừng, ngày mai chúng ta sẽ rời.”

Rokuro khấn nài, giọng ngắt quãng như rì ra từng từ. Khi nghĩ rằng chỉ còn cơ hội này, anh càng không thể nào nhịn nổi. Ngày mai rất có thể mình sẽ tan xác trên bầu trời, linh cảm ấy khiến anh không cam lòng.

Hễ nghĩ đến chuyện muốn có wataru là anh lại nôn nóng. Cứ thế này chết đi, anh sẽ hối tiếc vô cùng. Kí ức về lúc Wataru chìm dần xuống biển ngày Gekko bị bắn rơi là nỗi ám ảnh, khiến Rokuro sợ hãi, bức bối đến mức muốn hét lên. Nỗi ám ảnh ấy luôn bủa vây, chẳng xua đi được. Nếu bây giờ không làm thì chỉ sợ không còn cơ hội thứ hai nữa. Anh rất muốn ôm lấy cậu.

“Đâu có đi ền gì.”

“Chẳng ai biết bao giờ mình chết. Nên tôi muốn được chạm vào Wataru.”

Wataru nhăn nhó. Rokuro nắm lấy cánh tay cậu, kéo về phía mình.

“Rokuro.”

“Tôi muốn vào trong cậu, muốn cảm nhận hơi nóng trong ấy.”

Chắc chắn nhiệt độ bên trong cơ thể Wataru cao hơn thân nhiệt của anh. Chỉ cần tưởng tượng tới đi ều này là huyết áp Rokuro tăng vọt, bụng dưới căng tức.

“Muốn biết nơi ấy mềm mại nhường nào, muốn cảm nhận hơi ấm ở nơi sâu thẳm nhất. Muốn xác nhận ngay bây giờ. Muốn ôm cậu trong tay mà ngủ.”

Rokuro không có thời gian để thêu dệt từ ngữ, chỉ biết diễn tả cụ thể khát khao chân thật của mình, giọng như hụt hơi, tâm trạng bế tắc, bất giác muốn khóc. Rokuro không hiểu tại sao mình lại như thế. Anh cũng thoáng nghĩ đến việc Wataru sẽ hoảng, hoặc sau đó không dễ dàng được cậu, nhưng lại chẳng còn hơi sức để bận tâm.

“... Tức là... làm ấy hả?” Wataru hỏi anh, vẻ mặt nghiêm túc hết như đang nghe bạn bè giải bày nỗi lòng.

Rokuro đáp, “Đúng vậy.”

“Nhe, nhét vào ấy hả?” Hơi thở của Wataru phả vào xương quai xanh khiến bụng dưới Rokuro nhói lên.

“Ừ, tả như vậy cũng đúng.” Rokuro hơi bối rối, nhưng vẫn trả lời câu hỏi trắng trợn đến mức ấu trĩ của cậu.

Wataru hẳn khít khao hơn phụ nữ nhiều. Vốn vòng eo cậu đã mảnh mai săn chắc, không phì phị như của con gái.

Wataru hết sức nghi hoặc, “Có thật là làm được không vậy?”

“Chắc được. Có thể dùng sáp c^hăm máu để bôi trơn.”

Vì Wataru cứ đánh lộn liên miên, nên Rokuro đã chuẩn bị rất nhiều thuốc mỡ trị thương. Anh nghe lỏm được rằng chúng còn có tác dụng khác. Mỗi lần bôi thuốc lên vết thương do đánh nhau của cậu, anh lại tưởng xa xôi.

“Nghe nói có nhiều người làm lắm rồi,” Rokuro thử thì thầm dụ dỗ.

Hành vi này phổ biến đến mức trong hải quân có từ lỏng riêng. Rokuro cảm thấy hưng phấn một cách kì quặc khi Wataru gà mờ như thế.

Wataru đắm chiêu nghĩ ngợi như thế trong lòng rất rối rắm, “Thì... tôi từng thấy rồi, nhưng người ta đi vào thật đấy à? Không phải chỉ kẹp giữa hai chân thôi sao?”

Cuộc đàm phán sống còn dần biến thành tán nhảm. Rokuro hiểu rằng chỉ cần anh đáp “Cũng chẳng biết nữa” là câu chuyện sẽ dừng tại đây. Vì muốn ôm Wataru, anh đã li^u hết sức, đến mức chính anh cũng cảm thấy nực cười.

“Với phụ nữ thì sao?” Rokuro dứt khoát hỏi.

Wataru nghiêm túc suy nghĩ, chẳng hề lảng tránh, “Trước khi đến

phương Nam, tôi từng được dẫn ra hàng. Người ta bảo chết lúc còn tân thì tiếc lắm.”

“Tôi cũng vậy.”

Rokuro cũng không có nhiều kinh nghiệm trong chuyện này. Quan trọng hơn, so với một Wataru còn tân, Wataru đã có kinh nghiệm một lần càng khiến anh cảm thấy đáng yêu, lòng ngực như bị ai cào loạn.

“Được không, Wataru?”

Rokuro định bụng, nếu cậu từ chối thì anh sẽ năn nỉ. Anh muốn ôm cậu, chỉ một lần thôi cũng được. Vẫn bị từ chối, anh sẽ quỳ dập đầu để thương lượng, hoặc kiên trì thuyết phục cậu. Rokuro đang mải phiên não thì...

“Tôi không muốn.” Wataru lúng túng đáp.

“Wataru à...”

“Kì ầu gì cũng đau cho mà xem. Sẽ ảnh hưởng đến việc bay còn gì? Dù không phải giẫm pêđan như tôi, nhưng riêng ng ưỡn thôi chắc cũng đau r ồi, anh còn nỗ được súng sao?” Wataru hỏi với giọng khẳng định, mặt méo xẹo như đang tưởng tượng ra viễn cảnh ấy.

“À... À không, nói sao đây, dù sao tôi cũng nhiều tuổi hơn, với lại chuyện này... Bình thường, bên ngỏ lời sẽ là bên công...”

Hình như Wataru muốn ở trên, nhưng không thể như vậy, anh là đàn ông nên... À không, Wataru cũng thế... nhưng...

“Tôi từ chối.” Wataru đáp tức thì.

“Wataru.”

“Không thể nào.”

Nhìn Wataru cúi đầu, căng thẳng đến run rẩy, Rokuro chợt thấy cậu thật

đáng thương khi bị anh ép uống như thế.

Hai người đã thân mật đến mức này, nếu Wataru là nữ thì rất có thể cậu đã chấp nhận anh rồi. Nhưng Wataru là nam, cậu còn yêu máy bay hơn bất cứ thứ gì. Nếu là lý do “ảnh hưởng đến việc bay”, thì cậu sẽ kiên quyết từ chối Rokuro, dù cậu thích anh, hay ai khác cũng thế. Rokuro thấy có lỗi với cậu. Cảm giác muốn ôm Wataru vẫn chưa tiêu tan, nhưng anh biết, tiếp tục thì quá sức khiên cưỡng.

“Đúng vậy... nhỉ. Phải ưu tiên việc bay trước nhất.”

Nén lại cảm giác xấu hổ và khao khát như muốn bùng nổ, Rokuro cố nói bằng giọng dịu dàng nhất có thể, tựa như đã hiểu. Anh vừa nghĩ cách xua đi bầu không khí ngượng ngùng, vừa buông những ngón còn túm lấy Wataru thì bỗng cậu vươn tay nắm chặt cổ áo anh.

“... Wataru?”

“Vì nếu làm thì tâm trí tôi sẽ chỉ toàn nghĩ về anh thôi.”

Cậu nhỏ giọng than, dụi gương mặt nhăn nhó lên vùng xương quai xanh của Rokuro. Mái tóc lò xo đã dài đâm lia chia ra ngay trước mắt anh.

Rokuro nghĩ mọi chuyện sẽ suôn sẻ.

“Ừm... ừ...”

Người Wataru cứng đờ dưới thân Rokuro. Cậu nuốt trợn hai ngón tay anh, Rokuro cho rằng đây chính là bằng chứng cho thấy mọi chuyện đang trôi chảy.

“Không, muốn... Tôi không muốn, Rokuro.”

Dường như Wataru đang khổ sở vì cảm giác khó chịu hơn là đau đớn. Mỗi lần anh nhúc nhích ngón tay, cậu lại tỏ ra vô cùng túng quẫn, cất

giọng than oán.

“Chỉ một chút nữa thôi, Wataru.”

Thật ra, khi đưa ngón tay đầu tiên vào, Rokuro từng cho rằng không có hi vọng. Bên trong tuy mềm mại nhưng quá khô ráo, cắn chặt lấy ngón tay anh. Lối vào chật hẹp đến nỗi anh đã định ngưng lừa cậu rằng “Mọi chuyện sẽ ổn”. Nhưng may sao Rokuro dần cảm nhận được rằng, chỉ cần bôi thuốc mỡ và nhẹ nhàng nói rộng ra là sẽ được. Có lẽ thuốc mỡ tan chảy đã giúp bôi trơn.

“Rokuro, tôi không muốn nữa mà.”

Thỉnh thoảng hông cậu lại run lên, da gà da vịt nổi đầy. Rokuro chỉ nhìn được vẻ bối rối trên gương mặt cậu, nhưng cảm xúc truyền tới đầu ngón tay anh lại dễ chịu vô cùng.

“Cố chịu thêm chút nữa thôi, Wataru.”

Cảm thấy chỉ cần cơ thể cậu thích ứng là có thể tiếp tục, Rokuro động viên Wataru rồi hôn lên môi cậu.

“Ừm...”

Dường như Wataru thích được anh hôn, cậu say sưa đáp lại Rokuro. Khi môi hai người quyện vào nhau, đam mê mạnh mẽ chạy dọc sống lưng khiến anh rung mình. Rokuro gắng sức nhịn xuống cơn xung động khiến não anh sung huyết. Có lẽ đã tiến vào được rồi, vào nơi đang ngậm chặt ngón tay anh. Dù chính bản thân đang sốt ruột, nhưng Rokuro vẫn muốn làm cho Wataru dễ chịu.

“Ừ...”

Như để tạm quên đi ham muốn mãnh liệt khó kiềm chế, anh trao Wataru một nụ hôn dài. Rokuro nghiêng mặt, lặp lại nhiều lần động tác gần

như mút môi cậu. Nụ hôn vụng về tự khi nào đã biến thành mơn trớn. Giữa những động tác lóng ngóng, chỉ riêng hôn môi là họ thực hiện vô cùng thuần thực.

“... Sao, tôi có cảm giác, mình từng làm chuyện thế này rồi nhỉ.”

Thần trí Wataru bắt đầu mơ màng, cậu nói như mê sảng. Dường có chuyện ấy thật, nhưng bí mật đó chẳng ai hay. Ngay cả Wataru cũng không biết, kí ức về mẫn mống dục vọng được cất giấu trong lòng cậu, kín đáo tới mức khó chạm tới.

“Do cậu tưởng tượng thôi.”

Rokuro đáp, tiếp tục động viên và ra sức làm mềm cậu. Thuốc mỡ tan chảy bởi nhiệt độ cơ thể, anh cẩn thận đưa đầu ngón tay, chờ Wataru thả lỏng, động tác khá cẩn trọng. Rokuro bôi chỗ thuốc mỡ còn lại cho mình. Nghĩ đến bước tiếp theo sẽ làm gì, anh dứt khoát bởi nhiều một chút.

Rokuro nhích tới đúng vị trí, chậm rãi tiến vào. Da thịt họ từ từ quyện vào nhau như muốn tan chảy. Tuy rất chặt, nhưng có vẻ vẫn ổn. Nén cơn thôi thúc muốn lao thẳng vào, Rokuro thận trọng chuyển động.

“Đau quá! Cái quái gì vậy!”

Wataru bỗng hét lớn. Rokuro vừa đưa lọt được phần to nhất thì bị siết chặt, muốn rút cũng không rút ra được.

“Tôi đau quá! Rokuro!”

“Cậu cố nhịn chút, tôi cũng chẳng còn cách nào.” Wataru chống tay lên vai Rokuro, định đẩy anh ra, nhưng lúc này họ đã gắn vào nhau.

“Wataru.”

Anh nắm cổ tay trái đang vùng vẫy của Wataru, cố định nó phía trên đầu cậu. Giờ mà anh rút bừa ra thì sẽ bị kẹt ở cửa vào, không khéo còn làm

rách cậu. Động tác vừa rồi khiến anh vào càng sâu hơn. Wataru kêu lên đau đớn. Rokuro không biết mình nên an ủi “Không sao rồi”, hay nên xin lỗi cậu nữa.

“Wataru, gắng chịu một chút. Tôi nghĩ chúng ta sẽ làm được thôi.”

Đã đến nước này, có muốn cũng không lui được, vì dừng lại bây giờ thì còn tệ nữa. Nếu anh miễn cưỡng rút ra thì cậu sẽ bị thương.

“Anh nói cái gì vậy! Tôi đã bảo không được cơ mà! Đau lắm!”

“Ráng nhịn.”

“Tên khốn này... Ừm!”

Rokuro dùng miệng chặn lại tiếng gào thét của cậu.

“Hừm...! Ừm....”

Anh thử khẽ động đây thì thấy lệ trào ra từ khóe mắt nhắm chặt của Wataru. Nơi hai người kết hợp có chút động tĩnh nhưng vẫn chặt khít vô cùng. Rokuro vừa chờ cho cơ thể cậu thích ứng, vừa từ từ chuyển động. Da anh như muốn toạc ra bởi nhiệt độ nóng rực, cảm giác bản thân đang từng chút chia tách da thịt wataru rõ nét vô cùng. Phản ứng của cậu trực tiếp truyền tới than kinh anh. Mặt Rokuro hoa lên trước cảm giác được lớp niêm mạc dày dặn bao lấy, cùng đau đớn khi bị siết chặt.

“Đau quá! Ông giết! Ông giết mày thật đấy! Mày nhớ kĩ cho ông!”

Chân Wataru bị giơ lên không phản kháng được, cậu muốn bắt anh dừng lại nhưng đã bất khả thi.

“Đauuu!”

Cùng với tiếng gào khóc là một cú đâm bay tới từ ngay cạnh, Rokuro vội vã giơ tay đỡ.

“Ấy! Đừng đánh!”

“Ông đau lắm! Mà rút ra đi!”

“Tôi biết tôi biết, xin lỗi.”

Rokuro biết Wataru đã cố chịu đựng, vậy mà vẫn phải hét lên vì đau. Tuy biết rõ như thế nhưng cơ thể anh lại cảm giác được rằng, chỉ một chút nữa thôi là thành công. Anh sờn tóc gáy. Thật quá sức tưởng tượng. Việc kết hợp với Wataru khiến anh vui sướng muốn khóc.

“Đau! Đau quá, Rokuro! Đờ khốn!”

“Khẽ thôi, tôi xin lỗi mà. Vào được rồi đấy thôi!”

Dù mới một nửa... Nhưng Rokuro không thể nói vậy vì Wataru đã đủ đáng thương rồi. Không biết do đau quá là đi, hay là đã bỏ cuộc mà cậu không nào loạn nữa.

“Đáng... ghét. A...!”

Wataru thì thẫn ngất quăng, hơi thở hỗn hển, giọng thút thít. Cần cố và khóc mắt cậu ửng đỏ. Nhìn Wataru quần quai thở dốc, Rokuro không phân biệt được mình đang cảm thấy tội lỗi hay thương tiếc cậu nữa. Anh chỉ có thể gắng chuyển động nhẹ nhàng hết sức.

“... Đau, thật, đấy. Tôi nhất định sẽ cho anh no đòn...!”

Khi Rokuro tiếp tục chậm rãi tiến quân, Wataru đặt mu bàn tay lên khoe mắt trào lệ, vừa khóc vừa nói.

“Ừ.”

Biết mình thực sự có lỗi với cậu, Rokuro gật đầu, cảm nhận rõ ràng sự đau đớn và từng cơn co thắt nơi cậu. Nếu chỉ bị đánh một trận mà đã được tha thì anh cũng vui lòng.

Rokuro cũng đau đến mức máu muốn ngừng chảy, nhưng trong lòng lại được lấp đầy bởi cảm giác hòa vào làm một với Wataru, không còn phân

biệt nổi đầu là anh, đầu là cậu. Hơn cả xúc cảm từ thể xác, việc thực sự kết hợp thành một với cậu khiến tâm hồn anh càng thỏa mãn.

“Xin lỗi, Wataru.”

Rokuro thì thầm, khẽ vuốt đường chân tóc của Wataru. Người cậu đầm mồ hôi, là mồ hôi lạnh chứ không phải mồ hôi hưng phấn. Da dẻ cậu lạnh toát, nước mắt chảy ra. Rokuro hóp những giọt nước mắt ấy, xoa má cậu an ủi. Muốn làm cho người Wataru ấm lên, anh nâng niu đôi gò má ửng lạnh, xoa tay khắp cơ thể cậu.

“Thật đấy, tôi nhất định sẽ giết anh...!”

Bị anh áp xuống, Wataru thều thào nói. Cậu thở dốc, giãy giụa, lắc đầu quây quậy như không biết bám víu vào đâu. Wataru mở rộng mình đón nhận anh, nhưng cảm giác không hề thoải mái, làn da lạnh ngắt đi, không ngừng thút thít, nhe nanh múa vuốt liên tục. Rokuro chỉ biết tiếp tục vuốt ve cổ vũ cậu.

“Đau... Aaa! Đau... quá...!”

Rokuro làm thế này không phải vì muốn hành hạ Wataru, nhưng khoái cảm lạnh lẽo dâng trào anh thu được lại là sai trái, anh chỉ mãi lo cướp đoạt khiến cho cậu trở nên thật thâm khổ. Nếu là “kết hợp” thì anh đã đạt được mục đích. Lấy yêu thương đè ép dục vọng sắp bùng nổ, bất chấp cổ họng khô rát, Rokuro nói bằng giọng lý trí.

“Chúng ta dừng lại nhé.”

“... Nếu anh dừng lại, tôi sẽ dùng súng máy bay bắn chết anh.”

Nằm trên Wataru, Rokuro lúng túng một hồi, cuối cùng đành hứa hẹn “Tôi sẽ thật cẩn thận” rồi ôm lấy cậu.

Nắng sớm mai chiều xuống, Wataru bị đánh thức sớm hơn thường lệ. Hôm nay không phải phiên làm ruộng, hai người cũng chẳng có lịch bay, buổi họp bàn công việc phải đến chiều mới bắt đầu. Wataru nằm úp sấp trên giường, thấp giọng rên rì.

“... Đau gấp mười lần va ngón chân út vào góc tủ!”

Đây không phải cảm thán mà là phê phán.

“Đau gấp ba lần bị đánh đòn bằng gậy.”

“Tôi xin lỗi.”

Thấy wataru than không ngớt, Rokuro vừa thức dậy bên cạnh liền mở lời xin lỗi. Hiếm khi đề người khác thấy bộ dáng mình khi đau đớn, Wataru tỏ ra thế này vẫn là lần đầu tiên. Cảm giác khô rít đau đớn ấy chính Rokuro cũng cảm nhận được bằng phần nhạy cảm nhất của con người mình. Đối với anh, đó là chuyện vui, nhưng với Wataru thì vô cùng khổ sở. Tuy vậy, anh thực sự hạnh phúc.

“Việc vặt hôm nay tôi sẽ gánh hết.”

“Đau gấp bốn lần va ống chân vào cầu thang. Đau gấp sáu lần bị móc câu mắc vào da. Đau gấp năm lần ngã ngựa khi ngồi xe đạp. Đau gấp hai phần năm lần tiêu chảy lúc ngộ độc hải sản.”

Wataru tiếp tục kể lể như đang đọc đồng hồ đo độ đau đớn của thân thể.

“Ừm. Xin lỗi cậu... Nhưng tôi thực sự đã rất hạnh phúc.”

Rokuro không hối hận, từ giờ anh sẽ càng dốc lòng với cậu hơn. Wataru cho phép thì anh còn muốn có lần tiếp theo, anh nhất định sẽ tìm cách khiến cậu dễ chịu hơn. Rokuro xoa eo cho Wataru, cậu chau mày ngoảnh nhìn anh.

“... Nếu không phải là anh thì tôi không tha cho đâu.”

Wataru tỏ ra cao thượng r ầm rì, mắt ươn ướt. Thấy cậu quá sức đáng yêu, Rokuro xin lỗi r ồi ôm ch ầm lấy Wataru.

Từ ô cửa sổ nhỏ của căn lán đơn sơ nhìn ra, họ thấy bầu trời Rabaul xanh biếc lúc bình minh vừa rạng. Vì chẳng thể tổ chức ăn mừng nên hai người trao đổi quân hàm cho nhau.

Rokuro xuống khỏi bãi đá cạnh xưởng bảo trì trước, r ồi ngẩng đầu nhìn lên. Wataru nhăn nhó bối rối.

“Đừng như vậy nữa, tôi không sao r ồi mà.”

Đối với một Rokuro đã mắc bệnh gà mái mẹ tr ần trọng, Wataru cảm thấy thật phi ền phức. Đã bốn ngày kể từ khi họ kết hợp. Tối qua, Rokuro thử thì th ần dụ dỗ Wataru thêm lần nữa, nhưng cậu tỏ ra khó xử, hẹn “Chờ qua mấy ngày đã”. Tuy có vẻ vẫn còn sợ đau, nhưng dường như cậu không phản đối. Một khi đã nói ra lời thì nhất định cậu sẽ thực hiện. Dù cảm thấy bản thân bị ối vì đã ỷ vào nguyên tắc sống rất đàn ông này của Wataru, nhưng Rokuro không định ép uổng gì, cũng sẽ càng tr ần trọng cậu hơn.

Anh chờ Wataru xuống r ồi dính sát vào cậu, cùng bước đi trên con đường mòn. Bỗng có bóng người xuất hiện từ phía đối diện.

“... Saito.”

Nhận ra người tới là ai, Rokuro buột miệng l ầm b ầm. Từ sau vụ tranh chấp lần trước, thấy gã từ xa anh liền tránh đi để khỏi va chạm. Sau khi quay trở lại, Saito được phân vào đội khác, có vẻ gã khá bận rộn nên cũng không có hơi sức mà cà khịa Wataru. Còn gần đây Saito thế nào, thì hai

người đầu không rõ.

Bây giờ gặp nhau ở đây, Rokuro chau mày, vừa cảm thấy sẽ có chuyện không hay xảy ra thì Saito cũng trông thấy họ. Gã mặc đồ bảo hộ lao động, mũ giắt ở thắt lưng.

“... Vẫn còn ở đây quạu quọ cơ à, thằng khỉ?”

Saito dừng bước, lờ Rokuro, trừng trừng nhìn Wataru. Cậu chỉ im lặng, lườm lại gã. Saito vẫn giữ thái độ ngạo ngược, thích mỉa mai người khác như trước, gã đứng cách hai người một khoảng mà cười cợt.

“Tao còn tưởng mày rơi rớt rồi chứ. Đạo này vẫn thậm thụt bay đêm, hay sợ quá không bay nổi rồi?”

Rokuro khó chịu, không nén nổi nghi hoặc hỏi gã.

“Này Saito. Không chừng cậu nói cái gì vậy?”

Anh biết Saito ghét Wataru, nhưng không hiểu tại sao gã lại vô duyên vô cớ tới gây hấn. Nếu nhằm xả hận vụ bị tống đi lao động khổ sai thì cách nhìn nhận vấn đề của gã thật quá sai lầm.

Wataru nhìn Saito, chẳng hề tỏ ra tức giận. Cậu hỏi gã bằng giọng bình tĩnh, “Mày vẫn lái A6M hả Saito? Giọng như muốn xác nhận hơn là đặt câu hỏi.

“Thế thì sao hả thằng chó!”

Saito siết chặt nắm tay, đi về phía này. Rokuro kéo Wataru ra sau lưng mình, chắt vấn gã.

“Sao cậu cứ cà khịa Wataru mãi thế?”

Anh đã nghe trung tá Sawaguchi kể lý do Wataru bị bắt nạt, nhưng Saito cũng quá dai dẳng rồi. Dù không ưa đi nữa, sao gã cứ cố chấp nhắm vào mình cậu? Đâu thiếu phi công xuất sắc, có gì cứ phải là Wataru? Hơn nữa,

Saito lái A6M. Nếu muốn cạnh tranh thành tích thì phải tìm ai lái máy bay một người lái như A6M hay Shiden⁴⁰ chứ?

“Vì nó nhất chết chứ sao.” Saito thò tay định kéo Wataru nhưng bị Rokuro hất ra. Gã gằn lên giận dữ, “Thằng hèn chỉ biết trốn vào máy bay hai người lái!”

“Ai là thằng hèn hả! Wataru chiến đấu rất dũng cảm!”

Rokuro tức giận hét trả. Máy bay hai người lái thì sao? Làm gì có nhiệm vụ nào nguy hiểm hơn lái Gekko đi trinh sát mà chẳng có máy bay theo yểm hộ. Anh cũng chưa từng nghe nói Saito muốn ng ỡ máy bay hai người lái. Chẳng lẽ thật ra đó chính là mong ước của Saito, nên gã mới mưu đồ leo trộm lên Gekko? Nếu vậy thì có bắt nạt Wataru cũng chẳng có ý nghĩa gì. Nhưng hình như đó không phải là điều Saito muốn nói. Gã nghiến nát cổ dại dưới chân, nghiến răng hung tợn.

“Bọn chúng cứ lái nhải ‘Nếu Kotohira ở đây’, ‘Nếu Kotohira còn lái A6M’...! Giữa chừng nhảy sang Gekko thì tính quái gì, có giỏi mày quay lại lái A6M đi, xem tao với mày ai thắng, thằng hèn!”

“Saito.”

“Mày ôm cái danh hạng nhất trốn đi! Tao thì mãi luôn bị so với mày, mãi không thắng được mày! Tao đã dốc cả tính mạng để chiến đấu đấy!”

Saito vừa vung tay vừa hét. Wataru là phi công lái A6M được đặt biệt danh từ khi còn là lính mới tò te. Những lời ca ngợi Wataru toàn là truyền miệng, Rokuro chưa từng tận tai nghe thấy họ trực tiếp khen cậu. Nhưng, lời đồn về phi công xuất sắc thường bị phóng đại. Có lẽ những người xung quanh đã châm lên ngọn lửa hiếu thắng trong Saito, gã âm thầm âm thầm lý muốn cạnh tranh với Wataru. Nhưng khi gã quyết tâm vượt qua cậu bằng mọi giá, thì Wataru lại xuống khỏi A6M, điều này khiến gã cảm thấy

như bị phản bội. A6M và Gekko là hai loại máy bay có tính năng và mục đích sử dụng khác nhau. Từ số lượng động cơ đến định hướng khi thiết kế đều hoàn toàn khác biệt. Saito hét lên thế thật ra cũng chỉ để xả giận, nhưng Rokuro đã hiểu rõ nguyên cớ, lần này anh chắc chắn hơn hẳn những suy đoán từ trước tới giờ. Rằng có lẽ Saito nghĩ, Wataru được đánh giá cao ở vị trí phi công A6M lại đột nhiên nhảy sang Gekko chính là hành vi thách một lần rồi chạy.

Vẫn đứng yên sau lưng Rokuro, Wataru rành mạch đáp, “Chẳng liên quan đến việc lái máy bay nào, chúng ta đều thuộc quân đội Nhật Bản. Chỉ cần hoàn thành tốt nhiệm vụ được giao thì đều là phi công giỏi.”

Chẳng rõ Saito có hiểu được, rằng Wataru nói ra những lời này không hề có ý châm chọc, ghét bỏ gì gã. Liệu gã có biết, cậu yêu quý máy bay, bất kể loại nào. Wataru là “sinh vật” tồn tại trung gian giữa máy bay và con người. Cậu trân trọng mọi chủng loại máy bay, cũng trân trọng người leo lên chúng. Một cách bình đẳng, không có sự phân biệt.

Saito khịt mũi cười, “Nói hay ghê gớm! Không hổ là ngài ách!”

“Tất cả mọi người đều đang chiến đấu, chẳng có ai là ách cả!”

Trước câu quả quyết của Wataru, Rokuro chợt nhận ra một điều. Trước đây, Wataru luôn khẳng định muốn trở thành số một, nhưng từ sau khi Gekko bị bắn rơi, cậu đột nhiên không còn nhắc đến chuyện này nữa. Anh đã định ninh cậu như vậy là vì tự trách bản thân đã làm rơi Gekko, nhưng Wataru lại tuyên bố với Saito rằng, “Tao đã chọn được số một của bản thân rồi, nên không chấp với mày.”

Nghe như thế giữa muôn vàn tinh tú trên bầu trời đêm, Wataru đã chọn được cho mình một ngôi sao duy nhất. Đoán ra điều cậu muốn bày tỏ, ngực Rokuro thắt lại, anh nắm chặt cánh tay Wataru như đáp lại tình cảm

của cậu.

Về mặt Saito vắn vẹo khó tả, “Hờ... Mày nhường tao đây à!? Tao xin! Thế đã vừa ý chưa!?”

Saito đá tung cát dưới chân, gã tưởng rằng mình không được cậu coi là đối thủ bèn bực bội quay gót.

“Này, Saito!” Wataru gọi giật, nói với Saito suy nghĩ của bản thân, một đi đầu cậu hiếm khi làm. “Trông cả vào mày đó. Gekko không được nhẹ nhàng như A6M.”

Đây là đi đầu chỉ có Wataru, phi công đã lái qua cả hai loại máy bay, mới có thể đưa ra đánh giá. Gekko có hai động cơ, mã lực lớn, nhưng bù lại thân máy nặng, không thể chuyển động nhẹ nhàng, nhanh nhạy như A6M.

Rokuro không tiếp tục chặn Wataru, mà lùi xuống chạm vào lưng cậu như cổ vũ. Cậu lần nữa gọi với theo Saito đang bước xa dần, “Đổi lại, cứ để tao lo vụ trình sát và hỗn chiến! Dù chết tao cũng sẽ thủ vững cương vị!”

Saito bỗng quay phắt lại, “Đã bảo là không muốn nghe mày dông dài rồi! Thăng lên!”

Saito hét lớn, lượm một hòn đá nhỏ ném về phía này.

Wataru không ứng chiến mà chỉ đứng nhìn gã chăm chăm. Saito nhổ nước bọt xuống đất rồi nặng nề rời khỏi, tiến về phía phi trường. Rokuro đang định khen cậu hôm nay chứng chạc, thì Wataru đột ngột gào lên.

“May mà khoang máy bay rộng đấy! Làm phi công thì nhỏ người vẫn hơn!”

Rokuro bật cười. Mãi mới mền mòng với nhau được một tí mà lại đầu vào đấy rồi. Cách đó không xa, Saito hét lớn, “Chết đi thăng chó! Rớt

chết cha mày đi!”

Nhìn theo bóng lưng Saito xa dần, Wataru bỗng phì cười. Rokuro cũng bị chọc cười theo. Hai người gập bụng cười nghiêng ngả.

“Hay lắm, Wataru!”

Nhận ra phương pháp này hiệu quả, Rokuro khen cậu. Wataru cười gượng gạo. Hai người đều cảm thấy sảng khoái. Họ cười mãi đến khi Saito khuất hẳn, rồi mới bước tiếp trên con đường mòn dẫn tới xưởng bảo trì. Với tình hình này thì có lẽ lần sau gặp lại, Saito sẽ không gây hấn với họ nữa.

Ở phía đối diện, có bóng người đang chạy qua, trông có vẻ là kĩ thuật viên. Thắc mắc có chuyện gì xảy ra, Rokuro nhìn chằm chằm người đó. Anh ta dừng lại, hét về phía họ.

“Này! Có con trăn dính bẫy ở ruộng đấy!”

“Thật á!?” Wataru rướn người về phía trước, mắt sáng lập lòe.

“Ừ, dài những 8 mét! Tối nay có *lươn* nướng để ăn rồi!”

Họ hẳn là nguồn cung cấp đạm quý giá, có vị giống thịt gà, rưới xì dầu ngọt lên rồi nướng sém cạnh thì có thể sánh ngang thịt lươn. Đây là món ăn rất được ưa chuộng trong căn cứ. Nếu trăn dài những 8 mét thì hẳn sẽ có nhiều người được hưởng.

“A! Tôi có hạt tiêu Nhật Bản đấy, các cậu dùng không?” Rokuro gọi cậu kĩ thuật viên đang chạy về phía xưởng bảo trì. Gia đình Rokuro gửi hạt tiêu rừng nhà tự thu hoạch sang qua đường tiếp tế nhu yếu phẩm cá nhân. Ở đây không có món gì để ăn cùng hạt tiêu, rắc lên dưa muối cũng không hết mấy, nên trong ba lô của Rokuro vẫn còn rất nhiều hạt tiêu chưa nghỉ.

“Thật à, Atsutani! Vậy nhờ cậu mang qua!”

Cậu kĩ thuật viên đáp, rồi chạy vào rừng dừa, miệng hét to “Bắt được trần rồi”.

“Chúng ta đi xem họ làm lươn nướng không?”

Nghe Rokuro rủ, Wataru mỉm cười gật đầu. Ban đầu họ định đến xưởng bảo trì, nhưng thật ra có đến cũng chỉ giúp mấy việc dọn dẹp linh tinh. Lúc này, nhiệm vụ nổi lửa cho món lươn nướng hẳn phải quan trọng hơn rồi.

Hai người quay lại bãi đá, đi về hướng ruộng. Hàng dừa bị cháy bởi lửa đạn để lộ một khoảng thiên không. Bầu trời hôm nay vẫn xanh trong. Tiếng hót véo von của những loài chim phương Nam vọng lại từ rừng rậm.

Những tia nắng màu bạc rơi xuống gò má Wataru láng mịn. Cậu khẽ cúi đầu, hàng lông mi dài rậm vô cùng bắt mắt. Ngắm cậu, ngực Rokuro nóng lên, anh bỗng cảm thấy đủ đầy đến run rẩy.

“Tao đã chọn được số một của bản thân rồi, nên không chấp vớ mày.”

Nhớ lại lời Wataru nói ban nãy, anh vươn tay đan vào ngón tay cậu. Wataru lườm anh, rồi đánh mắt sang chỗ khác. Có lẽ cậu cũng nhớ tới chuyện vừa rồi.

“Dù tôi có nổi điên hay giận dữ thì nó vẫn yên ả, như thể chẳng có chuyện gì là to tát, cứ mãi trong xanh thế...” Wataru có vẻ hơi cáu kỉnh, vừa bước đi vừa nói. “Anh giống như bầu trời ấy.”

“Vậy sao?”

Rokuro cảm thấy đây là lời khen tuyệt vời nhất. Trên đầu anh là trời xanh trong như sẽ vỡ vụn, rụng xuống bất cứ lúc nào. Trái tim anh được lấp đầy, không còn sợ hãi. Cả bầu trời, mặt biển và chiếc máy bay Wataru

yêu thích bầu trời xanh biếc sắc màu thanh xuân. Tuổi trẻ của anh giờ đang tồn tại trong thế giới xanh ngắt đó.

Rokuro muốn ở bên Wataru cho tới giây phút cuối, rồi cùng rời đi với cậu. Hai người sẽ cùng sống, dưới bầu trời xanh, dưới những vì sao lấp lánh, và dưới bông pháo hoa xanh trong một tương lai mà có lẽ họ sẽ chẳng bao giờ được thấy.

Sáng còn đau buồn vì cái chết của đồng đội, đến trưa đã mừng vui trước tô cơm nóng hổi. Buổi sớm hạnh phúc trao nhau những ái ân nồng nàn bỗng biến thành địa ngục sau một hồi còi báo động không kích. Họ sống trong một thế giới mong manh như vậy đấy.

“Hãy sống bên nhau cho đến khi chết nhé, Wataru.”

“Ừ.”

Anh muốn sống cùng Wataru. Trong mùa hè cuối cùng... mùa hè vĩnh cửu của cuộc đời.

Chiến sự đang trở nên bất lợi với họ.

Không quân Rabaul tạm thời vẫn nắm quyền kiểm soát không phận, nhưng lực lượng đang tiêu hao rất nhiều so với giai đoạn đầu cuộc chiến. Máy bay địch tăng nhanh khủng khiếp. Những người trực tiếp tham chiến như họ cảm nhận được rõ ràng, rằng chênh lệch giữa quân đội Nhật Bản và kẻ địch đang bị rút ngắn. Máy bay của quân Nhật Bản bị kẻ địch nghiền cứa, nên dần khó phát huy hiệu quả. Còn có tin đồn hàng không mẫu hạm chủ lực của họ đã bị đánh đắm ở Midway⁴¹.

Họ còn mơ hồ cảm nhận được sự thiếu thốn về vật tư, rõ nhất phải kể đến xăng dầu. Khi lên máy bay, những thông tin Bộ Tổng Tư lệnh cố giấu

giếm cũng truyền vào tai. Lực lượng Lục quân đóng trên đảo Guadalcanal⁴² bị dồn vào thế cạn kiệt lương thực, quân ở Saipan⁴³ cũng anh dũng hi sinh khi bị vây trong tình trạng hiểm nghèo. Đôi khi có những binh lính sống sót được cứu đưa đến Rabaul, nhưng khoảng thời gian cuối cùng qua lời kể của họ chẳng khác nào địa ngục.

So sánh như vậy mới thấy Rabaul vẫn còn tốt đẹp chán. Tuy không kích diễn ra dữ dội, hễ địch kéo đến là phải bay lên nghênh chiến bất kể sáng trưa, hàng tiếp tế cũng thường bị gián đoạn như những hòn đảo khác, nhưng Rabaul tự cung tự cấp được.

Rabaul có đồn điền rộng với diện tích canh tác 6500 hécta, trồng được khoai, có cả lúa mạch. Vì đảo nằm trong vành đai núi lửa nên chủng loại rau ăn lá không mấy phong phú, nhưng trồng được hầu hết các loại rau củ mùa hè như dưa chuột, cà chua... Khí hậu bốn mùa như một, quanh năm là hè nên có thể tiến hành luân canh⁴⁴. Ngoài ra còn có cải cúc, cải bẹ và vài loại rau dại ăn được có thể tìm thấy dưới bóng cây. Chuối ở đây chín, nhưng nướng nguyên vỏ thì vị khá giống khoai. Nếu địch không tập kích thì họ còn có thể bắt cá. Thằn lằn, cá sấu và rắn là những đặc sản nơi này. Nếu không xét đến vụ thềm cơm thì sống ở Rabaul còn lâu mới chết đói.

“...” Lại khoai à?

Rokuro bỏ chỗ khoai mới đào vào cái sàng, lau mồ hôi trên trán bằng mu bàn tay đeo găng lao động. Anh nhắm mắt thở dài. Ở luống bên cạnh, Wataru cũng đang làm công việc tương tự. Hai cánh tay cháy nắng bóng loáng mồ hôi.

Ưu điểm của Wataru là không phàn nàn chuyện ăn uống. Đến những người cực kì thích khoai còn kêu ca vì mỗi ngày đều phải ăn, vậy mà Rokuro chưa bao giờ nghe cậu than vãn câu nao. Tuy luôn kể về những

món mình thèm như “Tôi muốn ăn kẹo”, “Tôi muốn ăn mochi”, “Quýt vẫn chưa chín à”... nhưng Wataru không hề chê bai món ăn trước mặt. Do cậu không thấy khô? Hay chỉ đang cố chịu đựng? Dù duyên cớ là gì thì cũng phải noi gương cậu mới được. Rokuro tự nhủ, vất bỏ lá xen lẫn giữa đám khoai. Ngày hôm nay thật nóng bức.

Hai người đã quen thuộc với tình trạng máy móc chiếc Gekko của Wataru, cũng nắm rõ khuyết điểm của nó, nên gần như đã có thể đi đâu khiến nó bay theo ý muốn. Mọi người đều đối xử với họ như với những phi công lão luyện xuất chúng. Đi đâu này không hẳn vì Wataru tiến bộ vượt bậc, mà do những phi công kì cựu khác liên tiếp bị bắn rơi, người lái thuần thực ngày càng ít. Lý do là bởi phạm vi phải phòng thủ rộng quá mức và lịch trình xuất kích liên miên không ngơi nghỉ.

Rokuro luôn cho rằng, công việc của mình không chỉ có thao tác súng máy bay, mà còn cả quản lý Wataru, chăm lo cho sức khỏe của cậu, cần cương con ngựa Wataru hiểu thắng. Rokuro vô cùng thấm thía lời nói của cấp trên khi giễu anh là “gà mái mẹ”.

Chiến lược của “máy bay Kotohira” rất mạnh mẽ, nó cứ bình thản chiến đấu, bắn hạ thêm được không ít kẻ địch. Giờ thì chẳng ai phủ nhận được năng lực của Wataru nữa, dạo này số người tìm tới kiếm chuyện cũng giảm bớt. Nhưng khi những vụ chọc phá ít đi, cậu lại trở nên dư thừa năng lượng, trả đũa từng chuyện vặt vãnh, nên kết cục, số lần phải chống đỡ vẫn chẳng thay đổi là mấy. Quá đáng hơn nữa, có lần Rokuro đang ở chỗ khác mà cũng bị gọi đi chống đỡ cùng.

Rokuro rửa chỗ khoai mới đào bằng nước biển, mang tới kho, rồi trở lại bóng râm. Công việc buổi sáng đến đây là kết thúc, buổi chiều họ sẽ làm vệ sinh Gekko.

Wataru vẫn như trước, hễ có thời gian rảnh là lại ở bên Gekko. Xưởng bảo trì bị quân địch oanh tạc trong trận không kích chưa được xây lại, giờ Gekko đang được giấu dưới tán lá ở sâu trong rừng dừa. Đó là một nơi vô cùng yên tĩnh, thích hợp để ngủ trưa, rất lý tưởng với Wataru.

Do hỗ trợ công việc dưới ruộng, hai người được trả công bằng một năm lạc. Họ chia lạc ra nắp cà mèn, ng ửi trong bóng mát của bụi rậm bụi, vừa ngắm Gekko vừa nghỉ ngơi chốc lát.

“Muốn về nước ghê...” Người thì thầm câu này là Rokuro.

Cũng không có việc gì đặc biệt đợi anh ở nhà, về r ồi cũng chẳng thể làm pháo hoa. Tuy không thường đột nhiên nhớ nhà như khi mới rời tổ quốc, nhưng thi thoảng anh vẫn chợt hoài niệm về quê hương. Những khi ấy, anh thường h ửi tưởng bầu trời trong nước, nhớ nhất không phải hoàng hôn rực rỡ sắc hồng đào, mà là ráng chiều dịu dàng ngả từ màu vàng kim sang đỏ ối.

Wataru hỏi, “Có việc gì à?”

“Cũng chẳng có chuyện gì,” Rokuro đáp. “Tôi cũng muốn đi Oita cho biết quá.” Dựa lưng vào đồng củi, Rokuro nhìn bóng lá dừa lay động trên đất, khẽ thì thầm.

Trong nước, anh không có họ hàng nào sinh sống ở Oita. Đó là mảnh đất xa xôi mà có khi cả đời anh cũng không định đặt chân tới. Nhưng nếu đi bằng Gekko thì chỉ thoáng chốc là đến nơi. Rokuro muốn xem thử nơi Wataru đã sinh ra và lớn lên, vùng đó nằm tại ranh giới tiếp giáp giữa biển Genkai và biển nội địa Seto, khí hậu lại ấm áp, nên nghe nói cá ở đây ngon tuyệt. Hiện tại, chỉ cần lý do như vậy thôi cũng khiến nó trở thành vùng đất vô cùng hấp dẫn.

“Khi về tôi sẽ cho anh gặp Yuki. Chắc chắn hai người sẽ hợp nhau.”

Ngồi cạnh anh, Wataru lại lấy ra bức thư bên nhà gửi sang mấy hôm trước mà cậu chỉ vừa cất vào túi. Về mặt cậu dịu dàng, hơi bẽn lẽn. “Thật ngoan ngoãn, đáng yêu làm sao. Thằng bé giành ăn toàn thua thôi. Khóc một tí thì có làm sao mà nó cứ thích lì lợm cơ. Thế nên tôi được ăn nhiều hơn hẳn.”

“Tình cảm cậu dành cho em trai đã man thật đấy!”

Nếu cậu em trai Wataru yêu chiều mà rảnh rỗi một chút thì còn đỡ, chứ nhìn ảnh thì có vẻ nhóc này chẳng khác Wataru là bao. Gương mặt mỉm cười hơi rụt rè của cậu nhóc rất đáng yêu. Wataru trông giống mẹ, còn Yuki chắc giống người cha. Thân hình hai anh em đều mảnh dẻ.

Wataru dùng đầu ngón tay gảy mấy hạt lạc được cho, giọng như đang hời hợt, “Giành đồ ăn với Yuki thì dễ, nhưng làm vậy nó sẽ chẳng có gì để ăn, nên cuối cùng tôi lại chia cho thằng bé. Chẳng hiểu tôi làm thế để làm gì nữa.”

Bây giờ cậu mới nhận ra à, Rokuro thầm nghĩ. Cậu em trai tuy cực kì đáng thương, nhưng mẫu chốt vẫn ở chỗ Wataru là người anh trai dịu dàng.

“Tôi thích cậu chính ở điểm đó đấy.”

Rokuro nghiêng người, khẽ cuốn lấy đôi môi anh say mê hôn tối qua. Wataru mơ hồ đáp “Ừm...” rồi mỉm cười. Để ý thấy khoang miệng cậu hơi nóng, nên suốt từ chiều, anh đã định bắt cậu ăn nhiều rau củ hơn trong bữa tối.

Lúc ăn cơm tối, Wataru đã có vẻ khác thường.

Rokuro ngồi đối diện cậu bên kia bàn. Ăn xong, anh chờ Wataru, nhưng cậu ăn mãi không xong. Dường như hôm nay Wataru không có

hứng ăn. Cậu uống rất nhiều nước như để làm trôi thức ăn xuống bụng, nhưng cuối cùng nước cũng không nuốt nổi nữa, cậu trở thành người ngồi lại sau cùng trong nhà ăn, mãi mới mới được hết cơm vào miệng.

Thấy Wataru thu dọn bát đĩa, Rokuro cũng đứng lên. Lúc xếp hàng rửa bát, cậu lặng im không nói. Anh đang nghĩ không biết có chuyện gì thì Wataru phát ra một tiếng “Ừ” rồi lập tức bùm miệng.

Wataru buồn nôn sao?

“Sao thế, Wataru?”

Rokuro lên tiếng từ đằng sau. Lúc ăn anh cũng chú ý quan sát, thấy sắc mặt cậu không tệ. Thế mà bây giờ, khi Wataru ngoảnh lại, anh thấy rõ ánh mắt cậu đã trở nên đờ đẫn.

“... Không sao.”

“Người mệt à?”

Không lẽ đêm qua lúc ôm Wataru, anh đã chèn ép cậu hơi quá?

Sau lần đầu tiên ấy, hai người có thân mật với nhau thêm vài lần. Rokuro đã tương đối nắm được cách thức, có thể đi vào dễ dàng hơn, mà dường như Wataru cũng vui thích hơn. Nhưng quả nhiên hoạt động đó vẫn gây ảnh hưởng đến sức khỏe cậu. Có buổi sáng cậu không đứng dậy nổi, thậm chí còn sốt nhẹ. Tuy đã rất chú ý, nhưng có lẽ anh đã khiến cậu bị thương?

Thấy anh sẫm soi, Wataru lắc đầu, xem chừng đến mở miệng nói cũng khó khăn.

“Wataru?”

Thái độ bướng bỉnh của Wataru đối lập với bộ dạng yếu ớt. Khi cậu nói không sao thì càng phải chú ý.

Lo cậu bị cảm nắng hay ăn phải thứ gì, Rokuro áp tay lên gáy Wataru, giật mình khi thấy da cậu bỏng như sắt nóng, “Cậu bị thế này từ lúc nào?”

Sốt ruột vô cùng, Rokuro túm tay Wataru, lôi cậu ra khỏi kí túc xá. Không biết chính xác thân nhiệt lúc này là bao nhiêu, nhưng người cậu nóng đến mức anh thấy phục vì Wataru vẫn còn hơi sức mò đi ăn được.

“... Không biết nữa.” Wataru ho một tiếng, rồi như không thể nhịn nổi, phải đi tới gốc cây gần đó, nôn toàn bộ những thứ trong dạ dày ra.

“Có khó chịu lắm không? Bụng thì sao?” Rokuro hỏi, tay luống cuống xoa lưng cho Wataru đang vừa ho, vừa nôn thốc nôn tháo.

Gần đây đâu có dịch cúm gì. Chẳng lẽ... Anh nín thở, nhìn xuống Wataru.

Cậu bị sốt rét rồi!?

Wataru lập tức được đưa vào bệnh viện Hải quân số 8. Đây là cơ sở y tế lớn nhất ở Rabaul, nhưng phương pháp điều trị sốt rét vẫn rất hạn chế. Sốt rét là căn bệnh lây truyền qua đường muỗi đốt, triệu chứng khá giống cảm cúm thông thường, nhưng nó khác với cảm cúm ở chỗ, triệu chứng ho và sốt dữ dội hơn, phổi dễ bị tích nước. Đây là căn bệnh khủng khiếp đến mức có những trường hợp nghiêm trọng, gan và thận suy chức năng, chưa đến một tuần bệnh nhân đã mất mạng. Dù mắc màn cẩn thận người ta vẫn có thể bị nhiễm sốt rét. Rokuro vốn nghĩ những người sức khỏe kém hoặc ở bản mới mắc bệnh này đâu ngờ Wataru ưa sạch sẽ cũng bị sốt rét.

“Wataru luôn uống quinine⁴⁵ rất đầy đủ ạ.”

Rokuro đứng chờ ở hành lang trước cửa phòng bệnh, thấy sĩ quan quân y bước ra là trình bày ngay. Quinine là thuốc phòng tránh sốt rét dạng viên

nén được phát trong quân đội⁴⁶. Phi công là đối tượng được ưu tiên cấp phát hàng đầu, nên liều lượng thuốc của Wataru chưa bao giờ gián đoạn. Vậy mà tại sao cậu vẫn nhiễm bệnh?

“Thuốc cũng có mức độ tác dụng chứ có phải là phép màu đâu. Uống vào thì hơn không uống chút thôi... Mà cậu là gì của Kotohira? Cấp trên à?”

Sĩ quan quân y nhìn chằm chằm vào Rokuro, thấy anh cao lớn nên tưởng cấp bậc cao hơn Wataru.

“Chúng tôi là một cặp.” Rokuro vội đáp.

Sĩ quan nói “Vậy à”, rồi thở ra một hơi. Nếu là cặp thì như người thân rồi. Anh ta đẩy gọng kính trên sống mũi, dăm chiêu nhìn Rokuro.

“Vừa nãy tôi đã tiêm cho Kotohira một mũi quinine rồi. Hãy xác định tư tưởng là tỉ lệ thành công chỉ dưới 50%.”

“Tiêm cũng không có tác dụng sao!?” Rokuro hỏi, như muốn bám víu đi đâu gì.

“Có chứ, nhưng tác dụng phụ cũng mạnh lắm. Trước khi kí sinh trùng sốt rét bị quinine giết chết, rất có thể cậu ta đã chết vì suy nhược cũng nên. Còn có trường hợp nội tạng bệnh nhân bị sưng phù bởi quinine. Không biết là thuốc phát huy hiệu quả trước, hay bệnh nhân không trụ được trước, nên tôi muốn cảnh báo về mức độ nghiêm trọng của tình hình để cậu đừng hi vọng quá.”

“Chuyện này...”

“Tôi đã làm hết sức. Hãy động viên cậu ta cố lên.”

Viên sĩ quan quân y nói vậy, rồi rời đi trên hành lang. Rokuro đứng ngây tại chỗ, mắt nhìn theo bóng áo bờ lu trắng.

Wataru có thể sẽ chết. Không vì bị bắn rơi, mà bởi lý do lằng nhằng thế này?

Không thể tin những đi đầu vừa nghe, Rokuro cố kìm cơn run rẩy trào dâng nơi đáy lòng, bước vào phòng bệnh. Căn phòng rất lớn, phải chứa đến hai mươi bệnh nhân. Hầu hết là những người bị thương nhẹ hoặc đang dần hồi phục. Trong căn phòng bệnh sạch sẽ, giường được kê thành dãy, hướng đầu vào nhau, cọc trườn dịch nằm xen giữa các giường. Wataru đang ngồi trên chiếc giường thứ hai từ cửa sổ vào.

“Ngủ đi chứ, Wataru.”

Rokuro vội nhắc nhở thì Wataru cười nhả nhỏ, ra chiều phiến chán.

“Cứ bảo là sốt rét này nọ chứ cũng chỉ là sốt thôi mà,” rồi cậu ho sù sụ.

Ngày hôm đó, Wataru tán gẫu với Rokuro những chuyện vô thưởng vô phạt cho đến tận khi anh ra về. Trước khi Rokuro ra khỏi cửa, cậu còn vẫy tay tạm biệt. Viên sĩ quan quân y kia nói tình hình rất nghiêm trọng nhưng chắc cũng không đến mức ấy, anh thản nhiên.

Hôm sau, Rokuro đi nhờ xe ba bánh chở vật tư đến thăm Wataru. Tới nơi, anh ngỡ ngàng như bị sét đánh. Wataru suy nhược hẳn đi vì cơn sốt. Mắt cậu hõm sâu, làn da khô nẻ. Chỉ sau một đêm mà đã mang bộ dạng của người bệnh nặng. Sau đó, bệnh tình của cậu xấu đi nhanh chóng.

Người bị sốt rét sẽ sốt cao ba lần, mỗi lần cách hai ngày, trong đó lần thứ ba là nghiêm trọng nhất, nhiều người mất mạng trong lần sốt này. Cơn sốt thứ ba của Wataru rất dữ dội. Cậu kiên cường là vậy mà khi phát sốt lần thứ ba cũng sợ hãi níu chặt cánh tay Rokuro. Thân nhiệt tăng cao trong nửa tiếng đồng hồ, cậu sốt hơn 40 độ, thuốc dùng được đầu đã dùng, nhưng không có dấu hiệu hạ sốt.

Vừa nghĩ biện pháp giúp Wataru hạ nhiệt, Rokuro vừa nhúng khăn vào nước ấm, vắt khô đắp lên trán cậu. Rồi anh nắm chặt bàn tay khô nóng của Wataru, cậu đang ngủ li bì.

Quân y nói nếu bệnh nhân mê man không tỉnh, trong phổi ứ nước thì hết đường cứu chữa. Dù bây giờ Wataru chưa có dấu hiệu đó, nhưng đến hôm qua cậu còn cười khen nước cất anh chưng ngon, vậy mà hôm nay đã không ng ồi dậy được, cổ lắm mới hút được mẫu bông thấm nước bằng đôi môi nứt nẻ nhăn nheo.

Hai hốc mắt Wataru thâm qu ầng như phết mực. Má cậu đây những nếp nhăn nhỏ tựa trái đào héo. Xương quai xanh nhấp nhô lên xuống theo từng nhịp thở hỗn hển. Bộ đồ bệnh nhân trắng toát càng chỉ rõ tình trạng trầm trọng của cậu. Rokuro hoảng sợ.

Không ngờ anh lại phải lần nữa chứng kiến dáng vẻ khi cận kề cái chết của Wataru. Nước mắt tự nhiên ứa ra, nhưng sợ rơi lệ là đi ềm xấu nên Rokuro cắn răng nhin xuống. Anh cầu nguyện cho Wataru đủ sức chống chọi qua hai ngày tiếp theo.

“Cố lên, Wataru.” Rokuro chỉ còn cách vuốt má động viên cậu.

Thông thường, sau ba lần sốt cao đỉnh điểm, lần thứ tư dù nhiệt độ có tăng, cũng không nghiêm trọng như lần thứ ba nữa. Nên cho đến lúc đó...

“... Nếu tôi... cố... thì anh, sẽ cho tôi... xem... pháo hoa chứ?”

Wataru cố đáp lời Rokuro. Anh tưởng cậu đang ngủ, không biết cậu đã hé mắt từ lúc nào.

“Wataru...”

Hai mắt lờ đờ, cậu thì tho ả như đang mê sảng, “Tôi muốn xem... lễ hội... pháo hoa. Xem, pháo hoa, anh làm...”

“Ừ.” Rokuro gật mạnh để cậu thấy. Anh siết chặt bàn tay không chút sức lực của Wataru hòng kéo lại ý thức đang mơ hồ của cậu. “Nhất định tôi sẽ cho cậu xem, vào một ngày nào đó. Tôi hứa. Nên cậu hãy cố lên!”

Tuy bây giờ không thể, nhưng đến khi chiến tranh kết thúc, hai người về nước, chắc chắn anh sẽ cho cậu xem.

“Anh kể... chuyện, pháo hoa... đi...”

Nghe Wataru thở gấp, nài nỉ, Rokuro gật đầu, nắm tay cậu chặt hơn.

“Cậu xem pháo hoa trên sông Sumida⁴⁷ bao giờ chưa?”

Wataru dần sức nhìn Rokuro. Đáp lại ánh mắt cậu, anh dần cơn run rẩy xuống, nói tiếp, “Lễ hội pháo hoa sông Sumida⁴⁸, còn gọi là Lễ hội bơi thuyền Ryogoku⁴⁹. Bắt đầu được tổ chức từ thời Kyoho⁵⁰ nhằm xoa dịu vong hồn những người chết đói, bây giờ đã trở thành một lễ hội rất lớn. Chúng tôi thi bắn pháo hoa ở đó. Từ mùa thu năm trước đã phải lên bản thiết kế, đến mùa đông thì lắp thử, chuẩn bị kĩ càng để không thua pháo hoa nhà nào.”

Nghĩ tới, Rokuro lại thấy nhớ. Những lời đồn pháo hoa nhà này đẹp, pháo hoa nhà kia độc đáo lan truyền khắp nơi, còn từng có người đàn ông tới khoảnh vườn trước xưởng nhà anh để thăm dò. Từ tấm bé Rokuro cũng được cha dẫn đến những nơi xa để chiêm ngưỡng pháo hoa của nghệ nhân ở các tỉnh khác. Anh nhớ lại dáng vẻ luận bàn đầy hăng hái của các nghệ nhân khi phác bản thiết kế, cùng niềm ngưỡng mộ của mình khi thấy cha và các chú húng khởi lắp sao trong xưởng.

“Người ta xếp những viên thuốc súng về tròn, gọi là ‘sao’, vào vỏ đựng làm bằng giấy dạng hình cầu.”

“...Sao...?”

“Đúng thế.” Wataru rất thích sao, nên có lẽ sẽ hứng thú với thứ này. Thấy trông mắt đờ đẫn của cậu khế chuyển động, Rokuro ghé lại gần Wataru, gật đầu. “Những người làm pháo hoa phải trải qua quá trình rèn luyện ‘Ba năm dán vỏ, năm năm tạo sao’. Dán vỏ là quá trình làm ra cái khuôn hình cầi của pháo hoa, còn tạo sao là xếp sao vào trong cái khuôn đó. Tôi đang trong quá trình tạo sao.”

Được cặp mắt mờ đục của Wataru nhìn chăm chú như cổ vũ, Rokuro tiếp tục.

“Tùy cách xếp sao mà pháo hoa sẽ nở ra những hình dạng khác nhau. Màu sắc thì thay đổi tùy thuộc thành phần của thuốc súng. Cách trộn thuốc súng và xếp sao của mỗi nhà mỗi khác, đó là bí mật nên tôi không nói cho Wataru được.”

Thật ra chính anh cũng chưa biết. Chỉ có cha anh và những người thợ lành nghề có thâm niên trong xưởng mới biết phương thức lắp sao và phối trộn thuốc súng bí truyền. Đối với tay mơ như Rokuro thì nó vẫn còn là bí mật. Trước ngày nhập ngũ, Rokuro đến chào tạm biệt cha thì ông quay lưng lại với anh, hồ hững nói, “Bao giờ mày về tao sẽ chỉ cho.”

Có thể coi đó là lời hứa hẹn duy nhất giữa họ trước chiến tranh.

“Pháo hoa nở thành hình tròn bình thường gọi chung là pháo tròn. Loại có vệt sáng rủ xuống là pháo cúc vì trông giống hoa cúc. Mẫu đơn cũng là loại hình tròn, kết hợp bắn cùng pháo cúc thì đẹp lắm. Chúng thường mang màu đỏ hoặc cam, có thể làm cả màu vàng. Pháo hoa màu xanh dương là khó chế tạo nhất. Trước khi gia nhập Khóa huấn luyện trừ bị, tôi chỉ vừa chế tạo thành công pháo cúc. Và tôi đã mong khi tay nghề vững sẽ bắn một bông pháo có đường kính vỏ 90 phân.”

Giấc mơ đó đã bị gián đoạn bởi chiến tranh. Biết là bây giờ không thực

hiện được nên Rokuro đã bỏ cuộc. Dù anh vẫn hi vọng có thể tiếp tục khi chiến tranh chấm dứt, nhưng ngày ấy xa xôi diệu vợi, mong mỗi chỉ khiến bản thân khổ sở, nên Rokuro luôn cố gắng quên đi giấc mơ đã xa rời mình đó.

“Để tôi kể cậu nghe ước mơ của tôi nhé, Wataru.” Trước khi Wataru bảo muốn xem pháo hoa, đó là giấc mơ Rokuro chỉ dám dẹt nên trong tâm trí vào những lúc mơ mộng. “Sau khi thắng trận về nước, tôi sẽ tiếp tục học làm pháo hoa. Rồi...” Như sắp tiết lộ một bí mật to lớn, anh nắm tay Wataru, trăn mặc một hồi mới bộc bạch, “Bắn một quả pháo có đường kính vỏ 90 phân nổ ra bông hoa màu xanh dương.”

“...Xanh dương... ư...”

Đôi mắt đang mờ dần của Wataru khẽ lóe sáng trở lại, cậu nhìn về phía anh. Rokuro gật mạnh đầu. Anh muốn hứa với cậu, rằng anh nhất định sẽ thực hiện giấc mơ ấy. Từ giây phút tiết lộ với Wataru, nó đã trở thành mục tiêu của anh.

“Ừ. Chưa ai bắn quả pháo nào như thế nên chắc sẽ tốn chút thời gian, nhưng tôi nhất định sẽ bắn bông pháo xanh cho cậu xem.”

Trước những giải bày của Rokuro, Wataru khẽ siết tay anh thay lời đáp. Tuy lực tay rất yếu, nhưng Rokuro hiểu, cậu đã cố hết sức. Được trông đợi đến mức này thì anh nhất định phải cho cậu xem bông pháo ấy. Rokuro siết lại tay cậu, ước mơ của anh chưa dừng lại ở đây.

“Cậu biết không, người ta có thể tự đặt tên cho quả pháo có đường kính vỏ 90 phân đấy.”

Mỗi bông pháo bắn lên đầu sở hữu tên riêng do người chế tác đặt, nói là tên của quả pháo, thật ra người chế tác thường đặt tên phù hợp với hình dạng của bông pháo hoa khi nổ. Chẳng chút đắn đo, một cái tên hiện lên

trong đầu Rokuro, anh chắc rằng không còn tên nào thích hợp hơn nữa.

“Tôi định đặt tên nó là Gekko.”

“Roku... ro...”

“Bông pháo ấy sẽ xanh màu trời, màu biển Rabaul. Nó sẽ nở rộ kiên cường giữa trời đêm giống Gekko của chúng ta, tỏa ra vô số tia sáng lấp lánh như những vì sao cậu thích.”

Trong lúc trò chuyện với Wataru, Rokuro thầm nghiền ngẫm cách lắp sao. Tuy chưa học, nhưng anh bẩm sinh đã là con trai nhà làm pháo hoa. Từ những gì nghe được và khả năng tưởng tượng của bản thân, anh tính toán cách nhồi thuốc súng để tạo được quả pháo hoa như mình vừa mô tả. Suy nghĩ trong đầu Rokuro xoay chuyển nhanh đến mức anh cảm thấy tiếc vì không kịp ghi lại.

Rokuro muốn có thuốc súng. Lượng thuốc súng bị vắt kiệt từ trong nước vận chuyển tới đây khá lớn, mà anh lại không thể dùng nó vào mục đích chế tạo pháo hoa, dù chỉ một thìa. Nhưng ngày nào đó sẽ được, Rokuro tự thề với lòng. Dù phải chờ lâu thật lâu mới lại được cho phép làm pháo hoa, anh vẫn muốn cho Wataru xem. Chỉ cần còn sống, anh quyết không bỏ cuộc.

Chỉ đơn thuần là làm pháo hoa vì thích, thì có lẽ Rokuro sẽ chấp nhận quên đi giấc mộng ấy. Nhưng từ khi nảy sinh ý tưởng muốn cho Wataru xem, nó trở thành nguyện vọng không thể buông bỏ. Cuối cùng anh đã hiểu tại sao cha không chịu dạy mình cách lắp sao. Bông pháo bắn lên để thỏa mãn ý thích của người thợ làm pháo thì chỉ là một đụn thuốc súng bung xòe. Chính vì có người mình muốn cho xem, chính vì mang tâm nguyện cho người ấy thấy dáng hình của tình yêu, nên pháo hoa mới trở thành pháo hoa. Rokuro muốn cho Wataru xem pháo hoa xanh, muốn cậu

chứng kiến bông pháo nổ rộ bởi tấm lòng chân thành của người thợ làm pháo, cùng tình cảm anh dành cho cậu.

Đôi mắt ướt của Wataru chậm rãi chuyển động, cậu yếu ớt gượng cười đầy bối rối.

“... Muốn xem... thật đấy...”

Nghe lời thì thào của cậu, Rokuro hiểu rằng Wataru vốn đã xác định bản thân sẽ chết, nhưng cuối cùng lại bị dụ dỗ bởi mồi câu ấu trĩ là pháo hoa mà thay đổi suy nghĩ.

Cậu muốn tiếp tục tồn tại.

Wataru vượt qua ba ngày bệnh tình lên đến đỉnh điểm, rồi dần ổn định trở lại. Công việc của Rokuro là lén chưng cất nước thật cẩn thận. Vì sợ bị quân địch phát hiện, sẽ thành mục tiêu không kích nên không được để khói bốc lên. Anh chọn loại củi ít tỏa khói, gắng quạt khói tản ra cho đến khi lửa cháy lên, đun sôi nước, rồi dùng vung bằng nhôm đập nồi để chưng cất. Nếu việc này bị phát hiện, anh sẽ phải chịu phạt nặng, nhưng đã sốt rét mà còn mắc thêm tả hay kiết lỵ thì coi như xong đời. Có nước đun sôi thông thường, nhưng Rokuro không thể tin tưởng nó. Anh muốn cho Wataru sử dụng loại nước sạch sẽ nhất có thể, dù chỉ có chút xíu tác dụng, anh cũng mong những bệnh truyền nhiễm khác tránh xa cậu.

Trong khoảng thời gian Wataru nhập viện, Rokuro được phân công ngõa ghê trình sát của B5N, nhưng anh đã xin làm nhiều việc đờng áng hơn thay cho nhiệm vụ bay. Anh không muốn mình chẳng chạy tới kịp nếu bệnh tình Wataru trở nặng. Lại càng ghét phải chết trên trời cùng một ai khác. Rokuro đã xác định tinh thần sẽ bị phạt nặng, nhưng cuối cùng, nguyện vọng của anh lại được thông qua. Chắc vì bên trên hiểu cho sự lo

lắng của anh với bạn cùng cặp nên đã rủ lòng thương.

Làm việc quần quật ngoài ruộng, vất vả cả ngày, nhưng lúc nghỉ giải lao, Rokuro vẫn lén đi đào rễ cây ngọt. Tước vỏ của nó rồi ngâm vào nước cất thì nước sẽ có vị ngọt theo.

Hôm nay, sau khi xong việc đồng áng buổi sáng, Rokuro lại leo nhờ xe tuần tiễu quanh căn cứ để đến bệnh viện. Tay anh xách cà mèn nước cất. Sau khi chào hỏi viên quân y đã nhắm mắt, Rokuro vội tiến vào phòng bệnh. Wataru đang chậm rãi bình phục. Tuy vẫn chưa cắt sốt, nhưng vạch trên nhiệt kế thủy ngân không còn dâng cao chói vót nữa.

“Wataru.”

Anh bước vào thì thấy cậu đang thức. Đôi con ngươi lơ lơ nhìn về phía anh.

“Tôi mang nước đến này.”

Rokuro đổi chiếc cà mèn đầy nước trên tay với cái đã rỗng dưới giường. Anh khụy gối xuống sàn, vừa chăm chú nhìn gương mặt cậu, vừa áp lòng bàn tay lên trán Wataru, mắt cậu ươn ướt vì sốt. Wataru trông uể oải, toàn nói những điều khiến anh lo lắng như: nước ngon hơn đồ ăn.

Cơ thể cậu đang yếu nhưng lại chỉ muốn uống nước cất.

“Cậu sao rồi? Đỡ hơn chút nào chưa? Có muốn ăn gì không?”

Anh thần sầu nguyên, “Món gì cũng được, miễn là cậu chịu ăn,” thì Wataru bỗng hé miệng.

“Gì cơ? Tôi sẽ cố kiếm về cho.”

Rokuro ghé tai lại gần, nghe được tiếng thì thảo nhỏ như muỗi kêu.

“... Đá bào rưới si rô, soda, dưa hấu và quýt. Tôi muốn ăn mì somen... Rồi còn... đậu phụ nữa. Trứng luộc. Caramel, thạch rau câu hoặc bánh

xốp...”

Rokuro gật đầu, thần nhĩ, kể ra được ngần ấy món thì chắc không có vấn đề gì rồi.

Cuối cùng anh chỉ kiếm được si rô, dưa, và soda, nhưng Wataru vẫn rất vui mừng.

Hai tuần sau, Wataru giành được danh hiệu “bất tử”.

Cho dù xuất kích, nếu không phải trận chiến lớn thì tỉ lệ sống sót quay về vẫn cao hơn 50%, nhưng nếu bị sốt rét thì tỉ lệ này chỉ là 30%. Wataru đã vượt qua kiếp nạn ấy.

Tuy vẫn hơi sốt nhưng đầu óc cậu không còn choáng váng nữa, cũng thèm ăn trở lại. Wataru khen nước cất uống lúc dưỡng bệnh ngon, liền lén chưng rồi uống bằng nắp cà mèn. Vì đang trong thời gian dưỡng sức, Wataru không phải làm gì nặng nhọc, hơn nữa còn có Rokuro giúp đỡ, nên nhìn chung cậu rất nhàn nhã.

Họ lại bắt đầu những cuộc dạo đêm trên bờ biển. Rokuro cảm thấy không nên để Wataru bị gió vịnh thổi lạnh, nhưng may bờ biển ở đây thường lặng gió. Sợ đi vào rừng cậu lại bị muỗi đốt, nên anh đành chỉ âu ý khi Wataru nói “Đi dạo thì ra bờ biển thích hơn”.

Ra đến cửa vịnh thì còn thấy cảnh sóng xô bờ trắng xóa, chứ vào tới bãi cát khuất trong lòng vịnh thì sóng hầu như đã tan sạch. Bầu trời hôm nay cũng đầy sao. Wataru mới khỏi bệnh, Rokuro bước những bước nhỏ trên bờ cát, hòa với tốc độ chân của cậu. Như mọi bận, Wataru lại huyền thuyên đứt quãng những chuyện chẳng ra đầu ra đũa. Nào thì cháo trong bệnh viện đầy mùi thuốc khử trùng, có người đàn ông nọ uống phải c òn trên bông y tế nên bệnh tình xấu đi. Rồi đến chuyện về Gekko, chuyện ở

quê nhà...

Ráng chiều với tầng tầng lớp lớp dải cam, hồng tựa vầng mây ngũ sắc trôi trên miền cực lạc. Cảnh tượng đó, hồi còn ở Nhật, Rokuro chưa thấy bao giờ. Ráng chiều rực rỡ tàn dần, chuyển thành một vùng thiên không màu chàm, đẹp đến không từ ngữ nào diễn tả nổi, tới mức Rokuro ước gì người nhà anh cũng được chiêm ngưỡng.

Anh thấy chòm Nam Thập Tự treo trên trời đêm. Riêng chòm sao đó, giờ Rokuro đã có thể phân biệt rõ.

“Đến mùa thu là không thấy được Nam Thập Tự nữa đâu, nên anh hãy nhìn cho no mắt đi.”

Nghe Wataru nói, Rokuro không khỏi thắc mắc lý do khiến cậu tường tận đến vậy. Chẳng lẽ cậu đã được đào tạo chuyên sâu về lĩnh vực này. Những người được chọn lái chiến đấu cơ ban đêm phải học thêm một số kiến thức chuyên môn khác ngoài chương trình đào tạo cơ bản cho phi công, nhưng cũng nào chuyên sâu đến mức ấy.

Thấy phiền khi Rokuro cứ thẩn đoán già đoán non, Wataru đành giải thích qua loa.

“Kính thật! Con trai học giả cơ đấy. Thảo nào...”

“Tôi chẳng giỏi chỗ nào cả. Cha bảo việc học hành đã có các anh, nên tôi có thể sống tùy ý.”

Wataru là con trai thứ ba trong nhà, cha cậu là học giả thiên văn học, hai người anh trai thì một người nghiên cứu thiên văn, người kia học đại học nông nghiệp. Wataru cũng học hành theo khả năng của mình. Có lời giới thiệu của cha, chỉ cần cậu đạt thành tích nhất định là sẽ được cho đi học đại học. Nhưng hình như vì thích lái máy bay hơn, nên cậu đã chọn tham gia Khóa huấn luyện trừ bị.

“Nhưng tôi thích sao lắm.”

Khi nói những lời này, Wataru tỏ ra rất bình thản. Hẳn do cậu đã nghiêm túc suy nghĩ và tự lựa chọn hướng cho bản thân. Biết không phải cậu bị ép từ bỏ con đường nghiên cứu các vì sao, Rokuro nhẹ nhõm hẳn.

“... Nhiều sao thật đấy.”

Bầu trời đêm hai người cùng ngược nhìn hôm nay cũng rợp sao, những vì sao như sắp rụng xuống. Tinh tú bị ông trời rải vương khắp chốn, nhấp nháy những tia sáng sắc nét như đang thở. Chiến tranh nổ ra, con người có chết đi thì trên hòn đảo này, sao trời vẫn mãi đẹp như thế.

“Nếu bắn pháo hoa lên bầu trời sao này thì chắc là đẹp lắm.” Wataru ngẩng nhìn trời. Sau hôm đó, cậu luôn lăm rằm nói muốn xem pháo hoa trên sông Sumida.

“Ừ, nhưng bắn pháo hoa thì không có trăng sẽ tốt hơn.”

Pháo hoa nổi bật nhất khi được bắn trên bầu trời đen đặc đêm trăng non.

Tóc mái Wataru rung rung bởi gió vịnh, cậu nói, “Cả sao cũng vậy đấy. Mặt trăng thật đáng thương. Nhưng, đêm u tối, không có nó người ta mới nhìn được những vì sao nhỏ xíu bình thường chẳng thể thấy. Ngoài ra...”

“Không có sương mù là tuyệt nhất.”

Hai người đồng thời nói ra câu cửa miệng của học giả thiên văn học và thợ làm pháo hoa, những nghề nghiệp cùng đòi hỏi phải ngược mặt nhìn trời, rồi bật cười, sau đó là cười phá lên. Nhìn vẻ yên ả trên nét mặt trông nghiêm của Wataru, Rokuro cảm thấy vô cùng may mắn. Wataru gầy đi trông thấy, nhưng đã không còn vẻ cạn kiệt sức sống đáng thương kia nữa.

“Wataru này...” Rokuro lấy từ túi áo ra dây giấy xoắn mảnh. Vì không

có giấy xốp như ở trong nước nên anh đã xin giấy trắng dùng r ồi từ thùng rác của cấp trên, nhúng ướt, cán mỏng, để khô r ồi cắt thành hình chữ nhật dài mảnh, gói thuốc súng vào xong xoắn lại thành dây.

“Tuy không phải loại có thể bắn lên cao, nhưng...” Anh giơ hai sợi giấy cho Wataru xem.

“Cái gì đây?”

“Pháo c ần tay, để chúc mừng cậu khỏi bệnh. Tôi đã hứa r ồi còn gì? Dù cái này hơi xoàng xĩnh. Loại bắn lên cao thì chờ khi v ề nước nhé.”

“Pháo c ần tay? Cái này á?”

“Không có giấy màu nên trông không giống lắm, nhưng đây là pháo dây đấy. Tôi đã xin ít thuốc súng từ kho đạn được v ề”

Làm pháo dây thì dùng một dúm thuốc súng nhỏ xíu là đủ. Sau khi làm việc ở kho đạn được, anh chỉ c ần giữ lại một ít ở nếp gấp quần áo.

“Pháo c ần tay là loại cháy xèo xèo, xòe ra như hoa cúc nhỉ?” Wataru nhìn anh với vẻ mặt khó tin.

“Ừ.”

“Nhưng pháo c ần tay là cọng rơm mảnh được bôi thuốc súng đen quánh ở đầu, đốt cháy từ dưới lên cơ mà? Còn đây lại là gói thuốc súng trong giấy xoắn?”

“Đúng vậy, khác với loại ở Kyushu sao?”

“Ừ. Pháo c ần tay ở Kyushu cảm giác, ờ... ‘rơm’ hơn! Trông ‘thuốc súng’ hơn!”

Tuy cách giải thích của Wataru rất khó hiểu, nhưng Rokuro đã biết cậu muốn nói gì.

“... À, đó chắc là pháo nhang.”

Pháo nhang là loại được làm bằng cách nhúng đầu cọng rơm cứng và mảnh vào thuốc súng dạng dẻo rồi phơi khô. Thoạt nhìn, trông nó giống một que diêm dài đầu đen. Rokuro từng nghe những người thợ pháo hoa miền Tây gọi nó là pháo nhang. Cùng một loại thuốc súng, nhưng pháo cầm tay ở Kanto⁵¹ được gọi là pháo dây, không cần nhào nặn mà trực tiếp gói thuốc súng vào đầu mảnh giấy rồi vê lại.

“Ở Kyushu phổ biến pháo kiểu Kansai⁵². Pháo cầm tay bắt nguồn từ Kyoto, nghe nói ban đầu người ta cắm nó vào chậu than để chơi trong phòng khách vào mùa đông. Nhưng giấy xoắn đầu cắm vào chậu than được, nên chắc loại pháo cầm tay của Kanto ra đời sau.”

“Tôi nghĩ, do ở Kanto không có nhiều que rơm nên mới lấy giấy để gói lại.”

“Hừm...” Mắt mở lớn, Wataru gật đầu tán phục.

Cậu chăm chú nghe anh giải thích. Từ hành vi nhỏ nhất như thế Rokuro cũng sâu sắc cảm nhận được tác phong của “con trai học giả” toát ra nơi cậu.

“Không có nhiều giấy nên hôm nay tôi chỉ làm được hai sợi thôi.”

Trong bóng cánh quạt máy bay bị đánh dạt vào mép nước, Rokuro lấy ra một que diêm, quẹt vào cạnh hộp. Anh khum tay chắn quanh ngọn lửa, rồi châm vào đầu sợi giấy xoắn vừa đưa cho Wataru. Trong lòng bàn tay anh, ngọn lửa nhỏ được truyền sang, thuốc súng liền bắt cháy.

“Là pháo cầm tay thật này. Hay quá!” Wataru cao giọng vui sướng. Cậu vừa khẽ thổi ngọn lửa nhỏ, vừa nhìn bông pháo màu đỏ cháy dần lên.

“Đừng chúc thắng nó xuống thế, cậu cần hơi nghiêng đi thì mới không sợ ruột rơi ra. Góc 45 độ ấy.”

Rokuro góp ý như một trinh sát viên, Wataru cũng lắng lẽ nghe theo như đang ng ỡ trên máy bay. Ngọn lửa nhỏ đỏ rực như dung nham từ đầu sợi dây cháy d ần lên, bông pháo to màu cam bắt đầu nở bung ra bốn phía.

“Đây là mẫu đơn.”

Rokuro từng kể với Wataru rằng tên gọi pháo hoa được đặt theo cách bung nở. Mẫu đơn là tên loại pháo hoa vừa nở đã bung xòe rực rỡ nhất. Pháo cần tay tuy có lượng thuốc súng ít ỏi nhưng vẫn cháy rất mạnh, khi cháy phát ra tiếng nổ lách tách, tia lửa hình cánh hoa duyên dáng tỏa ra, to cỡ lòng bàn tay.

Những tia lửa nở rộ từ đốm đỏ lung linh ấy nhỏ lại, cháy thành hình sợi dài.

“Đây là lá thông.”

“Trông giống lá thông thật đấy!”

“... Đây là liễu.”

Ngọn lửa dài tan tác d ần như lá liễu mỏng manh nhảy múa trong gió.

“Cuối cùng là cúc tàn.”

Tàn dư của tia lửa vẽ nên những đường cong ngắn, r ỡ rơi xuống hết như những cánh cúc rụng.

Hai người chăm chú nhìn ngọn lửa nhỏ cho đến lúc cánh hoa mỏng manh cuối cùng tan biến. Khi cánh hoa màu đỏ vụt tắt, bóng tối tĩnh mịch quay trở lại.

“... Tuyệt quá.”

Wataru cảm thán từ tận đáy lòng. Dây pháo này không dùng vật liệu chuyên dụng, lại được phối chế bằng loại thuốc súng nhiều tạp chất. Rokuro từng lo không biết nó có cháy được tử tế không, may mà cuối

cùng nó đã bung xòe hơn cả mong ước. Điều khiến anh hạnh phúc nhất là Wataru thích nó.

“Cái này tôi cất đi để dành nhé. “ Cậu cần sợi pháo còn lại trên tay, do dự.

“Đốt bây giờ đi. Để lâu bị ẩm đấy.”

Thúc giục Wataru bỏ ý định giữ dây pháo làm kỉ niệm, Rokuro quẹt diêm lần nữa. Wataru nhìn sợi giấy xoắn trong tay với vẻ nuối tiếc, cẩn thận châm đầu sợi pháo vào ngọn lửa. Lửa bén giấy, lập lòe. Sau một tiếng “Xì...”, thuốc súng cũng bắt lửa.

“Đừng làm rụng ruột pháo đấy.”

“Ừm.”

Tuy Wataru đã quen tay, nhưng dù gì đây cũng là sản phẩm làm vội. Rokuro không an tâm lắm với cách cháy của giấy dày. Bao giờ về nước, anh sẽ làm cho cậu sợi pháo nhang đẹp hơn, cuốn bằng giấy xấp mỏng màu đỏ.

“... Mẫu đơn... lá thông, liễu... cúc tàn?”

“Đúng vậy.”

Mỗi lần bông pháo đổi kiểu cháy, Wataru lại khẽ thốt lên. Rokuro gạt đầu, như đang trông nom cậu. Anh lặng yên quan sát nét mặt Wataru, chợt nhận ra đôi mắt to phản chiếu tia lửa pháo kia ươn ướt. Dù nước mắt lưng tròng nhưng cậu vẫn cười.

Khi cánh hoa lửa cuối cùng rụng xuống, trước lúc bông pháo tắt và bóng đêm quay trở lại hoàn toàn, Rokuro thì thầm, “Tôi thích cậu, Wataru.”

Anh nhận thức rõ điều này không biết bao lần. Qua những lần tưởng

sắp mất cậu, những lần cùng chống đỡ với nhau, những lần cậu cố tỏ ra cứng cỏi, những lần ngấm nụ cười trên đôi môi kia, dần dần anh đã yêu Wataru.

“...” Wataru khẽ co người, chau mày như tức giận, gập tay giờ ra trước mặt Rokuro. “Vẽ dấu máy bay rơi đi.”

“Sao tự dừng lại...”

Rokuro không hiểu vẽ dấu máy bay rơi lên tay cậu làm gì. Wataru càng tỏ ra tức giận hơn, cậu thấp giọng cắn nhai.

“... Cảm giác như vừa bị bắn rơi vậy.”

Nghe thế, Rokuro bỗng không nhịn được. Anh gạt cánh tay đang chìa ra của Wataru, cởi cúc trên cổ áo cậu, để bờ ngực cậu lộ ra trước gió đêm. Anh ấn một nụ hôn lên c ần cổ Wataru, đầu lưỡi lướt trên da xuống tận bên dưới xương quai xanh rồi mút thật mạnh. Anh muốn biến cậu thành của riêng mình, muốn khắc tình cảm mãnh liệt ngay lúc này lên người cậu.

Trong vòng ôm của Rokuro, Wataru giãy giụa, đẩy ngực anh rồi vùng thoát. Cậu đè tay lên chỗ vừa bị mút, ngẩng lên lườm Rokuro, “Nóng chết ngốt thế này còn định bắt tôi phải cài cổ áo kín mít à!”

Sớm hôm sau, lâu lắm rồi hai người mới được giao nhiệm vụ trinh sát. Họ trông đai bảo hiểm ra ngoài đồ phi hành, rồi xếp hàng cùng sáu người khác.

“Các cậu sao thế? Kotohira, Atsutani?”

Đội trưởng hỏi khi thấy hai người quấn khăn quàng cổ màu xanh kín mít.

“Quàng cho khí thế ạ.”

Wataru vừa làm động tác chào đi đầu lệnh, vừa thản nhiên đáp. Rokuro

với gò má thâm tím cũng bắt chước hành động ấy.

Nếu cưỡi đồ phi hành ra thì người ta sẽ thấy trên mình hai người phủ đầy đốm đỏ như bị bệnh.

Tuy dẫu bị thiêu rụi, mặt đất gặp ghềnh đây hồ, nhưng chỉ cần thấy đường băng là Rokuro lại thở phào nhẹ nhõm. Nhìn thấy nó nghĩa là họ đã không bị bắn rơi, không gặp phải mai phục, cũng không bị cuốn vào cơn bão bất chợt nào. Đôi khi cũng có chiếc máy bay dù gặp may là vậy vẫn lao thẳng xuống Thái Bình Dương vì mất phương hướng trước bầu trời xanh ngắt một màu và những đám mây có hình thù giống nhau. Hôm nay, họ bị máy bay địch truy đuổi ráo riết, mấy bận phải lẩn vào mây, nhưng may sao không mất phương hướng mà vẫn trở về trong trạng thái còn xằng, máy bay cũng không chịu hư hại.

Thoát khỏi vận rủi đeo bám, vừa thấy bóng dáng hòn đảo New Britain đằng xa, Rokuro suýt nữa buột miệng kêu “Ngon rồi”. Thấy căn cứ không bị địch tập kích trong khoảng thời gian họ đi vắng, anh cảm thấy yên tâm, toàn thân thả lỏng như mất hết sức lực.

“Không có thông báo căn cứ bị tập kích. Đường băng vẫn nguyên hiện trạng như lúc cất cánh. Mé phải đang tu sửa, đáp xuống bên trái, phía biển đi, Wataru. Tần nhìn tốt, mặt đường ổn, xung quanh không thấy bóng máy bay. Chú ý phía trước rồi hạ cánh. Rồi chưa?”

“... Ừ.” Wataru ưỡn oải đáp lại. Từ sáng đến giờ cậu đã không nói năng nhiều. Cả tối qua và sáng nay đều kêu đau đầu.

“...”

Khi máy bay hạ độ cao, đầu Rokuro cũng âm ỉ đau, anh đưa tay khẽ day trán. Gần đây địch tập kích liên tục, số lần họ phải ra trận nhiều đến mức

bảng phân công nhiệm vụ gần như không còn tác dụng. Cả phi đội đang kiệt sức. Sự mệt mỏi sau khi bay chẳng thể khôi phục nhanh chóng sau chừng một ngày nghỉ. Không biết lần này trở về, họ sẽ được nghỉ ngơi mấy tiếng trước khi có lệnh ra quân tiếp theo... Khi về lán, trước tiên phải ngủ bù đã. Nếu mặt đất mát mẻ, có gió hiu hiu thổi, thì thật tốt. Ngồi trong Gekko đang hạ độ cao, trí óc Rokuro bay về căn lán nhỏ đơn sơ đang đợi chờ họ.

“Chuẩn bị đáp xuống. Chú ý chương ngại vật.”

Qua ống nhòm, Rokuro thấy có binh sĩ vẫy cờ báo hiệu tình trạng mặt đường tốt, anh liền thả lỏng tinh thần. Nhiệm vụ trinh sát lần này đã kết thúc an toàn, còn lại chỉ chờ kĩ thuật tiếp đất thần sầu của Wataru. Đúng lúc Rokuro định ghi chép thời gian hạ cánh lên tấm bảng đặt trên đùi thì...

“Ôi!!!”

Máy bay chúi tới trước như vừa chịu tác động từ dưới. Rokuro vội vịn tay vào lưng ghế có gắn công tơ mét ngay trước mặt để chống đỡ thân trên.

“Wataru!”

“... Xin lỗi. Tôi sơ suất.”

“Này...”

Đây là lần đầu tiên Wataru hạ cánh xuống căn cứ kiểu này. Cậu cho Gekko chạy trên mặt đất, tiến vào rừng dừa theo chỉ dẫn. Không chờ máy bay dừng hẳn, Rokuro đã tháo dây an toàn, đẩy kính chân gió lên. Khi anh kéo mở kính chắn gió chỗ ghế lái, Wataru mới chậm rãi đứng dậy. Cậu cúi đầu, bịt chặt tai phải, mày chau lại, sắc mặt tái mét.

“Cậu vẫn ổn chứ, Wataru?”

“Ừ... Không sao.”

Thấy cậu có vẻ tự đi lại được nên Rokuro leo xuống Gekko trước, sau đó vươn tay về phía Wataru đang chuẩn bị xuống, anh nói “Tới đây”.

Thân máy bay không có nhiều chỗ để đặt chân. Rokuro thấy người cậu lảo đảo lúc định giẫm lên gờ để trèo xuống. Trông vô cùng nguy hiểm.

“Không cần đâu.”

Thấy cánh tay Rokuro cứ cố chấp vươn về phía mình, Wataru gượng cười, nhưng rồi cũng nắm tay anh leo xuống. Trọng lượng của cậu dồn lên tay Rokuro, rồi cứ thế thân thể đổ ập tới. Rokuro vội vàng đỡ lấy cậu.

“Wataru!?”

“Xin lỗi...”

Wataru thì thầm rồi nhắm chặt mắt, như thế không còn sức mở ra nữa. Trán cậu tựa lên vai Rokuro, hơi thở nồng.

“Cậu sao vậy? Trong người khó chịu à?”

“... Tai ù, đầu và lưng đau. Còn thấy buồn nôn, nữa...”

“Tôi hiểu rồi. Cậu nghỉ ngơi đi.”

Rokuro giao Gekko lại cho vài kĩ thuật viên vừa chạy tới, rồi dìu Wataru bước đi.

Wataru đột nhiên khựng lại, cổ họng phát ra tiếng “Ừ”. Rokuro vượt lưng giúp, thì thầm bảo cậu nôn ra, nhưng Wataru nhất quyết lắc đầu.

Đây là triệu chứng say máy bay. Cơ thể không chịu nổi trọng lực cùng áp suất khi máy bay tăng, giảm độ cao đột ngột dẫn đến các biểu hiện chóng mặt, buồn nôn, không thể đứng vững. Có trường hợp nghiêm trọng, phi công ngất xỉu ngay trên không, khiến máy bay rơi thẳng xuống. Hôm nay bọn họ thật may mắn, nên giờ này vẫn còn sống sờ sờ. Wataru cười,

nói đó là do thể chất của cậu, nhưng nhìn cách bay của Wataru thì đến giờ rõ ràng chưa từng xảy ra chuyện giống thế. Chẳng biết có phải Wataru mang thể trạng như vậy không, Rokuro chỉ có thể nghĩ hôm nay họ đúng là may mắn. Nhân tiện, Rokuro đã từng ngắt xỉu những hai lần.

Dù đã khỏi sốt rét nhưng Wataru chưa hồi sức hoàn toàn. Sau trận ốm ấy, cơ thể cậu liên tục lên tiếng. Mà có là người khỏe mạnh thì cũng không chịu nổi mật độ xuất kích dày đặc thế này. Những cuộc không kích của địch ngày càng dữ dội, chỉ cần lơ lửng trinh sát và nghênh chiến chậm một lát là căn cứ có thể bị chọc thủng nhanh chóng. Ban đêm họ tham chiến khốc liệt, ban ngày thì đi trinh sát. Vẫn biết Gekko là thành phần chủ chốt trong đội máy bay trinh sát, nhưng với người có vóc dáng nhỏ bé như Wataru thì đó thật là một trọng trách quá lớn lao. Rokuro muốn để cậu nghỉ ngơi nhưng họ lại chẳng có thời gian rảnh. Tuy vậy, dù cậu cố gắng mình chống chọi đến thế nào, thì sức chịu đựng của cơ thể cũng có hạn.

“Cậu cứ nghỉ một lát. Để tôi đi báo cáo là được.”

“Ừm...”

Biểu cảm ngoan cố mọi ngày bị đánh gãy, đôi mắt Wataru mờ đục không còn ánh sáng. Giờ cậu có ngắt xỉu anh cũng chẳng bất ngờ.

“Cậu thấy không khỏe thì phải nói ngay chứ.”

“Anh đừng lo, không rơi đâu mà sợ.”

“Không phải chuyện này. Lúc không khỏe đừng có tự chịu đựng, chúng ta là một cặp cơ mà.” Thấy Wataru ngược lên, nhìn mình bằng ánh mắt không tin tưởng, Rokuro thoáng tức giận. “Có những việc tôi giúp được mà.”

Vừa vuốt chỗ tóc mái ướt sũng mồ hôi lạnh của cậu ra sau, anh vừa thuyết phục.

“Tôi sẽ ra chỉ thị cận kẽ hơn, tính góc hạ cánh giúp cậu, đến mức cậu có nhắm mắt cũng bay được.”

Vì Wataru có năng lực, nên anh đã luôn phó thác cho cậu, nhưng từ giờ Rokuro muốn giảm bớt gánh nặng cậu đang mang, được chút nào hay chút ấy. Anh nhớ rõ những tật xấu khi bay của Wataru, cũng tường tận sở thích của cậu. Nếu anh đo đạc các chỉ số để đi đầu chỉnh cho giống với mọi lần rồi báo cho cậu, thì chắc chắn việc bay sẽ trở nên nhẹ nhàng hơn.

Với gương mặt dờ dẩn, Wataru mỉm cười, “Tôi tin anh... nhưng mà không sao đâu.”

Đoán được Wataru đang chóng mặt, khi thấy cậu muốn chống tay xuống đất, Rokuro đỡ cậu ngã xuống ngay tại chỗ. Wataru khụy gối, ngã xuống đất xong cứ thế ngã ngửa ra sau. Có vẻ cậu thực sự mệt mỏi. Rokuro cũng ngã xuống bên cạnh. Sau khi bay anh cũng rất đuối sức, người nặng nề như vừa bơi đường dài, cảm giác các thớ thịt rệu rã cả ra. Chân cẳng mềm nhũn, đầu rũ xuống, anh ôm gối, ngăn mình đồ vật xuống cạnh Wataru. Biết là phải đi báo cáo kết quả trình sát, nhưng bản thân anh cũng hết sức chịu đựng rồi.

“...”

Wataru lơ mơ nhìn sang anh. Thấy cậu an tĩnh như vậy, Rokuro vừa yên tâm, lại vừa lo lắng cho sức khỏe nhanh chóng sa sút của cậu. Anh vuốt mái tóc ướt mồ hôi lạnh của Wataru lần nữa. Máy bay ném bom phe địch quấy phá không ngừng. Mỗi lần như thế, còi báo động lại hú lên, tất cả mọi người trong căn cứ đều phải tập trung. Rokuro còn chẳng rõ đêm qua mình ngủ được mấy tiếng.

Anh vừa đưa tay ôm đầu thì bỗng nghe thấy tiếng nói từ bên trên. Có ai đó đang cúi xuống nhìn.

“Wataru bị sao vậy? Té xỉu à?”

“Akiyama.”

Quanh thắt lưng Akiyama đeo cò lê và đủ loại dụng cụ, trông lĩnh lĩnh như thợ lặn. Wataru chỉ liếc mắt nhìn anh ta, không đủ sức để cười nữa.

“Dù vậy, cậu vẫn tiếp đất khá lắm.” Akiyama tỏ vẻ thông cảm pha chút ngán ngẫm, tay chống hông cúi xuống nhìn Wataru nằm bẹp trên đất. “Chắc tại các cậu phải xuất kích liên tục. Đừng cố quá đấy. Tôi sẽ báo cáo lên trên là cần thêm thời gian để bảo trì Gekko.”

Nếu không, họ chẳng thể từ chối lệnh xuất kích. Chỉ cần địch kéo tới là tất cả máy bay bay được buộc phải chấp hành. Mọi người đầu mệt mỏi, nhưng vẫn bắt chấp, cứ như lao đầu vào một cuộc chiến biết chắc mình sẽ rơi. Rokuro từng thấy nhiều trường hợp phi công vì mệt mỏi nên ngủ gật trong lúc bay. Khó khăn lắm mới thoát khỏi cuộc chiến, vậy mà trên đường trở về lại không kịp được cơn buồn ngủ, kết quả là rơi thẳng xuống biển.

Đang nằm nghiêng dưới đất, Wataru bỗng trở mình, quay về phía Akiyama, “Kỹ thuật viên các anh chẳng phải cũng không ngủ à? Nhưng nhờ vậy mà hôm nay Gekko bay ngon lắm. Hôm nào khởi động tốt là cảm giác khác ngay.”

Thấy cậu làm động tác kéo cần lái, Akiyama nở nụ cười bất đắc dĩ, “Vẫn còn sức để tận hưởng cảm giác lái máy bay thì chắc cậu vẫn ổn nhỉ.”

Quả thật, hai động cơ Sakae lắp trên Gekko chưa từng trục trặc, luôn phát ra âm thanh vui tai mỗi khi bay.

Wataru nheo đôi mắt thâm quầng, nói với Akiyama bằng âm giọng nhỏ nhưng chắc nịch, “Bầu trời thì cứ giao cho tôi. Tôi tuyệt đối không để kẻ địch đặt chân tới nước ta, không cho bọn chúng đẩy chiến tuyến lên phía

Bắc.”

Rokuro cũng gật đầu với Akiyama. Tuy vất vả, nhưng bọn họ phải giữ vững phòng tuyến 4 độ vĩ Nam⁵³. Anh nghe người ta nói rằng Nhật Bản đã đánh mất thế trận, nơi đây chính là chiến trường quyết định. Rabaul và quần đảo Solomon không ngăn được đòn phản kích của quân Đồng Minh, toàn bộ vùng biển phía Nam sẽ tan tành. Nếu họ không tử thủ nơi này thì rất có thể B-29⁵⁴ sẽ bay tới Nhật Bản. Tất cả binh tướng ngoài tiền tuyến đầu đang dốc sức, liều mạng bảo vệ đất nước.

Akiyama ngẩng xồm xuống cạnh Wataru vẫn nằm ngay đơ dưới đất, đưa bàn tay trần vò mái tóc lìa chĩa của cậu như xoa đầu cún con.

“Tấm lòng của cậu thật đáng quý, Wataru ạ.” Akiyama luôn mỉm cười hiền lành, đột nhiên lại bày ra vẻ mặt nghiêm nghị. “Cứ giao Gekko cho tôi bảo trì... Nhất định phải trở về sau mỗi lần xuất kích đấy.”

“Akiyama.”

“Nhóc máy bay nào tôi cũng trân quý cả, Gekko của các cậu đương nhiên tôi cũng yêu thương.” Akiyama cúi gằm mặt, không định quay đầu nhìn mấy chiếc máy bay chờ bảo trì sau lưng. “Từng có nhiều máy bay đến thế...”

Một hàng đầy máy bay chen chúc giờ đã không còn nữa. Thực sự đã mất mát rất nhiều. Cả máy bay, binh lính, kĩ thuật viên lẫn những người bảo vệ, sinh hoạt trong căn cứ.

Lấy lại tinh thần, Akiyama nở nụ cười “ba phải” quen thuộc, “Đặc biệt Gekko là tốn công tốn sức nhất đấy. Em nó kiêu kì lắm.”

Nghe anh ta nói, Wataru nằm trên mặt đất cười vui vẻ. Akiyama chột cụp mắt buồn bã.

“Một mai, khi Gekko không còn, hai cậu hãy gắng trở về.. Hãy cho tôi được nghĩ rằng, Gekko đã bay, để các cậu sống sót.”

Akiyama thì thầm như van nài, Rokuro và Wataru cùng gật đầu chấp thuận. Hai người biết các kĩ thuật viên gang sức bảo trì máy bay đến thế nào. Ngày có phi cơ chiến đấu không trở về họ sẽ lo lắng tự trách, liệu có phải do mình bảo trì không tốt nên chiếc máy bay mới gặp nạn. Khi lập được chiến công thì chỉ có phi công được tuyên dương, còn kĩ thuật viên vẫn phải gánh trên mình trách nhiệm và áp lực lớn lao, cặm cụi làm việc từ sáng đến tối, ngày qua ngày.

“Các cậu là những phi công giỏi, rất đáng công tôi bảo trì máy bay.” Akiyama xoa đầu Wataru lần nữa rồi đứng dậy.

“Nhớ giữ gìn sức khỏe, sử dụng cái cớ của tôi cho khéo vào, Atsutani.” Lần này, Akiyama nhìn sang Rokuro chứ không phải Wataru.

Wataru đã dậy, thấy anh ta dậm bước về phía Gekko, cậu gọi với theo.

“Tôi thì, chỉ cần hiểu rõ mình sống và chết vì cái gì là đủ!” Giọng cậu nghiêm nghị. “Tôi sẽ ở đây chiến đấu cho đến giây phút cuối cùng để bảo vệ tổ quốc, bảo vệ gia đình và nhân dân trong nước!” Rokuro nắm chặt ngón tay lạnh lẽo của Wataru khi cậu buông những lời danh thép. “Nên nếu có thể, tôi muốn được chết khi chiến đấu trên bầu trời!”

Quân đội Nhật Bản đã bắt đầu rơi vào thế bại, sa lầy trong cuộc chiến tiêu hao. Quân Đồng Minh có ưu thế áp đảo cả về vật tư lẫn nhân lực. Tiếp tục bay gần như đồng nghĩa với chết. Cho dù chưa phải là hôm nay hay ngày mai, nhưng chắc chắn họ sẽ bị bắn rơi vào một lúc nào đó.

Akiyama ngoảnh lại từ nơi cách hai người khá xa, “Vậy sao. Tức là tôi không được phép để xảy ra những sai lầm như trục trặc động cơ gì đó rồi.”

Akiyama đã lắng nghe và chấp nhận nguyện vọng được chiến đấu đến phút cuối cùng rồi hi sinh của Wataru. Cậu mỉm cười thỏa mãn. Rokuro còn đang chăm chú nhìn gương mặt tươi cười ấy, thì nghe tiếng từ xa vọng lại.

“Này! Mày chết rồi đấy à, Kotohira!”

Không cần nhìn cũng biết, kẻ hỏi với vào rồi vừa đi ngang qua vừa cất giọng cười ha hả kia là Saito.

Hôm nay Wataru không có sức để cãi cọ với gã, Rokuro cũng chẳng định chấp Saito, còn Akiyama thì ngay từ đầu đã lờ tịt gã.

Bỏ ngoài tai những lời ác ý của Saito, Wataru bình thản ngược nhìn Akiyama.

“Tôi sẽ không chết lãng xẹt đâu. Đã mất công được sinh ra trên đời mà.” Đoạn nhìn Gekko đang được bảo trì ở phía đối diện. “Gekko nhỉ!”

Wataru vươn tay về phía chiếc máy bay yêu quý đây những mảnh vá trên mình, như đứa trẻ vươn tay tới vì sao.

Tiếng còi báo động không kích hú vang. Mùi khét từ cuộc tập kích hôm qua còn chưa tan, địch đã lại kéo tới. Wataru ngửi xôm dưới chân Gekko, cuộn tròn lưng mà nôn ọe. Tuy đêm qua ngủ khá ngon giấc nhưng sáng nay cậu vẫn còn chóng mặt, chân bước loạng choạng, cứ một lúc lại ngửi thup xuống nôn. Nghỉ ngơi một đêm quả chẳng thấm tháp gì.

Rokuro vượt lưng cho Wataru đang húng hắng ho và nôn mửa liên tục. Tình trạng nghiêm trọng thế này thì Wataru tuyệt đối không thể bay.

“Kotohira, đừng cố quá.”

Không thể cho qua khi thấy tình trạng của cậu, một kĩ thuật viên kì cựu liền lên tiếng. Wataru đã mặc đồ phi hành, cậu vừa nôn, vừa bướng bỉnh

lắc đầu, rồi ho sù sụ. Rokuro xoa lưng giúp thì cậu lại nôn, nhưng từ miệng chỉ còn chảy ra được chút nước.

“Kotohira không ổn. Để cậu ta nghỉ đi.”

Kỹ thuật viên ra lệnh cho Rokuro. Anh vốn cũng định bỏ cuộc. Cất cánh trong tình trạng này đã nguy hiểm, sao còn chịu nổi chiến đấu trên không.

“Wataru. Hôm nay cậu không bay được đâu.”

Nếu nghỉ ngơi thêm một đêm thì có lẽ sẽ ổn. Rokuro thăm nghĩ, tay tiếp tục xoa lưng Wataru, cậu lắc đầu quây quây, “Được mà. Cho tôi xin ít nước.”

“Không thể bay trong tình trạng sức khỏe thế này được, Wataru! Từ bỏ đi!”

“Anh đang nói gì vậy! Máy bay địch sắp tới rồi, không lẽ anh sợ à!”

“Wataru!”

“Chúng ta mà không chiến đấu, trong nước sẽ bị ném bom đấy!?”

“Nhưng người ngợm thế này làm sao mà bay được!”

Wataru hất cánh tay chực giữ cậu của Rokuro, dợm đứng dậy. Anh định tóm cậu lại lần nữa thì đột nhiên bả vai bị nắm từ đằng sau, Rokuro loạng choạng, bị kéo giật lúi. Kẻ đằng sau mượn sức anh, lao vọt tới trước.

“Saito!?”

Rokuro không kịp ngăn gã lại. Saito tung một cước vào cạnh bụng Wataru, thấy cậu ngã ra, gã lại bổ thêm vài cú vào mạng sườn.

“Saito! Dừng lại! Saito! Cậu làm trò gì thế!”

Rokuro vội khóa chặt hai cánh tay gã từ phía sau. Wataru bị đá ba phát, ngã sõng soài trên đất, người lấm đầy cát. Bị Rokuro giữ lại, Saito còn cay cú nhổ nước bọt về phía Wataru.

“Biết trước sẽ rơi mà mày còn định lãng phí máy bay à? Mày chẳng thay đổi gì cả, ngài ách ạ!”

Wataru co quắp trên nền đất, khổ sở ho sặc sụa. Saito vừa gào rú vừa ném về phía cậu ánh nhìn khinh miệt, “Thằng khốn Kotohira kia, mày từng nói hay hóm lăm cơ mà. Cái gì ‘tất cả mọi người đều đang chiến đấu’ ấy.”

“Saito!”

Đến lúc này rồi mà gã còn giữ mối ân oán từ đời nào. Rokuro nổi trận lôi đình, túm vai gã lại rồi đấm. Nhưng Saito hất tay anh ra như đã đoán được từ trước, lườm Rokuro rồi quay sang nhục mạ Wataru.

“Thằng lùn quả nhiên không đáng tin.”

“Saito...!”

Wataru vẫn nằm dưới đất. Saito tung cú đá chốt hạ vào thắt lưng cậu rồi cứ thế bước qua người Wataru.

“Tao sẽ chiến đấu cho đến khi tất cả máy bay rơi sạch, nên thằng lùn như mày cứ đi ngủ đi. Khốn kiếp!”

Saito vung tay, nở nụ cười đều giả quen thuộc rồi tiến về phía trước. Rokuro hiểu, đây là cách quan tâm của gã, là cách thể hiện tâm ý của một Saito vụng về và bạo lực.

“Đề, tôi... đi đi, Rokuro.”

Wataru rên rỉ, chống khuỷu tay gượng dậy. Cậu không hề tỏ ra giận dữ, có lẽ cậu cũng nhận ra tình cảm của Saito.

“Không được, Wataru.”

Rokuro khụy gối xuống đất, ôm Wataru tựa trên đùi mình rồi lắc đầu. Sau đó anh hét lên với bóng lưng Saito đang khuất dần sau rừng dừa, nơi

đồ A6M.

“Tôi có thịt thần lằn xông khói đấy!”

Wataru rất giỏi bắt thần lằn. Rokuro đốt gỗ vụn xông khói đám thần lằn cậu bắt được rồi cất đi để dành. Từ khi lương thực tiếp tế gián đoạn, họ chỉ còn món này gọi là quý giá, nhưng chỉ cần có cơ để nói chuyện với Saito thì sao cũng được. Rokuro muốn chuyện trò chân thành cởi mở với gã. Dù từng thù ghét, nhưng là đồng đội cùng lựa hiểm hoi còn sống sót, anh nghĩ họ có thể thấu hiểu nhau.

“... Tao không có rượu đâu.”

Rokuro nghe thấy lời đáp của Saito ngay trước khi bóng gã khuất hẳn vào rừng dừa. Đó cũng là lần cuối họ nhìn thấy gã.

Nghe nói đồng đội Saito đã tận mắt chứng kiến thời khắc cuối cùng của gã. Máy bay Saito sượt qua máy bay địch, thân trái bốc cháy rồi nổ tan tành trên không.

Đồng đội chết trận là chuyện xảy ra thường ngày. Hồi mới rời Nhật Bản, mỗi khi có người quen hi sinh, Rokuro lại buồn bã, khóc lóc mấy ngày liền. Nhưng từ khi tới Rabaul, chính anh cũng chẳng biết ngày mai mình ra sao. Các đồng đội cứ lần lượt hi sinh trên bầu trời, nhẹ nhàng như sương khói, anh chỉ còn thấy buồn. Khi nhận được tin báo tử nạn của người quen, Wataru cũng sẽ nén lệ nơi khóe mắt đỏ ửng mà nói, “Cậu ấy đã anh dũng chiến đấu rồi hi sinh, nếu tôi đau khổ thì thật không phải.” Nhưng hôm nay lại khác.

Lần đầu tiên Rokuro thấy Wataru khóc dữ dội như thế. Bị bắt nạt đến đâu cậu cũng không hề khóc, vậy mà giờ đây, từ đôi mắt to tròn, những giọt lệ tuôn trào mãi. Tuy không phát ra tiếng, nhưng nước mắt cứ chảy

đầm ã. Thấy Wataru cố kìm lại nhiều lần mà không được, nên sau khi xếp hàng nghe báo cáo, Rokuro dắt cậu vào bóng râm. Người cậu run bần bật, khóc rưng rức trong cãm lạng. Nắm chặt tay Wataru, Rokuro cũng khóc. Ngay khi nghĩ rằng cuối cùng đã có thể bắt lấy bàn tay của kẻ luôn cự tuyệt kia thì chiến tranh lại dễ dàng tước đi ngày mai của họ.

Nhiệm vụ phân công nghênh chiến được sắp xếp sau khi họ xuất kích trở về. Vì hễ máy bay địch kéo đến là phải lập tức cất cánh, nên trước đó không có thời gian để xếp lịch.

“Bình tào Atsutani.”

Sau khi báo cáo xong tình hình xuất kích lần này, Rokuro định trở về thì cấp trên gọi lại. Anh đứng nghiêm, xoay người. Viên sĩ quan gọi anh lại là trung úy Yoneda. Nếu cấp trên nhằm lúc chỉ có một mình anh để mở lời thế này, thì phần lớn không phải chuyện gì hay ho.

Trong lòng vang lên hồi chuông cảnh giác, nhưng Rokuro vẫn nghiêm chỉnh giờ tay chào trung úy như thường. Yoneda là đội trưởng của đội Rokuro. Anh ta cạo đầu trọc, nuôi ria mép, lớn hơn Rokuro đúng một giáp. Nghe nói em trai út của anh ta bằng tuổi anh.

Rabaul hiện phải phòng thủ phạm vi quá lớn, nhân lực phân tán nên thuộc đội nào cũng chẳng quan trọng. Yoneda là lãnh đạo trực tiếp của Rokuro. Một người đàn ông quan tâm tới không chỉ những đội viên mình quý mến mà còn rộng lượng với mọi người, chẳng hề áp đặt đội viên phải để mình làm máy bay chủ lực, luôn kiên nhẫn, sát sao với tất cả các thành viên trong đội.

Yoneda nói thẳng vào đề, “Cậu muốn về nước không?”

“Dạ?” Rokuro bối rối.

“Bên trên hạ lệnh rút quân. Chi tiêu là bốn người. Bên Atsugi muốn cậu.”

Đây là điều có cầu cũng không được. Nhưng trước khi Rokuro có chuyện phải hỏi.

“Xin hỏi...”

“Nhân tài có thể nghĩ ghế trình sát trên cả máy bay bom lẫn máy bay tiêm kích đêm rất quý giá. Tôi muốn cậu huấn luyện người mới. “ Như muốn ngắt lời anh, Yoneda nói tiếp.

“...”

Rokuro nhìn Yoneda đầy cảnh giác. Chiến tranh ngày càng khốc liệt, Rabaul bị địch tập kích mỗi ngày. Quân Đồng Minh không ngừng oanh tạc, Không quân Rabaul từng tự hào vì ưu thế của bản thân đến vậy, giờ cũng rơi vào tình trạng hấp hối. Chiến sự rồi đây sẽ càng nghiệt ngã. Rất có thể, sau này, ngay cả tàu lui quân cũng thành mục tiêu bắn hạ, họ sẽ rơi vào tình thế không còn đường lui. Nếu trở thành giáo quan thì sẽ được rút khỏi tiền tuyến, khi trở về còn được thăng quân hàm. Từ khi Saito bị bắn rơi, không lúc nào Rokuro không cảm thấy bàn tay tử thần đang ve vuốt trên da mình. Nhưng dường như Yoneda đang giấu giếm anh điều gì đó.

“Tôi xin từ chối.”

“Atsutani.”

“Xin lỗi trung úy, nhưng hãy cho phép tôi ở lại đây.”

Rokuro đã hiểu lý do Yoneda mở lời khi anh chỉ có một mình. Rokuro nhìn thẳng vào mắt anh ta. Yoneda tỏ vẻ khó xử, như thể đã chịu thua.

“Các cậu đúng thật là...!” Yoneda ngán ngẩm. “Cậu không hối hận chứ? Sau này có đôi chắc cũng chẳng về được nữa.”

“Không ạ. Tôi sẽ giữ vững chiến tuyến này cho trung úy xem.”

Đầy quyết tâm, Rokuro khẳng định rõ ràng một lần nữa, Yoneda đành rũ vai thở dài.

“Tôi hiểu rồi. Cậu đi đi.”

Rokuro chào Yoneda rồi rời đi như chạy, trở về căn lán đơn sơ làm bằng lá dừa và ván gỗ, vội vã đến mức thở hồng hộc. Nhìn vào trong thì không thấy Wataru, lắng nghe thật kĩ mới nhận ra có âm thanh vang lên sau lán. Đi vòng ra sau, anh thấy Wataru đang ngồi trên thùng phuy cửa đôi, đeo vỏ dừa chơi. Rokuro đứng ở góc lán quan sát cậu chốc lát rồi mới bước ra. Anh đặt bi đông nước đeo trên vai xuống đất, cởi mũ giắt vào thắt lưng. Nhận ra anh đã về, nhưng Wataru chỉ lặng im gọt vỏ dừa, vờ như không hay biết.

Rokuro đứng yên tại chỗ, nhìn nét mặt trông nghiêng không mấy vui vẻ của cậu mà nói.

“Tôi sẽ không về đâu.”

Wataru ngẩng phắt lên. Cậu lườm Rokuro, ném vỏ dừa đang cầm trên tay vào anh. Rokuro vội tránh nhưng vẫn bị ném trúng hông, vỏ dừa bị lộ rõ xơ trắng lẫn lóc dưới đất.

“Anh bị ngu đấy à!”

Wataru giận dữ đứng bật dậy, tiến về phía Rokuro, chực tóm ngực áo anh thì bị gạt tay ra. Cổ tay trái bị nắm lại, Wataru định cứ thế mượn lực vung nắm đấm, nhưng Rokuro đã quá quen thuộc đường đi nước bước của cậu. Anh dùng lòng bàn tay ngăn lại nắm đấm của Wataru, khiến cậu càng thêm tức tối.

“Rokuro!”

“Cậu cũng từ chối còn gì?”

“Đâu liên quan gì đến anh!?”

“Làm sao lại không liên quan chứ. Chúng ta là một cặp cơ mà? Cậu đừng vờ như mình đứng ngoài cuộc!”

Anh biết, cấp trên đã hỏi ý Wataru về việc này trước. Wataru là báu vật của đội, là không binh cự phách đi đâu khiến máy bay hai động cơ cũng kèn, kém linh hoạt hơn mà vẫn bắn hạ được nhiều kẻ địch như h ồi còn lái A6M. Gần đây, căn cứ bắt đầu đi ều động những phi công giàu kinh nghiệm rời khỏi phương Nam đ ầy xác máy bay này. Tuy họ lấy việc huấn luyện người mới làm cái cớ rút quân, nhưng nguyên nhân thực sự là bởi nếu tiếp tục để mất những phi công lão luyện, những người là bộ mặt của phi đoàn, thì sĩ khí toàn quân sẽ bị ảnh hưởng.

Rokuro đoán Wataru đã từ chối lệnh gọi về, và biết chắc cậu còn xin cấp trên đừng nói lại đi ều này với anh. Có thể cậu đã suy nghĩ hơi hợt theo kiểu rất không giống Wataru, rằng anh biết cậu từ chối về thì sẽ khó lòng mở miệng đ ồng ý. Nếu thật vậy thì cậu đã coi thường anh r ồi.

Yoneda cũng thông minh lắm. Anh ta gọi một mình Wataru tới, bị cậu từ chối bèn định để Rokuro đ ồng ý trước, r ồi hai người cùng thuyết phục Wataru về nước. Nhưng Rokuro tin cậu sẽ không bỏ Gekko về nước mà không bàn bạc trước với anh, cũng hiểu rõ rằng dù có thuyết phục Wataru thế nào cũng vô ích, nên Yoneda đã tính sai.

Rokuro biết cậu nghĩ cho anh. Chỉ cần từ chối quay về một lần là còn lâu mới đến lượt anh nữa, mà chiến sự mỗi lúc một căng thẳng, có lẽ đây là cơ hội duy nhất để trở về Thế nhưng, Rokuro biết, nếu chia tay Wataru ở đây thì cả đời này anh sẽ không gặp lại cậu được nữa. Có một thoáng Rokuro cũng lo rằng, nhờ Wataru trả lời là muốn về nước thì sao, nhưng

có vẻ anh đã thắng cuộc.

“Tôi đoán được hết đấy. Đờngốc. Đừng có coi thường trình sát viên chứ!”

Rokuro thì thầm đầy tự đắc. Wataru lườm anh rồi nở nụ cười méo xẹo đầy bất đắc dĩ, cậu nhìn Rokuro chăm chăm, gương mặt như sắp khóc. Anh vươn tay ôm cậu vào lòng, khẽ hỏi.

“... Chúng ta là một cặp mà? Làm sao bỏ Gekko lại mà đi được?”

Nếu Wataru đã quyết tâm không quay về nước thì anh sẽ ở lại cùng cậu. Anh đã xác định như thế từ lúc còn ở trong chiếc Gekko đang chìm, hoặc có lẽ là từ rất lâu trước đó, lâu đến mức chính anh cũng không nhớ nổi. Rokuro không hề phân vân. Giống như Wataru đã tìm thấy số một của cậu, trong lòng anh cũng có một tia sáng chỉ đường luôn tỏa rạng như vì sao lấp lánh. Wataru không nói gì, chỉ vòng hai tay ôm chặt cánh tay phải của anh.

“Tôi tới đây vì muốn bảo vệ tổ quốc. Đến bây giờ vẫn vậy. Chỉ cần trong căn cứ còn máy bay bay được, thì tôi còn chiến đấu ở đây. Nhưng anh không giống thế. Rokuro, trong nước có người đang chờ anh còn gì?”

“Chỉ có cha mẹ tôi thôi. Vì chiến tranh, đâu còn cách nào.”

Anh rất cảm kích Wataru đã lo lắng cho mình, nhưng anh không có đối tượng hẹn ước, còn cha mẹ nào tiễn con ra trận cũng đâu đã chuẩn bị sẵn tinh thần con mình sẽ không trở về.

Ấy vậy mà Wataru không thỏa mãn với đáp án của anh, cậu hỏi tiếp.

“... Cũng phải, nhưng còn pháo hoa thì sao?”

Hắn cậu nhớ anh từng nói là đang học tập để trở thành thợ làm pháo hoa xuất sắc. Sau khi nghe câu chuyện “Gekko” mà Rokuro tâm sự trong

lúc mình bị cơn sốt rét hành hạ, hẳn Wataru đã coi đó là ước mơ của bản thân và thề cầu mong anh sẽ thực hiện.

“Ừ, đành thôi chứ sao.”

Bao giờ mày về tao sẽ chỉ cho. Rokuro nhớ lại bóng dáng cha khi ông nói ra câu này. Anh đã muốn trở thành thợ làm pháo hoa như cha, học cách lắp sao bí truyền, rồi một ngày nào đó bắn quả pháo có đường kính vỏ 90 phân do mình đặt tên lên trời đêm. Đó từng là ước mơ của anh. Đúng là rất đáng tiếc. Cho đến tận bây giờ, anh đã được nuôi dạy với tư cách cậu con trai kế thừa của nhà làm pháo hoa, vậy mà giữa chừng lại biến mất mãi mãi khỏi nhà xưởng thân thương ấy. Rokuro cảm thấy vô cùng ăn năn.

“Vì tôi là người kế nghiệp nên có lẽ cha đang chờ, nhưng trước mắt vẫn chưa tới ngày được bắn pháo hoa. Nếu vậy thì dùng đôi tay của chúng ta để bảo vệ bầu trời cho sao và pháo hoa được tỏa sáng còn ý nghĩa hơn nhiều.”

Anh khẽ mỉm cười với Wataru, dường như cậu vẫn chưa thôi bất an. Nghe lời giải thích của Rokuro, hai mắt cậu ướt nhòe. Wataru lặng yên một chốc rồi chau mày, lắc đầu.

“Anh vẫn nên về đi... Hãy trở về nước làm pháo hoa, Rokuro. Tổ quốc đã có tôi bảo vệ rồi.”

“Wataru.”

“Anh phải sống. Tôi sẽ bảo vệ anh.”

Nghe Wataru thì thào như cầu nguyện, Rokuro cười khỏ.

“Mình tôi sống thôi sao?”

Dù anh đã nhấn mạnh rằng họ là một cặp, nhưng nếu cậu cố tình lờ đi

thì chẳng có nghĩa lý gì. Muốn phủ định quyết tâm mạnh mẽ của anh, cậu ngoan cố lắc đầu.

“Đủ rồi, tôi đã giành được vị trí số một trong lòng anh rồi mà. Chỉ cần có nó làm kỉ niệm là tôi sẽ làm được tất cả.”

Wataru đau khổ nói. Chẳng biết là vì cậu thích pháo hoa, hay do quá ưng cái tên của quả pháo anh hé lộ mà cứ một mực bắt anh về làm pháo, nhưng Rokuro hiểu cậu đang nói rất nghiêm túc. Tuy vậy, anh không thể chấp nhận.

“Tôi đâu bắn pháo hoa một mình được.” Rokuro thì thầm, siết chặt tay Wataru. “Người tôi muốn cho xem nhất còn ở đây.” Đoạn nghiêng đầu, nhìn gương mặt đang cúi gằm của Wataru. “Tôi đã hứa rồi mà? Rằng sẽ cho cậu xem pháo hoa.”

Đôi mắt cậu đượm buồn, rung rung lệ. Rokuro vuốt hai bên tóc mai của Wataru ra sau, ôm cậu vào lòng.

“Cậu bảo tôi bỏ cậu lại Rabaul, về nước bắn pháo hoa một mình, rồi phải làm thế nào nữa?”

Thật hiếm khi anh hỏi mà Wataru không đáp lại được. Cậu cúi mặt, nghiêng rằng, rồi lại cúi mặt lắc đầu. Sau vài nhịp hít thở, Wataru tỏ vẻ giận dữ, chống tay lên ngực anh, vùng thoát.

“... Wataru?”

Thấy cậu không phản đối quyết liệt nữa, Rokuro đoán cậu đã chịu thôi quát tháo đuổi mình về nước. Cậu đưa lưng về phía anh, lăm bắm một tràng dài “Đúng là đồ kì quái”, “Ngốc nghếch”, “Chết lãng xẹt”, “Thật xui xẻo”... không rõ là chửi mắng hay cần nắn, rồi như đã kiệt sức cậu ngối thụp xuống nền đất vương vãi vụn vỏ dừa. Gọt vỏ dừa chỉ để giết thời gian nên Wataru cũng không tiếp tục cậu lơ đãng nhìn lên ngọn dừa mà thì

thần.

“Anh có hỏi không? Chuyện phòng thủ Nhật Bản ấy?”

“... Chuyện đó...”

Khi được hỏi có về nước không, Rokuro chỉ đáp không rồi chạy biến. Nhưng xem về Wataru đã hỏi thăm căn cứ về cục diện hiện giờ.

“Bên trên rút lực lượng chủ lực từ Rabaul lên phía Bắc để củng cố phòng tuyến Nhật Bản. Hiện giờ Rabaul vẫn là tiền tuyến trước nhất, nhưng họ đang cân nhắc chuyện rút về Tiền tuyến Solomon đã bị chọc thủng, ngay sau Rabaul sẽ là Nhật Bản, nên không tính đến phòng thủ không được.”

Rokuro ngần ngừ nghe Wataru giải thích. Thật là khó tin. Dù phe mình đang bị địch chèn ép, nhưng anh chưa một lần ngờ rằng, chiến tuyến ở vùng biển phía Nam xa tít tắp, mà quân Đồng Minh lại có thể từ đây tấn công thẳng tới Nhật. Cứ nghĩ nước nhà bị oanh tạc, Rokuro liền thấy ớn lạnh. Dù thế nào đi nữa cũng phải ngăn cản.

Wataru nhìn lên trời, cất giọng đầy kiên định.

“Trong nước hay ở phía Nam cũng đều phải đánh ngấn ấy trận. Nhưng nếu đánh ở phía Nam thì trong nước sẽ không bị ảnh hưởng. Tôi nghĩ vậy nên mới quyết định ở lại đây.”

Quả là lý lẽ rạch ròi đúng kiểu Wataru. Trước khi được lý do của cậu, tâm trạng Rokuro rối như tơ vò, giờ nghe rồi, anh cảm thấy về nước hay không thật chẳng khác nhau là mấy.

“Hơn nữa, trong nước đã có Yuki. Chắc thằng bé cũng sắp bay ngon nghề rồi.”

Dường như Wataru đang nghĩ đến chuyện bị bắn rơi. Quân đội đã rút

khỏi Guadalcanal, Rabaul thành lớp lá chắn đầu tiên, cũng là sau cuối. Họ phải xác định tinh thần rằng nơi đây sẽ là chiến trường thảm khốc nhất. Không có “sau đó” nữa.

“Đến tám chín phần mười là không trở về được. Anh hiểu rõ điều này chứ?”

“Wataru hôm nay nói dai ghê.”

Nhìn vẻ mặt khó đăm đăm của cậu, Rokuro mỉm cười bình thản. Anh vốn nghĩ chỉ cần thông báo lựa chọn của mình cho Wataru là được, nhưng cuối cùng lại quyết định nói kỹ hơn một chút để cậu hiểu.

“Pháo hoa ấy, cậu có biết, nếu ngắm nó từ điểm bắn... tức là từ ngay dưới chân pháo hoa, thì sẽ thấy quang cảnh thế nào không?”

“... Sẽ thấy pháo hoa nhìn từ dưới lên chứ sao. Nhìn từ dưới hay từ bên cạnh, lúc pháo nổ đều như nhau còn gì? Nhìn từ dưới lên thì nó cũng nổ ra hình cầu mà.”

“Tiếc ghê, sai rồi. Đáp án chính xác là, gần như chỉ một vạch thẳng nằm ngang. Dù nếu là thợ làm pháo hoa thì chỉ cần nhìn vào đó cũng biết quả pháo bắn lên trông như thế nào.”

“Nghĩa là sao?”

“Pháo hoa không bung xòe bốn phía, mà tỏa theo chiều dọc như chiếc đĩa. Thế nên chỉ khi đứng nhìn từ chính diện, ta mới thấy được pháo hoa hình tròn. Giống như kẹo Kintaro⁵⁵ ấy, nếu nhìn từ bên cạnh thì thấy hình gì cậu biết không?”

“Không biết.”

Nhìn vào mặt cắt mới thấy được hình vẽ, còn nếu nhìn từ bên cạnh thì chỉ thấy cây kẹo nào cũng na ná như nhau. Cho dù bổ dọc ra cũng chỉ thấy

những vạch ngang bất quy tắc, không đoán ra được là hình gì.

“Chính là vậy đấy. Thợ làm pháo hoa chúng tôi không thể tự xem pháo hoa mình bắn.”

Thợ làm pháo hoa chia pháo thành hai loại, loại để bán, và loại để thử nghiệm. Họ vừa xác nhận tình trạng của bông pháo, vừa mò mẫm đi đầu chĩnh sao và thuốc súng. Chẳng bao giờ có chuyện họ giao quả pháo mình rất đổi tự hào cho người khác bắn, mà từ vị trí bắn thì không thấy được bông pháo hình tròn.

“Thật là... đã tốn bao công sức làm ra nó như vậy, các anh không thấy tiếc sao?”

“Không sao mà... Chỉ cần người xem thấy đẹp là đủ. Vậy nên, nếu không có cậu thì tôi sẽ không bắt tay vào làm đâu.”

Rokuro nhìn cậu như muốn hỏi “Lý do như thế đã đủ chưa?”. Lần này Wataru im bật, không cãi lại gì được. Thấy cậu lặng yên nhìn mình, anh cũng nhỏ giọng thề

“Tôi sẽ là bạn cùng cặp với cậu, cho đến giây phút cuối cùng.”

Có lẽ là trên trời, cũng có thể là dưới biển. Anh muốn bên Wataru cho đến khi hai người ngã xuống giữa sắc xanh.

Dường như đã hài lòng với lý do Rokuro đưa ra, Wataru cười bất đắc dĩ. Anh chạm tay lên má cậu, đúng lúc này, có tiếng động vang lên từ lùm cây bên cạnh, không phải do con người gây nên. Sau tiếng kêu kéc kéc là âm thanh vỗ cánh phành phạch. Hai con chim trắng nổi bật giữa lùm cây xanh um. Hình như là cò. Chúng cọ mỏ vào nhau, con có mỏ đẹp để thi thoảng lại dang rộng hai cánh.

Thấy Wataru chăm chú nhìn chúng, Rokuro lần nữa trông về phía đôi

chim trắng.

“Chắc bọn chúng cũng là một cặp.”

“VẬY sao?” Vẫn nhìn chăm chăm đôi chim, Wataru hỏi như thể thấy đi đâu hiếm lạ.

“Ừ. Nghe nói loài cò suốt kiếp chỉ có một bạn đời. Chúng cùng bay lượn trên trời, cùng nghỉ ngơi dưới đất.”

Chúng cùng đậu trên một cành cây, lại cùng dẫn nhau bay về trời, kề cận nhau, cùng ngủ trên một chiếc “giường” gọi là tổ. Rokuro đang định chỉ cho Wataru biết đó gọi là “như chim liền cánh, như cây liền cành” thì cậu đột nhiên vui vẻ nhìn anh.

“Giống như Fokker G.I. ấy hả?”

Đó là loại máy bay hai thân do Hà Lan sản xuất. Phi công có thể thay phiên nhau nắm cần lái, nên nó bay được quãng đường siêu dài. Fokker G.I có hai cánh, với một cầu nối giữa hai thân máy bay, về thiết kế thì giống chim liền cánh thật, nhưng lại không thể hiện được phần tình cảm ấy. Dù sao đây cũng là cách so sánh rất Wataru. Cậu quả thật yêu thích máy bay vô cùng, bất kể địch ta.

“Đúng vậy nhỉ.” Rokuro cười.

Nghe động, lũ chim vụt co mình. Sau khi nhún cặp chân dài tao nhã, một con tung cánh bay. Con còn lại cũng đuối sát theo, từ khe lá xanh thẫm bay vụt lên bầu trời.

“...”

Tiền bước lũ chim xong, không biết ai chủ động, những ngón tay đã đan vào nhau. Lòng tràn ngập hạnh phúc chẳng vì lý do cụ thể nào, hai người nhìn nhau, cùng cười.

Đó là một ngày nắng trong xanh đến mức bầu trời như muốn hút lấy người ta. Trước tương lai bất định, chỉ có niềm tin rực rỡ sáng lên trong mắt Rokuro. Anh cảm giác lòng bàn chân được tách khỏi lời nguyền trên mặt đất. Trong thân xác chằng chịt vết thương, mệt mỏi rã rời, linh hồn anh đủ đầy mãn nguyện. Từ giờ, hai người họ sẽ trở thành đôi bạn lữ sống trên bầu trời ấy, như đôi chim, như pháo hoa, như vì sao, như máy bay.

“Anh có cùng tôi chết trên bầu trời không, Rokuro?”

“Có chứ.”

Đến bây giờ, Rokuro không còn tưởng tượng nổi cuộc đời anh sẽ thế nào nếu rời xa Wataru. Cách đây không lâu, anh từng quyết tâm phải về nước, nhưng chưa mơ mộng đến mức quên đi hiện thực. Tuy vẫn giữ quyết tâm ấy, nhưng Rokuro không hề cảm thấy rằng chiến tranh sẽ kết thúc trong lúc anh còn sống. Quân đội Nhật Bản chẳng dễ dàng đảo ngược tình thế bất lợi hiện giờ. Có lẽ họ chỉ còn cách chiến đấu, rồi một lúc nào đó hi sinh trên bầu trời kia.

Rokuro nheo mắt nhìn bầu trời xanh biếc. Xanh như thể chiến tranh là thứ gì xa lạ lắm.

Căn lán nhỏ hai người mới dọn vào sống đã là căn thứ ba. Căn lán lần này khá tốt số. Vì “Dù cố chăm chút thế nào cũng bị địch oanh tạc ngay”, nên họ lợp mái bằng tán dừa, dùng lá cây đan lại quây quanh cột nhà thành tường. Và vì “Kiểu gì chẳng bị thổi bay tấp lự”, nên họ chỉ nhặt nhanh ván gỗ ghép lại tôn làm sàn nhà kiêm giường.

Rokuro đặt Wataru ngà xuống tấm chăn cũ có một góc cháy sém. Sau khi trao nhau vòng ôm và nụ hôn dài, Rokuro vuốt ve vành tai khum khum như vỏ sò của Wataru. Vành tai xinh xắn cháy nắng ngả màu đồng. Dùng

ngón tay vạch gờ sụn mềm, bên trong phớt màu đào nhạt.

Anh hôn lên đường chân tóc của Wataru, cảm thấy nơi này đặc biệt đẹp đẽ. Nó không cong vút như đường chân tóc chữ M, cũng không thẳng tắp, mà có hình bán nguyệt ôm lấy trán cậu. Tóc con rất ít, tóc đen khỏe khoắn mọc ra từ đường chân tóc.

Wataru nằm dưới sàn nhà ngắm nhìn Rokuro. Khi anh đưa tay vuốt ve bờ ngực cậu, Wataru cup mắt như giao phó bản thân cho anh. Lúc tay anh chạm lên trái tim đang run rẩy của cậu, Wataru chớp mắt mơ màng. Lòng mi Wataru rất dày, mỗi khi cậu chớp mắt, bờ mi lại như cánh bướm đen lay động.

Hai người giúp nhau cởi cúc áo, Rokuro quăng áo khoác của mình ra đằng sau. Cố để không làm cậu giật mình, anh cẩn thận áp lòng bàn tay lên trái tim, rồi hôn lên mi mắt Wataru. Cậu vừa đón nhận nụ hôn, vừa đan ngón tay vào tóc anh, túm nhẹ nhiều lần như âu yếm.

“Rokuro,” Wataru mấp máy môi thì thầm. Rokuro không ngừng hôn lên bờ mi cậu thay lời đáp, tay anh chạm lên cổ cậu, cảm nhận mạch máu rần rật dưới làn da.

Trán hai người chạm vào nhau, hơi thở hòa lẫn, vương vít giữa hai bờ môi. Tay Wataru đặt trên xương bả vai Rokuro, không ngừng sờ soạng như đang chăm chú kiểm tìm dấu vết của đôi cánh.

Cái gọi là kết đôi chính là thế này sao? Dẫu không xác nhận bằng lời, Rokuro vẫn nhận biết được từng rung động cảm xúc dù là nhỏ nhất của Wataru, rõ như của chính bản thân vậy. Cuộc sống gian khổ, hay những lời nói dối đầy ác ý, đều không thể xen vào giữa hai người.

Anh miệt mài vuốt ve làn da cậu, chốc chốc lại hôn Wataru, nâng niu hóp lấy tiếng thở cậu vừa buông. Những nơi môi không chạm tới được,

anh đầu dùng tay ve vuốt. Hai người tận lực lý giải lẫn nhau, như đang kiểm tìm bằng chứng của sự sống nơi đối phương. Anh lướt môi qua bờ mi dày rậm của Wataru, nghiêng đầu làm sâu thêm nụ hôn, rồi tìm kiếm nhiệt độ ở nơi sâu nhất. Anh cọ má Wataru, cảm nhận độ đàn hồi của làn da, tay lướt trên từng tấc da thịt phác họa hình dáng cậu.

Những ngón tay đan, ánh mắt giao hòa. Hai bờ ngực trần mang trái tim đang đập cuồn cuộn áp lên nhau, vòng ôm chắt chứa vô vàn cảm xúc. Rokuro dịu dàng vuốt ve Wataru. Anh không hề băn khoăn chuyện kết hợp. Cả thế giới như thu gọn lại bên trong cậu. Quá trình tìm đến giây phút đỉnh cao ấy cực kì thuần khiết, không chút tính toán, không chút đắn đo.

“...”

Wataru thở dốc, Rokuro đang nâng niu hai má cậu thì Wataru mở mắt nhìn anh, ánh nhìn buồn bã. Ôm cậu, anh nguyện cầu cho thân thể hai người thực sự tan vào nhau để không phải rời bỏ hay tiếc nuối.

Họ vẫn còn sống. Có thể ngày mai họ sẽ bỏ mình trên bầu trời, nhưng ít ra lúc này họ còn sống. Anh sẽ cùng Wataru sống và chết trên bầu trời. Lúc rơi xuống từ đỉnh cao khoan khoái, Rokuro thoáng ngỡ như anh đang ôm Wataru rơi từ trên không. Biết rằng rất có thể họ sẽ chết đi như vậy, nhưng Rokuro không hề sợ hãi hay hối hận.

Trong lúc Wataru đang ngủ, Rokuro dọn dẹp đám vụn xơ dừa mà cậu quăng tung tóe. Sau khi uống chút nước đun sôi để nguội đượm mùi rêu và sắt trong bi đông, anh cầm bình nước của Wataru quay trở về bên giường, nơi có tàu lá dừa rủ xuống như tấm rèm.

Wataru đã thức giấc, đang ngồi trên sàn nhà, nhìn chăm chăm vào mạng

sườn mình, vai run rẩy. Cuối cùng vết máu tụ cũng tan hết, vùng da nơi mạng sườn của cậu trắng trẻo lại như xưa. Rokuro vẽ lên đó ba ngôi sao bằng sơn dầu. Đó là số lần Wataru xuất ra.

“Lần trước chính cậu bảo tôi vẽ dấu máy bay rơi còn gì?”

Anh chỉ nghe theo lời cậu nói hôm đó thôi. Wataru chìm trong đắm đuối, phóng thích bản thân những ba lần, cuối cùng còn nhắm mắt mê mết.

“Đồ khốnnn!!!”

Wataru vung nắm đấm, định tấn công Rokuro thì người lão đảo đổ về phía trước. Rokuro cười vang, đỡ lấy thân trên trần trụi của cậu, ôm vào lồng ngực phanh áo của mình.

“Đừng sợ hở thế. Cậu là quân nhân cơ mà.”

“Che chắn sợ hở của tôi không phải là trách nhiệm của bạn cùng cấp như anh à!”

Rokuro cười, mới châm chọc một câu thì Wataru tay anh đã cúi kinh đáp lại như thế.

“... Tôi không muốn kẻ khác che chắn cho đâu.”

Không hổ là vua bắn rơi máy bay địch tương lai, lời hạ gục đàn ông cũng có thể thốt ra nhẹ nhàng đến vậy. Rokuro thở dài, áp môi lên cánh môi sưng mọng quen thuộc.

“Thật tình. Muốn cậu chỉ như thế với mình tôi thôi.”

“Nghĩa là sao?” Wataru nghi hoặc.

Rokuro không muốn cậu nhẹ dạ nói những lời đáng yêu như vậy với người khác. Anh đã say mê cậu đến mức, nói suy nghĩ ấy ra thành lời cũng cảm thấy bực bội.

“Nghĩa là tôi chịu thua.”

Thấy Rokuro nhượng bộ hết mức, Wataru cười khoái trá. Cậu ngược nhìn anh đầy đắc chí.

“Anh đầu hàng?”

“Ừ. Cậu muốn xử trí tôi ra sao cũng được.”

Anh thở dài, ôm Wataru vào lòng. Cậu nhìn anh chăm chăm, lém lỉnh nói.

“Những lúc thế này anh phải nói ‘I surrender’.”

“Surrender?”

“Đúng vậy. Nghĩa là đầu hàng đó. Giơ hai tay lên trời, vừa vẫy khố vừa nói ‘I surrender’.”

Wataru từng có ý định học lên đại học, nhưng Rokuro không ngờ cậu thành thạo cả tiếng Anh. Dẫu khi trước Wataru cũng từng nói, không dùng từ điển, cậu vẫn viết được thư bằng tiếng Anh. Hồi còn ở Khóa huấn luyện trừ bị, Rokuro từng học tiếng Anh cơ bản, nhưng trên thực tế chỉ sử dụng vài từ chuyên ngành cần thiết trong phi hành nên dần đã quên. Mà ngay từ đầu, người ta cũng không dạy anh những từ như “đầu hàng”. Trong Huấn thị Quân nhân⁵⁶ có răn đe rõ ràng, “Không chịu nổi nhục bị cùm tù.” Tức là nếu phải đầu hàng thì thà chết còn hơn.

“... Surrender?”

Rokuro dè dặt phát âm theo Wataru. Nghe vậy cậu nói “Cũng ổn đấy chứ”. Rồi cười đắc chí choàng hai tay qua cổ anh.

“Surrender còn có nghĩa là ‘trao gửi’ hoặc ‘đắm chìm’ nữa.”

“I surrender.”

Rokuro thần công nhận hai nghĩa còn lại, nhắc đi nhắc lại từ mới học như bị thôi miên. Cả tâm hồn và thể xác anh đều đã “trao gửi” cho Wataru.

Anh “đâm” trong cơ thể ngọt ngào và âm thanh gọi cảm của cậu, “chìm” đến mức quên mất nơi đây là chiến trường. Wataru muốn anh phải khuất phục đến mức nào mới vừa lòng đây.

Tiếng cười bật ra từ cổ họng Wataru khi Rokuro hôn cậu.

“Đúng rồi. Giỏi lắm.” Cậu rần rì chỉ dẫn. “Chúng ta là một cặp, nên khi đầu hàng phải nói là ‘We surrender.’ Nhưng...”

Rokuro lướt môi dọc theo cổ Wataru, lắng nghe cậu giải thích, Wataru túm hờ tóc anh rồi khẽ nói.

“Bây giờ thì một mình anh đầu hàng tôi đi, Rokuro.”

“Khỏi vậy khổ được không?”

Anh hỏi, Wataru lại cười khoái chí. Rokuro đè cậu xuống đất, vừa tách hai chân cậu ra, vừa thì thầm như cầu nguyện.

“...I surrender.”

Chiến sự rất khốc liệt. Lợi dụng việc cấp trên không rảnh để mắt tới, các đội viên đầu trốn bảo trì máy bay, riêng Wataru vẫn miệt mài chăm chút Gekko. Rokuro mà không cùng làm là cậu sẽ lại tức giận như trước. Sự sẵn sàng của Wataru dành cho chiến đấu cơ yêu quý còn chu đáo hơn chim mẹ chăm bẵm chim con.

Sau giờ phút bên nhau, hai người nghỉ ngơi đến chiều, chờ cho nắng hết gắt liền đi bảo trì Gekko. Wataru đứng đối diện Rokuro ở bên kia thân máy bay, vừa ngâm nga hát, vừa sơn lại những chỗ bị tróc. Chiếc Gekko láng coóng lúc mới tới Rabaul giờ đã chẳng chịt mảnh vá sau bao trận chiến. Thật ra họ muốn sơn lại toàn bộ máy bay, hiên nổi không đủ sơn nên tạm thời chỉ đành quét lại những chỗ bị bong tróc. Rokuro cảm thấy

sơn đề lên nhiều lần như vậy trông loang lổ khó coi, nhưng Wataru lại cho rằng “Giống màu ngụy trang nên rất ngầu”. Nuông chiều con cái cũng có chỗ tốt của nó.

Có thể vì Rokuro khuất sau máy bay, Wataru không thấy, nên hôm nay cậu chẳng những ngâm nga bằng giọng mũi mà thi thoảng còn hát ra tiếng, gì mà “Mắt cún con màu xanh”. Rokuro thấy lời bài hát thật kì quặc, nhưng hầu như trẻ nhỏ đều sẽ thích hát những bài kì quặc như thế. Giai điệu bài hát nghe có phần giống khúc quân ca. Thi thoảng còn xen lẫn những cái tên mạnh mẽ như “bộ cạp” hay “đại bàng”. Ban đầu, Rokuro còn tưởng đây là bài hát do Wataru sáng tác bừa, nhưng lần nào cậu cũng hát cùng một bài, giọng hát đồng đặc không chút ngập ngừng nên chắc có bài hát như thế thật. Ca từ thực sự rất ngây thơ, chuẩn gu Wataru yêu thích.

Khi cậu hát đến đoạn chòm sao Orion, Rokuro chợt nhớ, đây là bài hát của Miyazawa Kenji. Vì cách Wataru hát quá khác nên anh mới không nhận ra, chứ đây chính là *Vòng quanh những vì sao*⁵⁷. Theo như anh biết thì nó là một bài hát thiếu nhi với giai điệu nhẹ nhàng, du dương về những chòm sao. Bản gốc mang lại cho người ta cảm giác thư thái khi nhìn lên nền trời yên ả, nhưng bầu trời sao của Wataru lại tươi vui lấp lánh như thế.

Rokuro nhớ tới câu chuyện về sao trời hai người nói với nhau trên bãi biển dạo trước. Khi ấy, chẳng phải Wataru không biết tác giả viết bài hát này sao? Nếu vậy, có thể cậu đã vô thức thuộc bài hát này từ nhỏ. Anh tưởng tượng đáng vẻ đáng yêu hồi bé của Wataru lúc hát bài hát này, hẳn là trông thú vị lắm.

Wataru hứng khởi hát. Về “chòm sao Đại Hùng”, “chòm Cự Xà nằm cuộn tròn”, “tinh vân Tiên Nữ như miệng cá”...

Ở phía đối diện, Rokuro vừa sà sạt mài lớp gổ trên vỏ máy bay, vừa nghe cậu hát mà cười trộm.

“...”

Vì là nhạc thiếu nhi nên bài ca vốn ngắn, lại kết hợp với kiểu hát tốc độ của Wataru nên chẳng mấy chốc đã hát xong cả bài. Rokuro từ cánh đuôi nhìn sang, định yêu cầu cậu hát thêm lần nữa thì thấy Wataru đang vuốt ve thân Gekko với vẻ mặt hạnh phúc cùng đôi mắt lấp lánh như mọi bận. Anh vô thức ngừng mọi động tác. Được Wataru chạm lên, chiếc máy bay như sống dậy, bản thân cậu cũng thành sinh vật mang tên “chiếc máy bay hình người”.

Wataru yêu thích máy bay từ trong bản chất. Yêu một Wataru như thế, có lẽ anh cũng giống cậu không chừng. Rokuro cười khở, lại thấy Wataru vui vẻ bắt đầu ngâm nga lần nữa.

Không còn như hồi cùng đồng đội đến Rabaul nhậm chức, Rokuro đã phi hành hơn một nghìn một trăm giờ, Wataru cũng bước vào giai đoạn thành thục nhất. Chẳng cần nhắc đến số lần trinh sát, riêng số máy bay địch bị họ bắn rơi đã khiến họ nổi trội vô cùng.

Những kẻ chọc phá Wataru trở thành người quen lâu năm, nhưng kẻ chết bệnh, người chết trận, hầu như chẳng còn ai. Mọi người bây giờ đều hâm mộ Wataru nên cậu không cần cảnh giác bị chọc phá, mỗi ngày đều đứng đỉnh nhàn nhã, đến mức Rokuro cảm thấy ngạc nhiên, hóa ra khi không bị trêu chọc, cậu có thể an phận đến thế.

Với những đàn em hâm mộ tìm đến, Wataru đều cần mô hình, dạy cho họ bí quyết lái máy bay. Cậu rất hào phóng, khảng khái truyền dạy, không hề khư khư giấu nghề như nhiều phi công khác. Wataru cũng rất tận tình,

cậu chỉ cho người mới từ những việc vừa sức với họ. Thật đúng là cung cách của con trai học giả. Lớp học “Bầu trời xanh” của cậu lúc nào cũng đông đúc. Wataru yêu thích máy bay theo cách rất vô tư, nên khi giảng bài cậu luôn tươi cười rạng rỡ như nhóc thiếu niên. Những người ít tuổi hơn cũng cảm thấy cậu đáng yêu. Nghe nói gần đây trong đám người mới còn có quy định kì lạ là, chỉ những người được chọn mới có thể tìm đến cậu để hỏi han. Giá trị của Wataru tăng vùn vụt.

“...”

Được giải phóng khỏi cuộc sống như hộ vệ ngày ngày đi theo Wataru để ngăn cậu đánh nhau cũng tốt, nhưng... Rokuro đứng trong bóng râm một chiếc A6M, dõi mắt về phía Wataru đang ở cạnh Gekko. Cậu mặc sơ mi rộng, phanh ngực, còn để lộ hai cánh tay trần. Wataru vừa ngẩng nhìn Gekko, vừa vuốt mái tóc ngắn, gương mặt trông nghiêm thỏa mãn như muốn hôn lên thân máy bay đến nơi.

“Đạo này trông nhất đẳng binh tào Kotohira quyến rũ ghê nhỉ?”

Đúng lúc này, toán người mới đi ngang qua sau lưng anh. Họ nhìn về phía Wataru rồi thở dài. Wataru đã được thăng quân hàm, Rokuro cũng vậy.

“Tao cũng nghĩ, nếu là anh ấy tao sẽ chấp nhận. Chắc tại xung quanh toàn đàn ông nên tao bị tiêm nhiễm mất rồi.”

Tên đi cạnh cười, nói với vẻ khá nghiêm túc. Vì không có phụ nữ nên chuyện đó cũng chẳng phải chủ đề hiếm lạ gì, nhưng sự quyến rũ của Wataru gần đây đã được hầu hết mọi người công nhận, nét quyến rũ “bất khả xâm phạm”.

Lúc này cũng vậy, cậu không hề thoát y hay khoe da lộ thịt gì. Sự bình thản và đời sống tinh thần hài hòa khiến Wataru mạnh mẽ hơn, đi đâu này

trở thành sức hấp dẫn của riêng cậu, tỏa ra, đầy thu hút. Chân tay cậu thon dài, đôi mắt to thì thoảng cụp xuống đượm vẻ u sầu khiến người ta run rẩy mà chính chủ lại không hề hay biết, đi đâu này gọi lên rung động muốn giãy vò hoặc chà đạp, rất gần với bản năng của đàn ông. Nhưng nếu họ không kiên chế được dục vọng mà nhào lên tấn công thì sẽ phải làm nạn nhân dưới nắm đấm thép của Wataru.

Chiếc Gekko Wataru lái rất dũng mãnh, nổi bật trong đội hình bay. Những ngày cậu tập trung toàn lực vào nhiệm vụ, ngay cả Rokuro cũng cảm thấy kinh sợ, đến mức có chút e dè khi ngó vào ghế trình sát trong thân chiếc Gekko căng tràn bầu không khí trong veo như nước. Nhiều người cảm phục trước chiến tích hào hùng của Gekko, khi tới gần, thấy Wataru không phải là một người đàn ông cao lớn, mà còn ngây thơ gìn giữ Gekko như trẻ nhỏ đâu không khỏi kinh ngạc, chẳng có ai không bị cạnh hớp hồn.

“Cẩn thận kẻo Wataru bị ăn mất đấy, Atsutani.”

Akiyama thì thầm với Rokuro. Hẳn anh ta cũng nghe thấy đoạn đối thoại vừa rồi.

Rokuro phì cười muộn thờ dài, “Cậu ấy là người như thế sao?” Wataru vẫn giỏi đánh đấm như xưa, có lẽ là nhờ nhiều lần bị phạt chống đấy.

“... Thế loại gì mà cứ bắn hạ chẳng chọn lọc thế không biết.”

Chỉ mình anh bị Wataru bắn hạ là đủ rồi, Rokuro thầm nghĩ, rời khỏi chỗ Akiyama, tiến lại phía cậu.

Dưới bầu trời trong xanh, trong bóng dừa rải đầy đốm nắng lung linh, Wataru liên tục oanh tạc những tên đàn ông đi ngang qua khiến Rokuro buồn rầu cực độ. Wataru thấy anh nhưng không vẫy tay, đôi mắt to in bóng Rokuro nheo lại, đen tuyền như được cô đặc từ thứ ánh sáng rực rỡ nhất,

cậu khẽ cười... Rokuro không chống đỡ nổi nữa. Cái danh “mười sao” quả không phải chỉ để làm cảnh, Rokuro lại thở dài.

“Tụi lính mới A6M thế nào rồi? Đã dùng được súng máy chưa?”

Khi Rokuro đến gần, Wataru nhấc xô nước có tấm giẻ vừa dùng để lau chùi Gekko lên, hỏi anh.

“Ừ... Cũng hòm hòm.” Rokuro đáp.

Anh thích nhìn sườn mặt chênh chếch lúc hơi cúi của Wataru từ phía sau, vì có thể thấy hình dáng tai cậu ở góc độ hoàn mỹ nhất. Anh cảm thấy dạo gần đây, Wataru đã không còn gai góc nữa, mà càng thêm trong veo như dòng nước mát lành.

Số vụ ẩu đả Wataru tham gia đã giảm, nhưng số lần đánh người thì dường như tăng lên.

“Cậu đừng đánh người mới dữ quá thế, Wataru.”

Nhìn bóng lưng Wataru khi cậu sắp xếp đồ đạc trong lán, Rokuro thử mở lời. Wataru không có lỗi, nhưng cuối cùng cậu cũng phải chịu phạt nên anh nghĩ vẫn nên kiên chế thì hơn.

Wataru coi như không hay biết, vẫn quay lưng về phía anh mà nói, “Anh muốn bảo là tôi bị thằng khác ức hiếp cũng không sao chứ gì. Anh nghĩ ‘cặp đôi’ nghĩa là gì vậy hả đồ khốn!”

Nhiều người thấy Wataru nhỏ nhắn bèn nảy sinh ý đồ xâm phạm cậu, hầu hết là lính mới hoặc những người mới nhảy ngang sang không biết sự tích đánh lộn ngày xưa của Wataru. Những kẻ đề nghị được thân mật với cậu nhưng bị từ chối, nếu chịu dừng lại ở đó thì chỉ ăn chửi một chặp là xong, chứ coi khinh vóc dáng cậu mà giở trò ép uống thì sẽ phải gánh chịu

hậu quả. Có tên nghe đồn xuất thân từ câu lạc bộ Judo, đánh nhau rất giỏi mà cũng không làm ăn được gì vì Wataru liêu mạng phản kháng. Cuối cùng, kẻ này còn bị gãy mất bốn cái răng.

Wataru đáng thương, mà những người xung quanh cũng thật tội nghiệp. Có hôm cậu còn bị một tên lính bộ binh nghe tin đồn nên mò đến quấy rối. Hắn ta định lôi cậu vào bụi cỏ nhưng thất bại, bị Wataru điên lên đánh cho thừa sống thiếu chết. Sau đó cậu phải chống đỡ trong tiếng quát tháo của lãnh đạo hai bên Lục-Hải quân. Rokuro cũng chịu liên lụy không chỉ một hai lần. Anh thấy mình bất hạnh đến nỗi muốn viết lên lưng cậu hàng chữ “Người này là bất khả xâm phạm”. Thân hình mảnh mai không hề ảnh hưởng đến việc Kotohira “mười sao”, linh hồn của Gekko, âm thầm gia tăng số lượng nạn nhân bị bắn rơi.

Wataru lấy từ trong cặp ra cuốn sổ tay quen mắt, rồi ngắm nghía tấm ảnh kẹp trong đó. Khóe miệng của cậu trai thường sừng sộ gắt gỏng giờ không hề mím chặt mà mền ra, như thể trước mắt là kẹo ngọt. Không cần nhìn cũng biết đó là ảnh em trai cậu. Wataru thực sự rất yêu quý em mình. Rokuro cũng có một cậu em trai tên là Heihachi, nhưng mối quan hệ giữa hai anh em chỉ đơn giản là cùng lớn lên trong một gia đình, chưa bao giờ anh thấy em trai mình đáng yêu đến mức đi ngủ cũng mơ thấy.

“Anh sẽ cố gắng, Yuki ạ.”

Wataru vừa dọn đồ, vừa vui vẻ chuyện trò với tấm ảnh. Khoảng hai tuần trước, thư từ bên nhà được chuyển sang. Trong phong bì còn gửi kèm một tấm ảnh mới chụp của em trai cậu. Yuki mặc bộ quân phục mới toanh, đã tốt nghiệp Khóa huấn luyện trừ bị trước thời hạn. Bộ quân phục mùa hè màu trắng đặc trưng của hải quân khiến Wataru vô cùng thích thú. Gương mặt trăn trăn vương nét trẻ con tạo cho Rokuro ấn tượng rằng Yuki còn

hiền lành hơn so với chính cậu nhóc trong tấm ảnh ngày xưa, hiền đến mức anh không nỡ để cậu làm quân nhân.

Rokuro hiểu, Wataru rất yêu quý em trai, nhưng mà...

“Cậu là bộ mặt của đoàn không quân, đừng quên phong thái và uy nghiêm của bản thân đấy, Wataru.”

“Tôi đâu biết mấy thứ đó.”

“Không biết cũng không sao, đừng thể hiện tình cảm với em trai trước mặt mọi người là được.”

Hiện giờ, Wataru đã trở thành mục tiêu hướng tới của các thành viên trong phi đoàn, cậu được nhiều người yêu thích, lại có thực lực áp đảo. Đám đàn ông mê mệt cậu xếp hàng đã không thấy điểm cuối. Để người ta biết Wataru yêu quý em trai đến mức này, e rằng sẽ ảnh hưởng tới sĩ khí trong quân.

“Em trai cậu sẽ gia nhập phi đoàn chứ?”

Nếu đã tham gia Khóa huấn luyện trừ bị thì hẳn sẽ trở thành phi công, nhưng cũng có những người làm nhiệm vụ trên mặt đất hoặc nhân viên liên lạc trên chiến hạm. Nếu thành tích của cậu em trai này tốt thì cũng có thể sẽ được đi đầu tới Rabaul để Wataru trông nom, tạo nên danh hiệu “Anh em Kotohira”. Rabaul hiện giờ đã trở thành tiền tuyến quá mức khốc liệt với người mới. Tỷ lệ quay về sau lần đầu xuất kích hạ xuống dưới 20%. Nếu em trai cậu mà bị phái đến đây thì không biết Wataru sẽ phải chịu áp lực lớn đến thế nào.

“Vẫn chưa có tin tức gì cả.”

Những thông tin kiểu này hồi trước cực kì dễ nghe ngóng, nhưng gần đây thì chưa xét đến chuyện thật hay giả, tin tức truyền tới ngày một ít,

như thể Rabaul sắp bị ruồng bỏ.

“Nó bảo đã xong ở Tsuchiura rồi. Cuối cùng cũng sắp lên máy bay thật.” Giọng Wataru nặng nề

Yuki cũng suôn sẻ tốt nghiệp Khóa huấn luyện trừ bị Tsuchiura giống Wataru. Nếu đã học xong thì sẽ bị cắt cử đi ngay.

Trong lúc nó còn ở Nhật lái Chuồn chuồn ớt, tôi sẽ bắn rụng hết kẻ địch. Wataru vẫn luôn cố gắng để em trai không phải ra chiến trường, nhưng có vẻ không kịp.

“Cậu cũng đừng cố quá, Wataru.”

“Ừ.”

Rokuro biết Wataru không phải mẫu người chịu nghe lời. Và bất kể em trai cậu đang ở đâu, nơi đây vẫn là tiền tuyến ác liệt mà cậu không thể không liều mạng dốc hết sức lực.

Sau đó ba ngày, chiếc Gekko thứ hai của Rokuro và Wataru bị bắn rơi.

“Tại sao máy bay của tôi chưa gì đã bốc cháy như vậy, bị làm sao thế không biết!”

Wataru vừa hét, vừa tháo dây an toàn rồi mở kính chắn gió, mặc những đường đạn giao nhau trên không mà leo ra khỏi chiếc Gekko đang dập dềnh trên biển. Wataru thấy một chiếc thuyền nhỏ phía bên kia ngọn sóng. Dù cậu đã tháo khăn quàng cổ vậy lia lịa, nhưng với thảm trạng trên biển thế này thì Rokuro không dám chắc họ sẽ phát hiện ra hai người.

Máy bay của quân đội Nhật Bản hay cháy đến mức Rokuro nghi ngờ nguyên nhân thực sự là do người của Xưởng Kỹ thuật Hàng không lơ là công tác. Vẫn biết là lớp vỏ bảo vệ mỏng, nhưng ai dè bình xăng vừa bị bắn thủng là máy bay bắt cháy liền. Trước đây, Không quân Nhật Bản quá

mạnh nên nhược điểm ấy không đáng chú ý lắm, nhưng từ khi quân Đồng Minh bắt đầu “lấy thịt đè người” thì nhược điểm này đã bại lộ. Từ đó, địch toàn lăm le nhắm vào bình xăng mà bắn, đến mức nhiều loại máy bay của họ như G4M⁵⁸ đã bị giều cợt là “bật lửa, cứ bật là cháy”. Đối lập với họ, máy bay của Mỹ dù bị bắn thủng vài lỗ vẫn không phát nổ. Hình như bên trong bình xăng của máy bay địch có gân một lớp cao su khiến xăng vừa khó bay hơi, vừa khó bị rò rỉ. Còn có tin đồn rằng nhiên liệu bọn chúng dùng vốn không phải xăng.

Quân Mỹ rõ ràng nhắm vào bình xăng của họ, vậy mà trong nước không hề tập trung cải tiến những chỗ thiếu sót, nên Wataru đã luôn phẫn uất, oán thán họ thất trách. Qua lần bị bắn rơi này, Rokuro hoàn toàn hiểu được tâm trạng của cậu. Vốn đã không bì được với địch về số lượng máy bay, lại còn rơi ngay sau khi ăn một phát đạn thì sao mà tranh thắng thua nữa.

“Thế mà cũng bắt đầu quen với tình huống này rồi.”

Dõi mắt về phía đường chân trời xa mờ, Rokuro lầm bầm. Có lẽ họ nên được xếp vào hàng ngũ những người may mắn. Wataru đã bị bắn rớt ba lần mà vẫn bình an vô sự, máy bay không phát nổ lần nào, cũng chưa nhìn thấy vây lưng cá mập. Nhưng vừa mừng vui vì bản thân may mắn thì họ lập tức nhận ra trước mắt là tương lai mịt mờ.

“... Chắc là, không còn máy bay cho chúng ta thay đâu.”

Vẫn nhìn đường chân trời mờ hồ, Rokuro nói tiếp. Anh muốn gọi Bộ Tổng Tư lệnh đến đây mà chứng kiến thực trạng. “Cuộc chiến tiêu hao” chỉ là cái tên gọi cho có. Sức mạnh công nghiệp và tài nguyên dãi dào của quân Đồng Minh đã giúp lượng máy bay chiến đấu gia tăng nhanh chóng, Nhật có bắn rơi bao nhiêu cũng chẳng hết. Hơn nữa, Nhật còn lâm vào tình cảnh “một phát rơi liền” thế này, chưa kịp tham gia trận chiến tiêu hao

cũng đã xong rồi.

Hiện tại, tương quan lực lượng Không quân giữa hai bên là 1 chọi 20, nhưng nếu xét đến độ mỏng của máy bay thì chênh lệch còn lớn hơn thế. Chẳng bao lâu nữa, chắc sẽ thành trận chiến một chọi mười. Giai đoạn đầu, Nhật Bản chiếm được ưu thế trong không chiến chủ yếu bởi sở hữu phi công trình độ cao. Giờ đa phần những người kì cựu đã bị bắn rơi, chút lợi thế cuối cùng sắp mất. Ở Rabaul tuy vẫn còn người, nhưng lại toàn lính mới vẫn đang sợ hãi vì phải rời khỏi đất liền. Trận chiến hôm nay sẽ có bao nhiêu máy bay quay về đây?

Động thái của Bộ Tư lệnh và Ban Thông tin mấy ngày nay rất lạ. Họ không hạ mệnh lệnh mới, cũng chẳng đặt ra mục tiêu cụ thể. Hình như liên lạc với trong nước và Bộ Tư lệnh Hạm đội đã gián đoạn. Có lẽ họ không nên hi vọng vào việc được cấp máy bay mới thì hơn.

Thấy Rokuro vượt ve khung kính chắn gió của Gekko đang chìm dần xuống biển rồi nói lời từ biệt, tay cầm khăn của Wataru thông xuống, cậu nói bằng giọng buồn rầu.

“Xin lỗi nhé, Rokuro.”

“Không phải do lỗi cầm lái. Cậu đã làm tốt hơn lần trước rất nhiều rồi.”

Lần này họ đã có thể lập tức thoát ra. Rokuro không phải nếm trải nỗi sợ Wataru sẽ chìm xuống đáy. May thay, dù không ai tới cứu thì địa điểm máy bay rơi vẫn rất đẹp. Anh có thể thấy bóng đảo ở đằng xa, bởi về là sẽ thoát nạn.

Wataru nhìn về phía đảo rồi thở dài. Tuy bóng đảo cũng xa, nhưng ánh mắt cậu như còn phóng về nơi xa xôi hơn thế. Trong khoảng lặng ngắn ngủi giữa lúc tiếng súng và tiếng máy bay nổ thay nhau vang vọng trên

đỉnh đầu, Rokuro nghe thấy Wataru thì thầm.

“Trong nước có an toàn không nhỉ?”

Tuy chiến sự chẳng khi nào thôi ác liệt, nhưng cố vẻ Wataru cũng đã cảm nhận được đi đâu khác trước. Họ không nhìn ra được mục tiêu của kẻ địch. Những đợt công kích vẫn liên miên không dứt, nhưng cố đi đâu gì đó đã bị bỏ sót. Có khi nào bọn chúng định vòng qua Rabaul, nơi chiến lược sắp cạn kiệt? Quan sát tình hình máy bay địch tấn công gần đây, Rokuro có dự cảm chẳng lành. Không lẽ chiếc máy bay ném bom B-29 màu bạc không lờ đã bỏ qua họ mà hướng thẳng về tổ quốc...?

Rokuro và Wataru đang bơi thì được thuyền vớt lên.

Trở về đảo, khi trời sáng, hai người đến Bộ Tư lệnh để báo cáo thì được nhiếp ảnh gia nổi tiếng ở Rabaul chụp ảnh để đăng báo, mỗi người còn được phát một chai rượu gạo. Đây là để thưởng cho công tích mà chiếc Gekko thứ hai đã chìm xuống đáy biển lập được.

Hai người rót phần của mình xong, đưa chai rượu cho người bên cạnh, bảo họ chuyển tay nhau rót mỗi người một cốc. Ở Rabaul có quy định cấm độc chiếm đồ. Một lát sau, hai cái chai rỗng quay trở lại. Wataru vươn tay về phía đôi vỏ chai trên tay Rokuro.

“Này, đưa tôi cái nhãn đi. Nhãn chai rượu.”

“Cậu lấy làm gì?”

Lâu lắm mới thấy nhãn chai rượu làm bằng giấy xốp mỏng, thứ này nếu ở trong nước hẳn sẽ được cất đi như bảo bối. Nét chữ viết bằng mực tàu trên nhãn rất đẹp. Rokuro hiểu Wataru muốn giữ nó lại, nhưng anh nhớ là cậu đã có cái giống thế này rồi nên cảm thấy hơi khó hiểu. Dù vậy, anh

vẫn đưa từng chai rượu rỗng cho cậu. Wataru vui sướng đặt hai chai rượu lên đầu gối rồi cười.

“Tôi sẽ gửi cho Yuki, nói với thằng bé là tôi đang cố gắng.”

“Cậu đúng là người anh trai tốt.”

Rokuro cảm thấy Gekko rơi đem đến một đi đầu tốt, đó là họ không phải ra trận nữa. Tuy phi công cũng ít, nhưng số máy bay còn lại càng ít hơn. Trước khi Gekko rơi, một ngày Wataru phải cất cánh hơn năm lần.

Từ dạo Saito hi sinh, sức khỏe quá mức yếu nhược của Wataru đã dần hồi phục, nhưng không thể hoạt động trong khoảng thời gian dài. Sau mỗi lần lao lực, cậu lại mê mệt thiếp đi. Tiếp tế gián đoạn, lương thực không đủ phát cho toàn căn cứ. Tình trạng dinh dưỡng đã không tốt, những vụ oanh tạc liên miên còn đẩy tinh thần người ta tới cực hạn.

Hiện giờ bên trên đang tìm máy bay mới cho Wataru, nhưng chưa nói đến việc chọn chiếc nào, riêng chuyện có còn chiếc nào bay được không đã là cả vấn đề. Hôm trước, phi đội chủ lực của Rabaul lại phần lớn số máy bay còn hoạt động được rút về đảo Truk⁵⁹, chỉ để lại Rabaul vài chiếc thủy phi cơ và máy bay hỏng. Những hòn đảo xung quanh hình như đã bị quân Đồng Minh chiếm hết. Tiếp tế từ trong nước hoàn toàn đứt, có lẽ Rabaul sẽ cứ thế này bị cô lập, ít nhất là không có hi vọng gì về việc được bổ sung máy bay mới.

Rokuro chớp mắt một lát rồi tỉnh, không thấy Wataru bên cạnh nên mò dậy đi tìm. Tránh ổ voi do bom tạc trên đường mòn, anh rảo bước một mình trong căn cứ lúc hoàng hôn. Trên mặt đất vẫn là tro núi lửa trắng xóa, nhưng cảnh sắc xung quanh đã thay đổi nhiều. Đường băng trải nhựa trơn nhẵn như mặt gương với hàng dừa mọc san sát hai bên, hàng máy bay

phản chiếu ánh sáng bạc, tàu vận tải neo đậu... Rabaul ngăn nắp đẹp đẽ ngày anh mới gặp Wataru đã trở thành quá khứ xa xôi. Giờ không còn thấy bóng máy bay, mặt đường gập ghềnh đầy hố do quân địch oanh tạc. Để sống sót qua những trận ném bom ban ngày, tất cả mọi người trong căn cứ đều rút vào sống trong hầm, ném trái những ngày đến khói bếp cũng không dám để thoát ra. Ruộng khoai ngày trước họ vẫn thở than là quá rộng, giờ diện tích cũng chẳng còn bao nhiêu. Những tán dừa mát mẻ đã cháy rụi, chẳng còn ai đọc sách dưới đó nữa.

Đầu giờ chiều hôm qua, có một chiếc A6M rơi xuống đảo, mang về thi thể của chủ nhân nó. Các kĩ thuật viên cố gắng sửa chữa để nó có thể bay tiếp, nhưng dường như đã thất bại. Rokuro đoán Wataru đang ở bên đó, bèn đi tới rừng cây bụi nơi giấu đám máy bay. Vì bom cháy đã thiêu hủy rừng nên địa điểm cất giấu máy bay bị lộ vào tận chân núi.

Trời lúc chiều tà ngả sắc lam. Còn không mau đưa Wataru rút về hầm thì sẽ không kịp tránh tập kích đêm. Vừa nghĩ, Rokuro vừa thất thủ băng qua đụn cát bị xới tung bởi vòng sóng khí tỏa ra lúc bom nổ.

Anh muốn làm pháo hoa.

Địch tập kích càng dữ dội, ước mơ của Rokuro càng trở nên xa vời. Anh nheo mắt, vừa tự nhủ không được đánh mất ước mơ ấy, vừa mệt mỏi lê bước trong rừng cây bụi. Tuy không định quên lãng mục tiêu, nhưng Rokuro dần mình dừng nghĩ về chuyện tương lai lúc này. Trước khi chiến tranh kết thúc, anh có nghĩ gì cũng vô ích. Chờ kết thúc rồi thì muốn cố gắng thế nào chẳng được.

Gạt đám cành cây ra, Rokuro thấy bóng chiếc A6M bị cong cánh quặt. Trời nhập nhoạng tối nên anh không nhìn rõ xung quanh. Wataru đang ở đâu không biết. Anh chưa kịp cất tiếng gọi đã nghe thấy tiếng hát, Rokuro

dừng bước. Một con đom đóm dầu rặng lên trong bóng tối bay xẹt qua tai. Không biết có phải do mùi ngọt của dầu máy hấp dẫn không, mà có vài con vờn quanh chiếc A6M hồng. Đây là đom đóm trên cạn. Chúng sống trong núi chứ không lại gần nơi mép nước, kích cỡ to hơn đom đóm ở quê nhà.

“...”

Những đốm vàng nhạt lập lòe soi sáng bên tai Wataru. Tiếng hát của cậu khàn và có phần yếu ớt vẳng lên trong bóng tối nhá nhem, như khúc hát ru dành cho chiếc A6M chẳng thể sống lại. Giọng hát ấy run rẩy như tự khích lệ, như muốn xua đi nỗi sợ hãi. Wataru đang đứng cạnh động cơ lắp nơi dầu máy bay. Để sửa chữa, nắp động cơ gần cánh quạt đã bị tháo bỏ, động cơ hình sao lộ ra ngoài không khí, dính dầy bọ hóng đen thui. Những linh kiện cong gãy không sử dụng được nằm lẫn lóc dưới chân. Cánh máy bay bị vỡ, phần trên của kính chắn gió không còn.

Wataru vượt ve động cơ đã cháy xác xơ như đang vượt ve thi thể sinh vật, vẫn với sự vô tư như hễ dành tình cảm cho Gekko. Rokuro trông mà xót xa.

Đột nhiên, anh cảm thấy thật bất công. Wataru chỉ đơn thuần là yêu thích máy bay, tại sao không thể để cậu lên máy bay như mong muốn. Bản thân anh cũng vậy, tại sao lại phải tiết kiệm thứ thuốc súng trân quý để tấn công kẻ địch thay vì làm pháo hoa?

Lúc này, Rokuro rất muốn dừng ngay chiến tranh lại, để Wataru lái một chiếc máy bay thật đẹp, còn anh nặn lượng thuốc súng ít ỏi trong kho hỏa dược thành sao rắ bắn pháo hoa. Anh muốn cùng một Wataru khỏe mạnh bay trên bầu trời, không phải để giết người, mà để nghe cậu kể chuyện về các vì sao và tìm kiếm địa điểm bắn pháo hoa, anh muốn bay trên tầng

mây rạng sắc bạc dưới ánh trắng.

Quân Đồng Minh có xấu xa không, chiến tranh khi nào thì kết thúc? Liệu sẽ có ngày máy bay không còn bị gọi là chiến đấu cơ, thuốc súng không bị dùng để làm bom đạn? Rokuro nghĩ mãi vẫn không tìm được đáp án. Họ chỉ đang máy móc chiến đấu, cho đến ngày được báo rằng thế cuộc đã ngã ngũ. Họ chỉ có thể giãy giụa để sống sót, trong giây phút này, trong ngày hôm nay. Dẫu hiện thực có nghiệt ngã đến thế nào, Rokuro cũng không muốn bị tuyệt vọng đánh bại. Nhưng dù nghĩ như vậy, anh vẫn chẳng biết giờ đây mình nên lạc quan vì đi đâu gì.

Rokuro nghiêng chặt răng, hô hấp thất nghẹn nơi lồng ngực, anh chẳng thể hít vào, cũng không thở ra nổi. Mặt anh méo xeo vì cố nén khổ sở xuống đáy lòng. Bỗng một con đom đóm bay qua trước mắt. Nhìn ánh sáng mong manh trên thân đom đóm đang bay như lướt, Rokuro chợt nghĩ về khoảnh khắc lâm chung của con người. Ánh mắt anh đuổi theo đốm sáng ấy, khoảnh khắc nó biến mất, suýt chút anh đã hét lên. Xúc cảm mãnh liệt dâng trào, Rokuro chực bịt chặt hai tai lại thì tiếng hát ngắt quãng dừng hẳn. Khi ngẩng lên, anh thấy Wataru chăm chú nhìn chiếc A6M im lìm bằng vẻ mặt tĩnh lặng. Cậu không quay đầu, nói nhỏ.

“Anh sẽ xuống máy bay chứ, Rokuro?”

Wataru dùng âm điệu dịu dàng hỏi anh một điếu thật tàn nhẫn. Dù cậu có nghĩ cho Rokuro, bỏ qua lời thề của anh với cậu đi nữa, đó cũng không phải điếu anh thực sự mong muốn. Rokuro không tìm được từ ngữ, nước mắt cứ thế thi nhau trào ra.

“Anh nộp đơn đi. Có lẽ vẫn kịp đấy.”

Đến ăn vạ với cấp trên thì biết đâu, nếu còn đợt thu quân về nước nữa, anh sẽ là người đầu tiên được chọn để gửi về phòng thủ Nhật Bản.

Rokuro lắc đầu quây quây, nước mắt cứ thế rơi xuống đất. Giò máy bay đã mất, thứ kết nối anh và Wataru không còn. Rokuro vì thế mà bất an, lưỡng lự, nhưng cậu lại cho phép anh như vậy. Rokuro giao phó tính mạng mình cho Wataru, muốn cùng cậu chết trên bầu trời, cảm xúc ấy vẫn không hề thay đổi. Quyết định sống bên nhau trọn đời cũng không hề đổi thay. Chỉ là, Rokuro cảm thấy tiếc thương. Tiếc cho Wataru, cho máy bay, cho chính mình, cho thuốc súng. Những thứ được sinh ra vô tội và đẹp đẽ lại bị phung phí thành công cụ để hủy diệt ước mơ của nhau, thật vô cùng đáng tiếc.

“Đừng khóc nữa, mít ướt.” Wataru đã cười và nói vậy, nhưng nỗi buồn da diết vẫn trào dâng trong lồng ngực Rokuro, không sao ngừng được. Từ khi phương Nam bắt đầu yếu thế, từng sợi dây hi vọng trong lòng anh lần lượt đứt phứt. Anh cảm giác sợi cuối cùng cũng sắp đứt lìa.

Rokuro không hối hận, chỉ cảm thấy buồn thương.

... Phương Nam, đã không còn đường cứu vãn.

Máy bay chẳng còn lại mấy chiếc, binh lính cũng suy nhược. Căn cứ Rabaul sắp không còn sức đánh trả, sắp vỡ phòng tuyến. Họ vẫn chắt vật duy trì tự cung tự cấp, nhưng chẳng thể đủ cho tất cả mọi người. Máy bay, nhiên liệu, súng đạn đều thiếu hụt trầm trọng.

Vầng tịch dương hôm nay đã lặn, ngày mai liệu có còn mọc nữa? Mấy ngày này, ý nghĩ đó cứ quanh quẩn trong đầu Rokuro. Anh cố tản bộ đầu đặn mỗi tối để quên đi cơn đói. Vì cứ chui rúc trong hầm trú ẩn bé tẹo để phòng địch tập kích cũng chẳng ổn chút nào.

“...”

Wataru ngừng đầu ngẩng sao rồi cứ thế khép mắt. Dường như cậu không đủ sức hát nữa, nhưng Rokuro biết giai điệu vẫn ngân vang trong lòng ngực cậu. Anh đang lắng nghe giai điệu ấy.

Wataru vẫn lạc quan như trước, nhưng đã ít nói đi. Rokuro muốn về nước, muốn làm pháo hoa, nhưng chưa bao giờ hình dung cụ thể về tương lai sau chiến tranh. Vậy mà anh lại từng nghĩ đến chuyện bị bắn rơi rồi sẽ ra sao. Người ta đồn đại rất phong phú, đa dạng, nào là khi mở mắt đã thấy mình ở thế giới bên kia, nào là linh hồn thoát xác, lao như mũi tên đến Yasukuni⁶⁰, rồi là trước mắt chỉ còn một màu trắng xóa sau đó hết thấy đầu kết thúc. Nhưng chẳng ai cho họ biết đáp án, nên chỉ còn cách tự thân trải nghiệm.

“Chờ chiến tranh kết thúc, tôi muốn xem pháo hoa, Rokuro ạ.”

Rảo bước bên anh trên bãi cát trong buổi chiều tà, Wataru bỗng nói vậy.

“Nếu hoàn cảnh cho phép thì ngay bây giờ cũng được.”

Nếu có thuốc súng, nếu pháo hoa không bị coi là vũ khí hay bom đạn, nếu được phép bắn lên trời, nếu như có người xem... Nghĩ thế, Rokuro cười chua chát. Không biết cụ thể thế nào, nhưng trong lòng anh, chiến tranh đã kết thúc với thất bại thuộc về Nhật Bản.

“Không biết mọi chuyện sẽ ra sao, nhưng tôi sẽ cố hết sức làm pháo hoa nhanh nhất có thể.”

Dù chưa biết sẽ kiếm được thuốc súng ở đâu, khi nào, cũng chẳng rõ bắn ở đâu thì được, nhưng chỉ cần điều kiện cho phép, anh sẽ lập tức thực hiện.

Cạnh anh, Wataru lặng lẽ mỉm cười gật đầu.

Với tình hình hiện tại, cụ li từ khoảnh khắc này đến cái đêm có thể bắn

pháo hoa ấy xa xôi không tưởng nổi, xa như khoảng cách từ đây đến một thế giới khác vượt ngoài các vì sao, thế giới của kiếp lai sinh. Rokuro bật cười, cảm thấy nói vậy đúng nhất cũng nên. Anh chẳng thể mừng tượng ra ngày mình cùng Wataru về nước. Bình minh ngày mai như ở cách anh một tấm kính mờ, trước mắt là mông lung trắng xóa, không thấy rõ đi đâu gì.

“... Quả nhiên chẳng hình dung nổi.”

Dường như Wataru cũng đang nghĩ về cùng một chuyện. Cậu ngồi xuống tảng đá bên cạnh, Rokuro sóng vai ngồi xuống theo.

Có thể ngày mai sẽ có tàu đến, báo tin thắng trận và đón họ về nước. Sau khi trở về, anh và Wataru sẽ thuê một căn nhà, rồi chung sống với nhau. Nếu bất tiện thì họ sẽ dọn về nông thôn, như thế còn không được thì tìm đến một nơi không người sinh sống...

Mới nghĩ đã thấy phi thực tế.

“Anh sao thế, Rokuro?”

Hơi ấm truyền đến từ những ngón tay bao lấy tay cậu đặt trên tảng đá chân thực hơn thế nhiều.

“...”

Rokuro ngấm tinh tú trong mắt Wataru. Khi trán hai người chạm nhau, anh không còn tìm được ngôn từ để biểu đạt. Thấy môi cậu chúm chím như nụ hoa, anh cũng cười, nụ cười u sầu xen lẫn tiếc thương.

“Rokuro này...”

Anh thấy môi Wataru mấp máy, nhưng không sao nghe được tiếng thì thầm của cậu. Rokuro đành gượng mỉm cười đáp lại. Tại sao vậy nhỉ? Đây là lần đầu tiên anh cảm thấy ngày mai mông lung đến mức đáng sợ.

“Tôi thích anh, Rokuro.”

Vớt được câu nói duy nhất ấy giữa tiếng sóng triền, nước mắt Rokuro lăn dài trên má.

Hai người đã liêu mạng mà sống, cằn cự đến cùng. Nhưng lúc này, họ đang chấp chới giữa biển, lạc lối giữa trời. Họ chẳng thể oán trách ai, chỉ đành ra đi trong sắc xanh bất tận.

Nỗi buồn thương, niềm tiếc nuối, cả những bất công đầu bị hiện thực tàn khốc nuốt trọn không thương tiếc. Dường như Wataru đã tự vượt qua được mớ cảm xúc hỗn tạp đang giày vò Rokuro lúc này, nên cậu chỉ im lặng.

Vầng tà dương tan nhòa vào biển. Nơi bãi cát xinh đẹp hai người từng thấy hôm nào, giờ chỉ còn những con sóng loang vệt dầu thô lấp lánh bảy sắc tấp vào, đánh lên cánh quạt gãy nằm trên khoảng nước nông. Dù vậy, ráng chiều ngả màu hồng đậm quen thuộc cùng chòm sao Nam Thập Tự vẫn hiện hữu trên bầu trời, chẳng hề đổi thay.

Hai người không trao nhau nụ hôn nào, chỉ chăm chú ngắm cảnh hoàng hôn, chờ sao lên.

Thời gian như trôi, cũng tựa đang dừng lại, hai người dường cũng sắp tan vào đêm. Chắc người ta gọi khoảnh khắc thế này là “vĩnh viễn”.

Rokuro bỗng cảm thấy nỗi buồn trong anh như bong ra từng mảng. Thứ gọi là “kết thúc”, có lẽ là chỉ giây phút này đây.

Ngày hôm đó, trong bóng dờ vương vãi những linh kiện gỉ sét và mảnh vỡ máy bay, lâu lắm rồi Rokuro mới phấn chấn trở lại.

Từ xác máy bay rơi vớt được trên biển cùng chiếc A6M bị hỏng nặng,

các kĩ thuật viên đã ghép được thành hai chiếc máy bay hoàn thiện. Không biết nên khen họ giỏi hay chê họ ngốc nữa. Kĩ thuật viên nói rằng mọi chuyện suôn sẻ ngoài dự đoán của họ, rồi cho ra mắt con lai của B5N và A6M. Ngoài chiếc máy bay đặc biệt “A6M hai người lái” anh từng thấy hồi xưa, Rokuro chưa bao giờ nhìn thấy hay nghe ai nói có kiểu kết hợp này.

Một trong hai chiếc máy bay quý giá đã được trân trọng giao cho cặp đôi vàng Wataru và Rokuro. Hội Akiyama ôm bụng cười ngặt nghẽo. Wataru, Rokuro và những người khác đầu nở nụ cười bất đắc dĩ. Đây là chiếc máy bay với sức chiến đấu nghèo nàn.

“Không thể tin nổi.” Wataru cười.

“Cứ như dành riêng cho chúng ta vậy.” Rokuro vừa cười, vừa cảm động nói.

Mọi công đoạn hoàn tất với việc đặt tên cho chiếc máy bay là “A6M phục chế”. Các kĩ thuật viên hứng trí bưng bưng.

So với hạm đội tiếp tế đã không còn trông chờ được, các mảnh vỡ máy bay vớt từ biển lên còn giúp ích cho họ hơn nhiều. Ngay lập tức, nhóm trực vớt đã được thành lập. Họ dong buồm ra khơi, tìm những chiếc máy bay chìm, rồi lại gần chúng để người phụ trách việc lặn nhảy xuống vớt các bộ phận nhỏ lên. Còn những bộ phận lớn, họ quăng lưới, cùng kéo về bờ biển. Theo tình hình khảo sát thì với đồng linh kiện còn chìm ngoài biển đó, ít nhất họ có thể lắp ghép được năm chiếc máy bay.

Thấy tổ kĩ thuật quá “trâu”, Rokuro lại bật cười. Lâu lắm họ mới nói chuyện vui về thế này. Nhưng thiếu nhiên liệu, số máy bay có thể kết thành đội cũng chẳng còn mấy chiếc.

Dù vậy, chắc chắn Wataru vẫn muốn bay. Ánh mắt cậu khi nhìn chiếc

“A6M phục chế” t ỏi tàn phần khởi hết như khi thấy chiếc Gekko mới, thật đúng là Wataru.

Chiếc “A6M phục chế” là đồ chấp vá nên chất lượng thế này là tốt lắm rồi. Thân máy là của B5N, đầu máy thuộc về A6M. Cánh quạt đơn và kính chắn gió đôi lấy từ B5N. Cửa vào trên kính chắn gió là loại trượt mở về phía sau. Trong hai ghế phi công thì ghế trước là của A6M, ghế sau là của B5N. Chi tiết này cũng khiến mọi người cười vỡ bụng. Các loại đồng hồ đo đạc được lấy từ nhiều loại máy bay khác nhau, lắp vào chỗ thích hợp. Toàn bộ máy bay được sơn lại. Dù là quà tiễn biệt thì thế này cũng quá xa xỉ. Wataru đã cực kì vui sướng.

Họ cười đùa thêm chốc lát, rồi ai về chỗ nấy. Sau khi đám người vây xem “A6M” tản đi, Rokuro mới nhận ra, không thấy bóng dáng Wataru đâu. Anh nhìn quanh một hồi thì phát hiện cậu đang ở phía bên kia máy bay, lơ đãng nhìn lên “A6M”. Định mở miệng gọi Wataru, Rokuro chợt lặng người. Gò má cậu đầm lệ. Mặc cho nước mắt rơi xuống đất, Wataru chẳng hề có lấy một cử động, dù là nhỏ nhất. Quan sát một hồi, thấy cậu vẫn chôn chân tại chỗ, Rokuro bèn lặng lẽ tới gần.

“Cậu sao vậy?”

Wataru nói, “Tôi cũng chẳng biết bị sao nữa, không rõ đang vui hay buồn.”

Nhìn chiếc A6M chấp vá, Wataru mỉm cười gượng gạo.

Khi ấy, Rokuro đoán là vì cậu biết rằng đây rất có thể sẽ là chiếc máy bay cuối cùng của họ. Giờ ngẫm lại anh mới nhận ra, lúc đó, có lẽ Wataru đã dự cảm được điều gì.

Hai ngày sau, chiếc A6M của Wataru và Rokuro cất cánh.

Đó chính là lần xuất kích cuối cùng của họ.

Akiyama nói, anh ta không biết chiếc A6M này có thể bay bao xa. Dù sao nó cũng là đồ chấp vá. Trọng lượng thân máy và động cơ không tương thích. Thăng bằng hơi lệch về phía sau, bất cần là đầu máy bay sẽ ngóc lên. Ngay đến cánh chính cũng năm ăn năm thua, hoạt động của cánh cản mới được xác nhận qua một lần thử. Nhưng dường như Wataru chẳng hề bận tâm tới vấn đề này. Cậu lái chiếc máy bay mới với dáng vẻ tươi vui hiếm có, trong thoáng chốc đã thu phục được nó.

Rokuro không tưởng tượng nổi chiếc A6M chấp vá chỉ một động cơ yếu xìu lại có thể bay êm đến mức này, như sao băng quét, như chú chim lướt ngang bầu trời. Chiếc A6M vá chằng vá đụp phát ra tiếng kêu kéo kẹt khi bay lại có thể vận hành suôn sẻ ngang một chiếc Gekko mới cứng. Cánh chính rẽ gió, thân phát ra tiếng kéo kẹt, nỗ chao lượn giữa trời vô cùng tự do. Rokuro thấy chiếc máy bay này thật giống Wataru, đến mức anh thẫn cảm thán, không biết chừng đây mới chính là bản thể của cậu.

Ngồi ghế trinh sát, Rokuro phải nói rằng đám đồng hồ đo đặc trên máy bay nhảm nhí vô cùng. Anh dùng kinh nghiệm và cảm nhận thực tế của bản thân để đi đầu chỉnh số liệu đáng ngờ của kim đồng hồ, nhưng những số liệu hiện trên đồng hồ tệ đến nỗi anh không rõ mình có thể cứu vãn đến mức nào. Rokuro đang cuống cuồng tính toán thì Wataru bỗng hỏi.

“Anh gầy đi rồi nhỉ, Rokuro?”

Thời điểm này mà cậu còn nói vậy rồi cười được.

“Vậy sao.”

Việc cậu chê bai anh to xác như đã là chuyện của vài chục năm trước.

Hôm nay có thể sẽ là lần cuối cùng. Tất cả những người ngồi trên bầy

chiếc máy bay hôm ấy có lẽ đều cảm thấy như vậy. Quân Đồng Minh với thực lực áp đảo ngang nhiên tới oanh tạc giữa ban ngày. Chỉ năm phút ngắn ngủi từ khi phát hiện tung tích kẻ địch, tất cả máy bay bay được đều đã cất cánh ứng chiến, nhưng vừa thấy quân địch từ đằng xa, họ đã nhận ra chiến lực hai bên chênh lệch đến nực cười. Ở phe bên kia, cả đại đội tụ lại như đám mây đông, lại gần thì thấy giống bầy tò vò, bu kín tựa rắc vừng đen lên một khoảng trời. Tiếng rầm rì trầm thấp như tiếng đập cánh vang vọng khắp không trung.

Họ né đạn súng máy bắn tới từ chính diện. Khi lướt qua kẻ địch, Rokuro chỉ còn biết thở dài. Tình cảnh hiện tại y như vài con ruồi lao vào giữa đàn ong bắp cày. Họ vốn biết mình chẳng thể tiêu diệt toàn bộ địch, nên trước khi xuất kích đã định ra mục tiêu là cố gắng bắn rơi máy bay địch, được chiếc nào hay chiếc ấy. Nhưng không ngờ chênh lệch lực lượng lớn đến mức họ phải lắc đầu ngán ngẩm, tự hỏi liệu diệt được vài chiếc thì có ý nghĩa gì đây.

“... Tiến hành thôi, Wataru.”

“Ừ.”

Khi súng máy đã sẵn sàng, Rokuro báo với Wataru. Trong không chiến, nếu hai máy bay lướt qua nhau thì phải bay lộn lại rồi phân định thắng bại. B-17⁶¹ giăng kín bầu trời. Những đường đạn sáng giao nhau ngang dọc, tiếng xả súng và bom nổ vang lên không dứt. Tình hình chiến đấu dữ dội đến mức đảo New Britain sắp bị thổi bay.

Đây là một trận chiến không mục đích, chẳng có mẫu hạm hay máy bay ném bom nào cần phải bảo vệ, một trận chiến tuyệt vọng với thắng lợi. Họ chỉ muốn triệt bớt số máy bay ném bom đang hướng về tổ quốc, dù chỉ một chiếc, muốn kéo chậm bước chân sắp giày xéo Nhật Bản của quân

địch, dù được một chốc. Họ vắt kiệt sức lực chiến đấu với tâm niệm như thế.

Trong tình cảnh ấy, Rokuro nghĩ, Wataru đã chiến đấu rất cù.

Mây bay địch lấp lánh dưới ánh mặt trời. Chiếc đang bốc khói phía xa có lẽ là của phe ta. Khoảng trời bị phi cơ địch che phủ trông thật buồn. Rokuro liên lạc qua radar, không một lời đáp lại. Lọt vào tai anh chỉ có tiếng động cơ khi gần khi xa, tiếng bom, và tiếng súng. Hai người xuyên qua màn khói đen, cắt ngang bầu trời bằng đôi cánh máy bay yếu ớt có thể bị thổi bay tức khắc. Đạn sượt qua kính chắn gió, tóe lửa.

Giữa những chỉ thị liên tiếp ra cho Wataru sau khi tìm thấy sườn máy bay địch, anh nghe được tiếng thở bị mặt nạ ngăn lại của cậu vụng tới. Khắp nơi đâu là máy bay địch, bắn không rơi mới là lạ. Phối hợp với động tác chao thân phi cơ của Wataru, Rokuro tiếp tục nắm cò súng máy. Bỗng nhiên, chấn động truyền lại nơi lòng bàn tay biến mất, anh nhìn tay mình, rồi “Ồi!” một tiếng. Súng đã hết đạn. Rokuro nghĩ, sắp đến lúc rồi. Anh không bối rối hay sợ hãi, chỉ cảm thấy đủ đầy và có chút tiếc nuối như vừa hoàn thành một công việc dài kì.

“Wataru. Kết thúc rồi.” Rokuro thông báo.

Họ đã bắn hết đạn, từ giờ chỉ có thể lẩn trốn. Súng cỡ ghê gớm đã được sử dụng hết công suất. Nhiên liệu cũng sắp cạn. Không thấy một chiếc máy bay nào thuộc phe mình.

“Vây à.” Wataru đáp khẽ.

Họ sẽ hạ cánh khẩn cấp sao? Dù hạ cánh khẩn cấp cũng không có người tới cứu. Trời xanh vẫn bao la vô tận như mọi ngày. Những cột khói đen, tàn dư của bom nổ còn nghi ngút khắp chốn.

Wataru nâng đầu máy bay. Mặt nước này giờ anh vẫn thấy lơ mơ dần

biến mất, bên ngoài kính chắn gió là một màu biếc xanh.

“Tôi thấy bầu trời r`õ.”

Nghe cậu thì th`ần như vừa trút bỏ được gánh nặng, Rokuro cười bất đắc dĩ, cậu vẫn muốn bay lên vòm trời ư?

Ôi, chúng ta sẽ tới đó sao?

Anh chợt nghĩ.

Bầu trời xanh thẳm trước mắt không hề bị cuộc chiến của con người vậy bẩn, vẫn bao la và xanh da diết. Nếu là chiếc máy bay này thì anh có thể bay tới đó, nếu là với Wataru...

“...!”

Theo cú va chạm bất ngờ, thân máy bay nghiêng hẳn về một bên. Rokuro ngoảnh lại thì thấy lửa cháy ngùn ngụt phía sau. Khói đen và lửa bốc lên ngay sát kính chắn gió. Ngọn lửa x`ng đỏ rực, giữa ban ngày vẫn cực kì rõ ràng, thế lửa dữ dội liếm lên thân máy như thể đang đốt giấy. Lúc này, dù muốn ra chỉ thị hạ cánh khẩn cấp thì cũng không thể vì bên dưới toàn máy bay địch.

“Rokuro. Rokuro. Đâm xuống được không?”

Wataru sốt s`ng hỏi. Suốt n`ay giờ, cậu vẫn liên tục tránh né địch. Nhưng x`ng đã sắp cạn, họ chẳng thể làm gì ngoài chờ giây phút bản thân rơi xuống. Có lẽ đó mới là đi`u khiến Wataru không chịu nổi.

“Dù thế nào, tôi vẫn muốn bảo vệ...”

Bảo vệ quê hương không còn trở về được, bảo vệ tương lai họ chẳng thể hình dung, Wataru nói. Có thể coi đây là một nguyện vọng phi thực, vì dẫu có thành công thì ở đó cũng không có chỗ của họ.

Rokuro tháo dây an toàn, vòng tay ôm ghế lái từ đằng sau.

“Chỉ một chiếc thì chúng ta thừa sức tiêu diệt nhỉ, Wataru!?” Anh nói to.

Chiếc máy bay mà họ sắp đụng rơi, nếu chính là chiếc sẽ ném bom xuống tổ quốc họ thì thật tốt. Chỉ cần trong nước, nơi không còn hai người, có ai đó mà họ không biết được sống tiếp là đủ. Họ đã sống thật vẹn tròn, kiếp này chẳng còn đi đâu gì nuối tiếc.

“Nếu có anh thì sẽ được thôi. Chúng ta là một cặp mà lại!”

Họ không phải đặc công cảm tử. Họ đã dốc hết tất cả, không còn cố gắng thêm được gì mới làm vậy. Các loại đồng hồ rung lên bần bật, trong thoáng chốc, họ rơi thẳng xuống dưới. Lửa đã lan tới tận cánh đuôi.

“Tình hình tốt, có khoảng năm, sáu máy bay địch. Dẫn bọn chúng theo nào!”

Nói rồi Rokuro ôm chặt lấy ghế lái, nghe Wataru thở ra run rẩy. Cậu kéo chiếc cần lái long sông sọc khó kiểm soát, ngẩng nhìn trời xanh sáng sủa. Bầu trời không pháo hoa, cũng chẳng có sao, rộn ngợp đến lạnh người, chẳng ánh lên chút hi vọng hay cứu chuộc nào. Dù họ đã quyết định sẽ “nổ rộ” trên bầu trời này, nhưng có lẽ tất cả sẽ bị nuốt chửng ngay lập tức.

Kết thúc rồi, Rokuro thẩn nghĩ. Anh đã luôn chuẩn bị tinh thần. Anh đang ở bên Wataru, đó là đi đầu tuyệt vời nhất lúc này. Lòng Rokuro bình yên lạ. Vì đã chấp nhận sự thật nên tâm trạng anh khá bình thản. Bên trong chiếc A6M sắp va thân vào đám máy bay địch, Rokuro cup mắt, chờ đợi giây phút cuối.

“Này, Rokuro.”

Lớp giáp ngoài thân máy rung bần bật như sắp bị thổi bay, Wataru nhìn

chăm chăm về phía trước, khẽ cười.

“Tôi đã rất muốn xem pháo hoa anh làm đấy.”

Sau khi nghe tiếng nổ, Rokuro không rõ hai người ra sao nữa. Anh chỉ biết chắc rằng họ đã va chạm mạnh với máy bay địch.

Thế giới bên ngoài thật yên tĩnh. Tiếng súng và tiếng máy bay địch rền rĩ vẫn vang vọng trên trời, nhưng đã cách họ rất xa. Thân máy bay kêu kêu kẹt, còn có tiếng sóng từ bên ngoài vọng vào.

“... U...”

Rokuro tựa vào kính chắn gió bên phải, chậm rãi dựng người dậy. Đầu anh húc vào lớp kính thủy tinh trên vòm, giờ tay lên vuốt thì vụn thủy tinh hữu cơ trắng đục rào rào rụng xuống, có mảnh to còn rơi xuống đầu gối.

“...”

Qua khe hở trên khung kính chắn gió cong vẹo, Rokuro nhòm ra ngoài bằng đôi mắt giờ đã mờ nhòe. Anh thấy đốm tròn hình mặt trời đỏ sẫm trên cánh máy bay gãy gấp lên, đằng sau cánh máy bay là mép nước, là... bờ biển!

Kính chắn gió mờ đục như rèm che, có phần bị vỡ còn phản chiếu bầu trời. Kí ức về giây phút cuối bỗng kéo về trong óc Rokuro. Chiếc A6M của họ đang lao tới chỗ đám phi cơ phe địch, thì đột nhiên bị một chiếc máy bay địch khác húc ngang. Cánh quạt của nó va chạm rồi bị mắc vào A6M, chiếc máy bay kia phát nổ ngay trước mắt họ. Rokuro cứ tưởng máy bay của hai người sẽ nổ theo, vậy mà nó lại bị thổi bay xuống dưới, rơi thẳng xuống biển.

“...”

A6M không chìm. Hình như bánh xe bên trái của nó đang chống vào đáy cát. Đất liền ngay trước mặt Rokuro. Có vẻ họ đã lướt trên mặt biển rồi lao vào vùng nước nông. Rokuro nhớ lại, có lẽ nhờ góc độ rơi lúc đó... nhưng hình như Wataru đã nắm chặt cần lái đến tận giây phút cuối cùng.

Đúng rồi, Wataru... Rokuro chợt bừng tỉnh. Mặc vụn thủy tinh trắng vẫn rơi rào rào trên đầu xuống, anh rướn người về phía trước. Ghế lái tĩnh lặng. Anh thấy vai của Wataru.

“Wata... ru...”

Tấm kính trước mặt cậu vỡ tung tóe. Phần mũ phi công nhô ra từ bên trái ghế lái nhuộm sắc đỏ.

“Wataru...!”

Chực chồm người lên ghế lái thì tầm nhìn nơi mắt phải chợt bị cản trở bởi một tầng đồ ối, Rokuro dùng mu bàn tay quệt, liền cảm thấy nhom nhóp. Tức thì mắt phải truyền đến một trận đau nhói, chẳng thể mở ra nữa.

“Wataru... Wataru...!”

Nhìn qua khe hở nơi lưng ghế, Rokuro thấy Wataru đang dựa vào ghế lái, trên người đầy vụn thủy tinh.

“... Hự... ư...”

Máu chảy ròng ròng từ má trái Wataru, cậu nhắm chặt mắt, đau đớn. Phần từ ngực xuống đầm đìa máu me, nhưng vẫn còn hô hấp.

“Wataru! Wataru...!”

Rokuro tháo chốt cửa kính chắn gió ghế trình sát rồi đẩy ra sau. Đầu óc choáng váng, anh suýt nữa ngã khỏi A6M, may kịp bám chặt mép cửa kính. Mắt anh rất đau.

“Wataru.”

Anh cố sức mở to mắt, đẩy kính chắn gió chỗ ghế lái ra phía sau hông mở ra. Đầu máy bay ngẩng lên, ép vào đằng trước ghế lái, khung kính chắn gió méo mó lồm vào trong. Rokuro dồn cả thể trọng của mình vào, cứng rắn kéo mạnh hết sức, cuối cùng cửa kính cũng chịu trượt về phía sau.

“Wataru!”

Trong ghế lái đầy vụn thủy tinh, đám linh kiện của đồng hồ đo đặc vương vãi khắp nơi. Wataru khổ sở nhắm mắt, người tựa vào bên trái lưng ghế. Rokuro vội vàng tháo đai an toàn đeo chéo trên người Wataru, luồn tay qua nách, định kéo cậu ra ngoài. Anh phải làm thật nhanh. Lửa đã lan rộng đến cánh đuôi. Còn không rời khỏi thân máy bay, hai người sẽ nổ tung mất.

“Wataru, gắng lên. Tôi...”

Lúc định nhắc Wataru lên, Rokuro bỗng thấy thứ gì màu đen đỏ hay đỏ hồng chực trào ra ở bụng cậu, liền khựng lại tại chỗ. Sau khi nhìn kĩ, anh nhận ra, cần lái bị cong đã đâm vào bụng cậu.

Tuyệt vọng chính là cảm giác xót thương cho một bản thân bất lực, đau buồn cho cái tôi chỉ biết giương mắt nhìn mà chẳng làm được gì. Anh không thể di chuyển Wataru, sức lực cạn kiệt, nước mắt tràn mi. Anh thậm chí còn không kịp nghĩ tới chuyện mình khóc lóc sẽ khiến cậu bất an.

Wataru dần dần mở mắt, vì cú sốc sau va chạm mà dường như cậu còn chưa cảm nhận rõ cơn đau đớn. Tiếng hét gọi của Rokuro có lẽ đã truyền tới tai cậu, Wataru chậm rãi nhìn sang anh.

“Ro... ro...”

Đầu óc vẫn tỉnh táo, Wataru chần chậm vươn tay, chạm vào thái dương

bên phải của Rokuro.

“Đừng động đây mà, xin cậu đấy, Wataru.” Anh vừa khóc, vừa thì thầm.

Tính mạng Wataru đã vô phương cứu chữa. Bản năng của Rokuro đưa ra đáp án trước lý trí. Cậu bị thương ở bụng, dù được mang ra ngoài cũng đành chịu bó tay. Ở căn cứ không còn bất cứ máy móc, thuốc men gì.

Máu nhỏ giọt đập dưới chân Wataru. Chẳng còn tâm trạng tính xem cậu còn bao nhiêu thời gian, Rokuro chỉ biết ôm Wataru mà khóc.

“...”

Wataru rút khối sắt đâm máu đeo bên hông ra, đưa cho anh. Đó là một khẩu súng lục. Cấp trên ra lệnh cho họ mang nó theo người với lý do, chỉ còn một mình cũng phải chiến đấu, nhưng thật ra nó được dùng để tự hành quyết.

“...”

Thấy Wataru đánh mắt sang bên, Rokuro cũng quan sát tình hình sau lưng. Có tiếng động cơ đang tiến đến, và cả âm thanh bước chân lội nước. Tiếng động cơ diesel dừng lại gần đó. Anh biết máy bay của họ đang bị bao vây. Qua khe hở trên mặt kính chắn gió đã vỡ, Rokuro thấy tên lính Mỹ ôm súng trường nhòm vào trong A6M của họ.

“Mau... lên, Rokuro...”

Wataru muốn anh giết cậu trước khi cậu bị địch làm nhục.

“Wataru...”

Rokuro không sợ phải tự hành quyết. Anh đã bắn rơi rất nhiều máy bay địch, có bị giết cũng không thấy bất công gì. Đây chính là chiến tranh. Và bọn họ đã thua. Thua bởi tài nguyên, lực lượng sản xuất, và kỹ thuật. Vận

may cũng đã sử dụng hết. Anh biết đây chính là cái kết của họ.

Rokuro nắm chặt khẩu súng được đưa.

“... Tôi không thể bắn cậu... Không bắn được đâu, Wataru à...”

Nếu sinh mệnh cậu là ngọn đèn dầu sắp tắt, Rokuro muốn trông nom nó đến giây cuối cùng. Anh không dập tắt ngọn lửa sinh mệnh của Wataru bằng chính đôi tay này được.

Wataru thở khò khè như có nước trong khí quản, bàn tay run rẩy chạm vào má Rokuro, cậu mở miệng như sắp trút bỏ được gánh nặng.

“Người... có thể bắn rơi tôi... chỉ có anh thôi...”

“Wataru.”

“Nhờ... anh, Ro, kuro...”

Cậu mỉm cười đầy chặt vật, thì thầm thuyết phục anh. Rokuro là người đã luôn quở trách Wataru phải giữ phong thái, vậy mà lúc này anh lại thật hèn nhát.

Wataru chậm rãi đặt tay lên bàn tay cầm súng của Rokuro.

“Mau... lên.”

Wataru khẽ nói, khoe miệng cậu trào máu. Rokuro nghiêng răng, chặt đến mức thái dương anh nhức nhối, siết khẩu súng lục bằng bàn tay yếu ớt run lẩy bẩy. Anh cố nén tiếng gào khóc, chỉ có nước mắt trào ra giàn giụa. Wataru mỉm cười, gật đầu “Ừ” một tiếng như cổ vũ anh, rồi lặng yên nhắm mắt. Nhìn hành động của cậu, nhịp thở dốc như bị co giật của Rokuro hóa thành một cái hít sâu rồi ngừng lại... Anh ngoảnh mặt nhìn ra ngoài.

Rokuro rút khẩu súng lục bên hông mình, rồi ném ra ngoài cùng súng của Wataru.

“... Help!” Rokuro hét lớn.

“... Roku, ro...?”

Vốn đang nhắm mắt giao phó bản thân cho anh, Wataru bỗng trợn mắt, không tin nổi. Rokuro tiếp tục hô to bằng phát âm sứt sẹo.

“I have the intention of surrender! (Tôi muốn đầu hàng!)”

“Roku... Đồ khốn...!”

“... Tôi đã hứa sẽ cho cậu xem pháo hoa mà.”

Wataru dùng nốt chút sinh mệnh còn lại để giận dữ. Vẫn quay lưng về phía cậu, Rokuro kiên định đáp, “Nhất định tôi sẽ cho cậu thấy!”

“Roku, ro...”

Mặc Wataru cố sức ngăn cản, Rokuro quay ra ngoài gào tiếp.

“We’re the pilot of Gekko, Irving 102! (Chúng tôi là phi công chiếc Gekko, Irving 102!)”

Irving là mã quân Đồng Minh dùng để gọi Gekko, còn 102 là số hiệu ghi trên đuôi máy bay. Máy bay của họ có vẻ khá nổi tiếng. Số lượng Gekko đã ít, trình độ lái của Wataru lại cực kì xuất sắc.

Rokuro đánh cược một phen. Anh tin tưởng rằng, hoặc là bị bắt làm tù binh, hoặc bị bắn thành tổ ong vò vẽ để giải hận, chứ không có chuyện họ bị lừa đi. Đó là chiếc Gekko đã khiến kẻ địch phải khốn đốn. Bọn chúng nhất định chỉ ôm một trong hai thái độ, hoặc căm thù, hoặc cảm thấy thú vị.

“Dừng... lại. Rokuro!”

“We surrender! (Chúng tôi đầu hàng!)” Rokuro dõng dục hét lớn.

Anh không sợ chết chút nào. Bị ăn cả băng đạn rồi chết cùng Wataru cũng tốt.

“Anh muốn, phản... bội, à...!”

Wataru thậm chí chẳng thể nhúc nhích, hơi thở mỏng manh, sau khi cảm tức nhả ra câu vừa rồi thì ngất đi vì kiệt sức. Rokuro che chắn cho cậu, đối mặt với họng súng của tên lính quân Đổng Minh.

“Đã nói, cậu là số một trong lòng tôi mà. “ Anh giờ tay lên đầu, nói với Wataru có vẻ đã ngất ở phía sau. “Chỉ cần có cậu thì tôi ở nơi nào cũng được, ở lại phương Nam cả đời, không thể về nước cũng chẳng sao, thậm chí có phải xuống địa ngục...!”

Vừa nhìn tên lính Mỹ ôm súng trường từ từ áp sát, Rokuro vừa giải bày với Wataru. Anh thì không để cậu chết một mình, rồi từ trên máy bay nhìn xuống tên lính Mỹ đội mũ bảo hiểm màu nguy trang đã tới ngay trước mặt. Ánh mắt hai người giao nhau, đó là một tên lính trẻ tuổi có đôi mắt xanh. Hắn nhìn chằm chằm Rokuro một chốc, rồi nói bằng thứ tiếng Nhật lớn khồm.

“... Bọn mày là phi công của cái máy bay Gekko chết tiệt đó à?”

Rokuro nói được mấy từ ngữ đơn giản chứ không giỏi tiếng Anh. Nghe tên lính Mỹ hỏi, anh liền gật đầu, trông thảm hại đến mức anh nghĩ nếu để Wataru thấy mình thế này, nhất định cậu sẽ tấn anh một trận.

“Xin hãy cứu Wataru. Cậu ấy là bạn cùng cặp quan trọng của tôi.” Rokuro ngoảnh nhìn Wataru, vẫn chắn trước họng súng mà cầu xin tên lính. “Cậu ấy, bị thương. Anh, muốn làm gì tôi cũng được, nhưng hãy, cứu cậu ấy.”

Anh vẫn còn cử động được nên có thể sẽ bị bắn chết, nhưng Wataru đang bị trọng thương, hắn không cần mất công giết một người mà để yên như vậy cũng chết.

Nếu anh bỏ Wataru lại một mình mà chết, có lẽ cậu sẽ rất tức giận. Nhưng anh đã chịu phạt chống đẩy cùng Wataru biết bao lần rồi, mong cậu sẽ tha thứ cho lần tùy hứng duy nhất này của anh.

Tên lính Mỹ không nói gì, chỉ quan sát Rokuro một chốc bằng ánh nhìn dữ dội, rồi thoáng liếc tên phía sau, ra lệnh.

“Take. Both. (Mang đi. Cả hai tên.)”

“...”

Rokuro tưởng mình sẽ bị bắn chết. Anh ngạc nhiên nhìn vào cặp mắt xanh đang chăm chú theo dõi mình.

“Gekko là máy bay hai người lái.” Tên lính lườm lại anh với vẻ khó chịu, bỏ lại một câu rồi xoay gót rời đi.

“...”

Rokuro còn ngây người nhìn theo bóng lưng hắt thì có vài tên lính nói tiếng Anh vây lấy họ, bắt anh đan tay giờ sau đầu. Rokuro nghe theo lệnh chúng, leo xuống khỏi A6M.

Có một con thuyền nhỏ đậu bên mép nước. Hình như anh được lệnh lên đó.

“... Wataru.”

Rokuro đứng dưới bãi biển, ngoảnh nhìn ghềnh lái. Có vài người mang theo cáng vài chuẩn bị cứu Wataru ra. Họ len vào khoảng trống chỗ ghềnh rồi, nhanh chóng nâng Wataru lên rồi khiêng cậu ra ngoài.

“...”

Rokuro bước trên bờ cát đầy đá vụn, vì lo lắng nên cứ liên tục ngoái nhìn Wataru, khiến tên lính cầm súng lục phải thọc miệng súng vào hông anh để thúc đi.

Đột nhiên mũ phi công bị lộn xuống, Rokuro hét lên, “A!”

Anh vô thức chực giơ tay che đầu thì bị tên lính Mỹ thô bạo hất ra. Lúc này Rokuro mới cảm thấy cơn đau rất như bị gội nước sôi trườn tới từ bên phải đầu. Có thứ gì nóng hổi chảy từ má xuống cằm anh.

“You are injured. (Mày bị thương.)”

Tên lính Mỹ thở dài ngao ngán, vút mũ phi công của Rokuro xuống bờ biển. Phần lông mày trắng tinh giờ đã bị máu nhuộm thành đỏ thẫm.

“Is showing skull in fashion in Japan? (Ở Nhật Bản có một khoe sọ à?)”

Wataru bị thương nặng ở bụng. Rokuro cũng trầy trật không kém. Mảng da từ bên phải đầu xuống đến khoe mắt bị lộn do bong và mảnh kính chắn gió cắt vào, xương sọ nứt, phần trên của tai phải cũng không còn.

Vì chiếc thuyền cứu hộ phát hiện ra họ thì thoảng có chở sĩ quan nhiễm bệnh, nên hai người không bị đưa đến trại tù binh hay bệnh viện dã chiến, mà được mang thẳng tới tàu bệnh viện. Wataru tiếp nhận phẫu thuật ở đó. Một tên lính Mỹ biết tiếng Nhật thông báo rằng, họ sẽ được đưa thẳng tới bệnh viện ở Mỹ.

Rokuro đã chuẩn bị tâm lý bị bắt làm tù binh, nhưng khi ở trên tàu, họ lại được đối xử tử tế. Tuy bị giám sát, nhưng hai người vẫn được cấp phát đầy đủ đồ ăn, thức uống và giường ngủ, hưởng chất lượng đi đầu trị như binh lính Mỹ. Tính mạng Wataru giữ được là nhờ thuốc men phong phú, kỹ thuật chữa bệnh tiên tiến, được trườn máu và đi đầu trị cấp cứu trên tàu. Kiểu phẫu thuật không gây mê, không khử trùng của quân đội Nhật Bản chắc chắn không cứu nổi cậu.

Sau ca phẫu thuật, họ vẫn ân cần chăm sóc Wataru, cho phép Rokuro ở bên cậu. Anh được người ta kính trọng, được Wataru và Gekko cứu sống.

Rokuro từng hỏi tên lính phụ trách giám sát mình trên tàu bệnh viện rằng, tại sao bọn họ lại đối xử tử tế với người Nhật Bản, kẻ thù của nước mình như vậy.

Anh ta đáp gọn lỏn. “Vì nơi đây không phải chiến trường.”

Trong nửa năm Wataru chấp chới bên bờ vực sinh tử, chiến tranh đã kết thúc.

Sau khi trong nước bị giội hai quả bom kiểu mới, Nhật Bản đầu hàng vô điều kiện, chiến tranh Đại Đông Á chính thức hạ màn sau bốn năm ròng rã. Wataru bị thương nặng suýt chết phải mất hai năm mới quay lại được cuộc sống bình thường. Vì họ không ở trong trại tù binh hay địa điểm tiền quân, mà ở một bệnh viện nằm sâu trong đất Mỹ, nên quá trình giải giáp gặp nhiều khó khăn, phải mất sáu năm họ mới rời Mỹ được.

Sau khi trở lại Nhật, Rokuro về thăm nhà, mẹ anh kinh ngạc đến mức suýt đột tử. Người ta tưởng Rokuro hi sinh trong lần xuất kích cuối cùng, nên đã gửi giấy báo tử cùng di vật về nhà anh. Trên bàn thờ trong nhà còn bày cả bài vị và tấm ảnh anh chụp trước khi ra trận lờn trong khung đen.

Anh dắt theo Wataru về nhà, thử liên lạc từ nhà mình tới Kyushu, nhưng không may, nhà cậu đã không còn ở đó nữa. Họ nhanh chóng nối liên lạc được với cha Wataru bấy giờ ở Tokyo. Cậu gặp lại cha tại Tokyo, cười khở khi được cho xem di vật của chính mình. Vài tấm ảnh kẹp trong cuốn sổ tay cùng hai sợi giấy xoắn đã cháy hết một nửa.

Cậu em trai Yuki mà Wataru rất háo hức gặp lại bị trọng thương do tai nạn vào tháng Tư, ngay trước khi chiến tranh kết thúc, nên hình như đã

giải ngũ chờ chiến tranh chấm dứt. Sau chiến tranh, cậu tìm được việc làm ở Oita, tiếp tục sinh sống ở đó, nhưng đáng tiếc là vài năm sau cậu biến mất mà không cho ai biết mình đi đâu.

Wataru khá sốc vì cho rằng em trai mình không phải là kiểu người như vậy, nhưng sau đó cậu chỉ rưng rưng lệ mà nói, Yuki làm thế hẳn phải có nguyên nhân, dù sao còn sống là tốt rồi.

Xe lửa Nhật Bản mà Rokuro từng biết là loại phương tiện chạy bằng hơi nước, nhồi đầy binh lính sắp ra chiến trường, chỉ cần mở cửa sổ là mặt mũi đen sì bụi than. Lâu lắm rồi anh mới lên xe lửa lần nữa, có thể vì là chuyến tàu chạy vào lúc hoàng hôn nên trên xe lửa không quá đông người. Có bà mẹ tay bồng, tay dắt con lên tàu. Có quý ông đội mũ vành rộng, mặc comple, phong thái rất hào hoa.

Nhìn cậu học sinh mặc đồng phục màu đen ở góc toa tàu, Rokuro chợt thấy hoài niệm. Khi tham gia Khóa huấn luyện trừ bị, anh cũng tằm tuổi ấy. Lúc này, từ ghế đối diện, Wataru trông có vẻ buồn ngủ chợt lên tiếng.

“Ăn quýt không, Rokuro?”

“Thôi, sắp đến nơi rồi, cậu cứ cầm đi.”

“Ừm.”

Qua ô cửa sổ của đoàn tàu đi từ Tokyo đến Yokosuka, Rokuro ngắm nhìn Nhật Bản sau bao ngày xa cách. Núi thật xanh, ruộng lúa nước phản chiếu bầu trời vô cùng tươi đẹp. Từ núi nhìn xuống phía biển, anh thấy xa xa thấp thoáng bóng nhà lều. Wataru thì khuỷu tay lên bậu cửa sổ, chống cằm nhìn ra ngoài.

Thời khắc này, Rokuro bỗng thực sự cảm nhận được rằng, chiến tranh

đã kết thúc.

Thời khắc này, ánh tà dương đỏ ối dịu dàng rọi sáng mặt biển.

1. Mitsubishi A6M Zero, máy bay tiêm kích hạng nhẹ (thiết kế cho mục đích không chiến) được Không lực Hải quân Đế quốc Nhật Bản sử dụng trong Thế chiến II.↩
2. Tàu sân bay hộ tống, được sử dụng chủ yếu cho nhiệm vụ huấn luyện bay và vận chuyển máy bay.↩
3. Thị trấn nằm ở phía Đông Bắc đảo New Britain thuộc Papua New Guinea (quốc gia nằm sát dưới đường xích đạo, ở Tây Nam Thái Bình Dương gần Indonesia và Úc). Trong Thế chiến II, Rabaul bị Nhật chiếm giữ, trở thành căn cứ trọng yếu của Hải-Lục-Không quân Nhật ở chiến trường Nam Thái Bình Dương.↩
4. Chậu bằng đá hoặc gốm, chứa nước để khách làm nghi thức “tẩy rửa” trước khi bước vào nơi trang trọng linh thiêng.↩
5. Loại gốm xuất xưởng từ Shigaraki, nơi chế tác đồ gốm lâu đời ở tỉnh Shiga, Nhật Bản.↩
6. Thành phố lớn thứ hai ở Papua New Guinea.↩
7. Tên gọi khối liên minh quân sự giữa các quốc gia (dẫn đầu là Anh, Liên Xô, Mỹ) chống quân phát xít khối Trục (gồm các thế lực chính là Đức, Ý và Nhật Bản) trong Thế chiến II.↩
8. Còn gọi là thuốc nổ đen hoặc thuốc phóng không khói để phân biệt với thuốc nổ do có đặc tính tạo lực đẩy. Phạm vi cháy nổ và lượng nhiệt khí hình thành kém hiệu quả hơn thuốc nổ, thuốc súng còn được sử dụng rộng rãi làm chất đẩy trong pháo hoa.↩

9. Xưởng Kỹ thuật Hàng không Yokosuka. Quân xưởng lo đóng tàu, sửa chữa, thiết kế, sản xuất máy bay, bom mìn và cung cấp quân nhu cho Hải quân Nhật Bản.↩
10. Khóa huấn luyện trừ bị Không lực Hải quân, được tổ chức nhằm đào tạo không binh cho Hải quân Đế quốc Nhật Bản, giảng dạy những kiến thức cơ bản và chuyên sâu về chiến đấu trên không trong khoảng bốn năm cho thanh thiếu niên từ 14-20 tuổi có tố chất ưu tú được tuyển lựa kĩ càng.↩
11. Tương đương hạ sĩ, cấp thấp nhất trong hạ sĩ quan của Hải quân Đế quốc Nhật Bản lúc bấy giờ (cấp bậc thời này đã bị bãi bỏ năm 1945).↩
12. Thiếu niên dưới 18 tuổi, thường được giao nhiệm vụ hỗ trợ chiến đấu, tuyên truyền hoặc giao liên.↩
13. Thành phần hoạt chất, cũng là sản phẩm phụ của quá trình chưng cất dầu mỏ có cồn. Nồng độ của chúng thường được giảm hết mức (về nguyên tắc phải dưới 0,1%) để không gây ngộ độc, nguy hiểm cho người uống.↩
14. Một trong bốn đảo chính, nằm ở phía Tây Nam Nhật Bản.↩
15. Loại quả pháo được nén thành dạng cầu, nặng 170-260 cân, khi bắn lên trời ở độ cao cách mặt đất 550-650 mét sẽ nổ ra bông pháo cá đường kính từ 600-650 mét.↩
16. Loại quả pháo nặng từ 60-80 cân, bắn lên trời ở độ cao cách mặt đất 450-490 mét sẽ nổ ra bông pháo có đường kính 500-520 mét.↩
17. Flame test. Quy trình đốt cháy chất hóa học, dựa vào màu lửa để phân tích sự hiện diện của một số thành phần, chủ yếu là các ion kim

loại.↩

18. hinai. Làm từ bốn thanh tre ghép lại, giữ chặt với nhau bằng các miếng da, dùng thay thế cho karana trong tập luyện.↩
19. Trong Thế chiến II, mỗi lần bắn rơi được một máy bay địch, phi công Nhật Bản thường sơn lên thân máy bay mình lái một kí hiệu nhỏ để khoe thành tích của bản thân. Bao nhiêu dấu máy bay rơi tương ứng với ngần ấy số máy bay địch bị bắn hạ.↩
20. (Tiếng Nhật) Ánh trắng. Tên đầy đủ của loại máy bay này là Nakajima J1N1-S.↩
21. Type 99 cannon, nặng 23 kg, dài 133 cm, đạn cỡ 20 mm, bắn 520 phát/phút, tốc độ 600 mét/giây.↩
22. Bom nặng 250 cân.↩
23. Thiết bị ngắm bắn cỡ nhỏ chuyên dùng vào ban đêm.↩
24. Ba bánh (hai bánh trước, một bánh sau) đồng thời chạm đất khi hạ cánh.↩
25. Aichi D3A là một loại máy bay ném bom bổ nhào của Nhật Bản được sử dụng trong Thế chiến II.↩
26. Nguyên là thiên thần Thất Kiện Đà của đạo Bà La Môn, sau trở thành một trong các Hộ pháp của Phật giáo, nổi danh bởi tài chạy nhanh như bay.↩
27. Súng, pháo... dùng để bắn rơi máy bay, bảo vệ không phận và hỗ trợ không quân.↩
28. Pháo đối không nòng dài.↩
29. Những viên đá được đặt cách nhau một khoảng (ở vùng nước nông hoặc dùng trang trí sân vườn), ở đây mang ý nghĩa là nhảy từng

bước một, bắt đầu từ viên gần mình nhất.↩

30. Loại tàu chiến đa năng trên biển, hộ tống tàu chiến cỡ lớn và tàu vận tải trong hạm đội. Hỏa lực rất mạnh, được dùng để tiêu diệt những đối thủ nhỏ gần nhưng mạnh mẽ như tàu phóng lôi, tàu ngầm và máy bay.↩
31. Flying ace. Thuật ngữ hàng không quân sự, chỉ các phi công đã bắn hạ từ năm máy bay địch trở lên.↩
32. Tác phẩm đôi theo chuyến du hành qua những vì sao của Giovanni, cậu bé có hình dáng chú mèo mặc quần áo đứng trên hai chân. Tác phẩm rất nổi tiếng, được ví ngang tầm ảnh hưởng của *Alice ở xứ sở diệu kỳ* tại Anh hay *Hoàng tử bé* tại Pháp.↩
33. Trích trong *Chuyến tàu đêm trên dải Ngân Hà*. Câu chuyện của Campanella (bạn của Giovanni) nói khi tìm cậu con trai rơi xuống sông.↩
34. Máy bay huấn luyện của quân đội Nhật Bản thường sơn màu cam cho nổi bật, tục gọi Chuồn chuồn ớt.↩
35. Ngoài việc tham gia khóa huấn luyện trù bị, binh lính Nhật thời này nếu muốn lên cấp bậc hạ sĩ còn phải tham gia các khóa học chuyên môn khác, tốt nghiệp mỗi một khóa học đó sẽ được phát một huy hiệu đính trên bắp tay.↩
36. Tên gọi chung của các loại máy bay quân sự mang giáp dày trang bị bom, ngư lôi...↩
37. Grumman F6F Hellcat là loại máy bay tiêm kích hoạt động trên tàu sân bay của hải quân Hoa Kỳ trong Thế chiến II.↩
38. Cò súng được gần chia ra như tay phanh xe máy.↩

39. Không-Hải quân Atsugi đóng tại tỉnh Kanagawa là một trong những phi đội ưu tú nhất của hải quân trong Thế chiến II. Tham gia huấn luyện phi hành đoàn nhằm bổ sung nhân lực cho Không quân Nhật Bản trong Chiến tranh Thái Bình Dương.↩
40. “Shiden” là một phiên bản N1K (loại máy bay tiêm Kích thủy phi cơ được sử dụng trong Thế chiến II của Hải quân Nhật Bản).↩
41. Đảo san hô nằm gần mũi Tây Bắc của quần đảo Hawaii. Nơi diễn ra Trận Midway (4-7/6/1942) đánh dấu bước ngoặt trong Chiến tranh Thái Bình Dương (1941-1945) với hai bên tham chiến là hạm đội Nhật Bản và hạm đội Thái Bình Dương của Mỹ.↩
42. Thuộc đảo quốc Solomon (quần đảo nằm ở phía Đông Papua New Guinea, cách Rabaul hơn 320 km).↩
43. Thuộc quần đảo Mariana, là trung tâm tiếp vận hậu cần cho Hải-Lục quân Nhật tham chiến ở chiến trường Nam Thái Bình Dương.↩
44. Phương pháp canh tác luân phiên các loại cây trồng khác nhau trên một đơn vị diện tích.↩
45. Còn gọi là kí ninh, alkaloid chiết xuất từ vỏ cây canh ki na, được sử dụng đơn lẻ hoặc kết hợp với thuốc khác để điều trị sốt rét. Tùy thể trạng của bệnh nhân, đôi khi dễ xảy ra tác dụng phụ.↩
46. Do công dụng phòng bệnh không cao, ngày nay quinine chỉ được dùng với chức năng chữa trị.↩
47. Một con sông chảy qua Tokyo, Nhật Bản.↩
48. Được tổ chức vào thứ Bảy cuối cùng của tháng Bảy hằng năm.↩
49. Khu vực xung quanh cầu Ryogoku, cây cầu nối giữa hai quận Chuo và quận Sumida ở Tokyo.↩

50. Khoảng năm 1716-1736.↩
51. Vùng phía Đông đảo chính Honshu, gồm bảy tỉnh: Gunma, Tochigi, Ibaraki, Saitama, Tokyo, Chiba, và Kanagawa.↩
52. Vùng Trung, Tây đảo chính Honshu, gồm bảy tỉnh: Nara, Wakayama, Mie, Kyoto, Osaka, Hyogo, và Shiga.↩
53. Vĩ độ này đi qua Papua New Guinea.↩
54. Boeing B-29 Superfortress là máy bay ném bom hạng nặng, bốn động cơ cánh quạt của Không lực Lục quân Hoa Kỳ (tiền thân của Không quân Hoa Kỳ), được sử dụng chủ yếu trong Thế chiến II.↩
55. Loại kẹo dẻo hình trụ dài, khi cắt ra thành lát, mặt cắt thường là hình khuôn mặt của nhân vật Kintaro trong truyện cổ tích Nhật Bản (ngoài ra cũng có nhiều hình khác tùy thuộc người làm kẹo).↩
56. Bản huấn thị bỏ túi được cấp cho các binh sĩ Nhật Bản vào ngày 8/1/1941- Câu trích dẫn nổi tiếng “Không chịu nổi nhục bị cầm tù” bị nghi ngờ là nguyên nhân gián tiếp gây nên cái chết của nhiều quân nhân và thường dân vì tác động tới tinh thần khiến họ lựa chọn tự sát hoặc cố thủ tới cùng khi sắp bại trận.↩
57. Hoshi meguri no uta. Bài hát do Miyazawa Kenji sáng tác, được nhắc tới trong tác phẩm *Chuyến tàu đêm trên dải Ngân Hà* và *Chòm sao đôi* (Futago no hoshi).↩
58. Mitsubishi G4M, loại máy bay ném bom hai động cơ cất cánh từ đất liền của Hải quân Nhật Bản trong Thế chiến II.↩
59. Còn gọi là Chuuk, vịnh biển nằm tại trung tâm Thái Bình Dương, cách New Guinea 1800km về phía Đông Bắc. Được mệnh danh là “vùng biển chết”, “vịnh ma” vì là mồ chôn của hàng trăm xác tàu,

thuyền, máy bay trong Thế chiến II.↩

60. Đền Yasukuni tọa lạc gần hoàng cung ở Tokyo, nơi thờ phụng quân nhân tử trận vì chiến đấu cho Thiên hoàng.↩
61. Boeing B-17 Flying Fortress (Pháo đài bay B-17), loại máy bay ném bom hạng nặng bốn động cơ được phát triển cho Không lực Lục quân Hoa Kỳ.↩

Sau cơn mưa¹

Cha Yuki có dáng người cao gầy dong dong, từ ngày cậu còn nhỏ, ông đã đeo kính rưỡi. Ông bị hen suyễn, hay ho sù sụ mà vẫn hút thuốc lá rất nhiều. Dáng vẻ mẹ cần nhằn cha “Ông hút vừa thôi chứ” đến giờ vẫn in rõ trong kí ức của Yuki. Cậu bước vội qua ngã tư dưới làn mưa phùn. Trên đường cỏ bị thiêu trụi, người ta đã xây một con đường gạch chỉnh tề đẹp đẽ. Quẹo vào con đường nhỏ rưỡi lại quẹo thêm lần nữa, đi qua vài nhà là đến nơi. Yuki mở cửa kính của tiệm, gọi với vào bên trong, “Xin hỏi có ai không ạ?” Đúng lúc này, chuông đồng hồ treo tường ngân vang. Một cụ già mặc áo len lác đà² đi từ trong nhà ra.

“Cháu chào cụ, cụ cho cháu gọi điện thoại với ạ.”

Nghe Yuki nói, cụ già kiềm lời lặng lẽ ngó xuống cạnh cửa tiệm, nói bằng chất giọng khàn đục, “Vâng, mời cậu.”

Tiệm thuốc lá này kiêm cả dịch vụ điện thoại công cộng. Yuki đưa tờ 100 yên cho người đàn ông trông tiệm, người này liền đặt chiếc điện thoại màu đen lên mặt quầy bị mài đen bóng. Bình thường thì gọi xong trả tiền cũng được, nhưng vì gọi đến Tokyo, nên Yuki chủ động trả tiền trước, còn trả đôi thêm một ít để tránh bị người trong cửa hàng giám sát hay hỏi han này nọ. Đó là kinh nghiệm Motonori chỉ cho cậu.

Yuki nhắc ống nghe, đặt tạm lên mặt quay, dùng tay trái quay số điện thoại. Tay phải đeo găng trắng khế buông phía dưới áo choàng. Cũng bằng tay trái, cậu cầm ống nghe màu đen lên.

Người trực tổng đài nhắc máy. Nghe cậu yêu cầu nối liền lạc tới

trường đại học trên Tokyo thì một người phụ nữ khác tiếp điện thoại. Yuki đọc số máy nội bộ.

“Alô.”

Từ khi chuyển đến Kokura, cứ nửa năm cậu lại gọi cho cha một lần.

“Lâu rồi không gặp, thưa cha.”

Trường đại học trên Tokyo, nơi cha cậu đang nghiên cứu khoa học, có lắp điện thoại.

“Yuki đấy à.” Cha cậu đáp, giọng điềm đạm như đã dự liệu từ trước.

“Vâng.”

Sau khi rời Oita, Yuki không nói địa chỉ cho ai cả.

Motonori mà cậu tưởng đã chết hóa ra vẫn còn sống. Sau tám năm kể từ khi chiến tranh kết thúc, cậu mới tìm thấy anh. Yuki nắm được tin tức một cách rất tình cờ, Motonori có lý do khiến anh không thể trở về nhà, cậu đã quyết định sống bên anh nên cũng đến Kokura. Nhưng Yuki không thể thông báo chỗ ở hiện tại cho cha.

Gia đình rất thương Yuki, mọi người luôn lo lắng cho vết thương nghiêm trọng khi trước của cậu. Vì thế, khi thấy Yuki lo người nhà sẽ khóc vì không biết cậu đi đâu, Motonori đã đề xuất một biện pháp.

“Hay em thử gọi điện về xem sao.”

Yuki nhớ số điện thoại của trường đại học nơi cha cậu làm việc. Nếu gọi điện thì cha cũng không biết được cậu đang ở đâu.

“Gọi điện báo bình an là được mà, đúng không?”

Bằng giọng khản khản như mong cầu, Motonori đề nghị với Yuki, người đã luôn chiều theo quyết định của anh.

Kể từ đó, cứ nửa năm một lần, Yuki lại gọi điện cho cha báo bình an.

Cậu cố gắng không tiết lộ nơi mình đang sống, kể rằng mình không nghèo túng, đang sống rất mạnh khỏe, miệt mài công tác.

“Vẫn chưa thể cho cha biết con đang ở đâu sao?” Ban đầu cha nói muốn đến đón cậu về bất kể ra sao, nhưng giờ chỉ hỏi vậy, giọng điệu gần như chấp nhận. “Cha sẽ không mắng con, Yuki có lý do riêng đúng không?”

“Vâng ạ. Con xin lỗi.”

Motonori từng bảo, nếu cha cậu chịu giữ bí mật việc anh còn sống và hai người đang ở bên nhau thì nói cho ông biết cũng không hề gì. Nhưng Yuki đã tự tiện tìm kiếm rồi đến sống cùng Motonori, cậu không thể gây phiền phức cho anh, cũng không muốn cha phải giữ bí mật giùm mình. Đây không phải lỗi của Motonori, mà là lựa chọn của cậu. Cả quyết định đến với anh, và sinh sống tại nơi này.

“Thực sự con không làm gì sai trái, chỉ có chút chuyện không thể nói ra thôi.” Yuki đã giải thích ngay từ đầu là cậu không giết người, cũng không phạm tội. “Con sống rất đàng hoàng tử tế. Còn có công ăn việc làm nữa.”

“Thế thì tại sao?” Mấy lần gọi đầu tiên, cha cậu đã chất vấn như vậy, nhưng đến một ngày ông nói, “Cha tin con, Yuki,” rồi không hỏi han gì nữa.

“Con không bị cảm, vẫn khỏe re. Còn cha có khỏe không? Cha không lên cơn hen nữa chứ? Mẹ đã đỡ chút nào chưa ạ?”

Yuki nghe kể là mẹ cậu phải nhập viện trong một bệnh viện gần trường đại học, nhưng giai đoạn nguy hiểm nhất đã qua, giờ bà đang dần hồi phục. Trong lần gọi trước, ông cũng nói sắp tới sẽ chuyển mẹ về bệnh viện ngoại ô vì không khí ở Tokyo không trong lành.

“Ừ. Mọi người ở đây vẫn khỏe. Mẹ con đã chuyển tới trung tâm y tế ở

Kamakura rồi. Tình trạng rất khả quan. Đúng rồi, còn chuyện này nữa.” Giọng cha gấp gáp như không chờ được mà muốn nói ngay cho cậu. “Wataru về rồi.”

“Anh Wataru á!?”

Wataru là người anh trai ngay trên Yuki. Nghe nói anh đã hi sinh ở chiến trường phương Nam khi chiến tranh chuẩn bị kết thúc.

“Ừ. Tháng trước nó đột nhiên trở về”

“Con nghe bảo anh ấy đã hi sinh...”

Giấy báo tử của Wataru được gửi tới lúc Yuki đang dưỡng thương. Đúng khi cậu suy sụp nhất thì nhận được tin buồn này, Yuki và cả gia đình chìm trong đau thương tột độ.

“Nó bị thương nặng, ở Mỹ suốt một thời gian dài.”

“Thật ạ?”

“Ừ, trước khi gặp, cha cũng không tin nổi. Nhưng đúng là Wataru con ạ.”

“Vậy sao... Tốt quá rồi. Dù không rõ chuyện gì xảy ra, nhưng như thế thì tốt quá rồi...”

Nỗi buồn luôn đè nặng trong lòng ngực cậu thoảng chốc không còn, Yuki muốn khóc. Trước khi chiến tranh kết thúc, những người dân thường trong nước không hề được biết về tình hình gian khổ ở phương Nam. Cậu nghe nói những binh lính đóng quân ở đó không có đủ lương thực, bị sốt rét và các căn bệnh địa phương giày vò, phải chiến đấu đến chiếc máy bay sau rốt, đến giọt xăng cuối cùng. Người ta nói, trong trận chiến cuối cùng của mình, Wataru đã tự cho nổ máy bay để tấn công kẻ địch, anh hi sinh, không một mảnh thi cốt nào được gửi về nước. Yuki nhớ cái ngày mảnh

giấy báo tin được gửi tới, cậu đã khóc đến mờ cả mắt. Chuyện như mới xảy ra ngày hôm qua. Cậu còn nghe cha kể là di vật của Wataru gồm một quyển sổ tay kẹp bức ảnh gia đình và hai sợi giấy xoắn cháy dở đã được người ta trả về nhà.

“Hình như anh con có gửi mấy phong thư về, nhưng đều bị thất lạc. Có thể là vì nó ở sâu trong đất Mỹ.”

Cha nói tên một địa danh ở Mỹ cho Yuki. Hồi tham gia Khóa huấn luyện trừ bị, cậu có học qua về địa lý Mỹ, nhưng đó là nơi cậu chưa nghe thấy bao giờ, có thể là miền quê nào đó, hoặc là nơi có ít người Nhật sinh sống. Thư tín đã không còn bị kiểm duyệt nữa, nhưng dù cho đã tới Nhật Bản, nếu địa chỉ trên phong bì ghi bằng tiếng Anh thì cũng có khả năng bị mang đi đâu đó trước khi tới được Oita.

Hình như cha vừa nói rằng, trong trận không chiến trước khi chiến tranh kết thúc ấy, Wataru bị thương nặng, phải dưỡng bệnh suốt một thời gian dài ở Mỹ?

“Anh Wataru có khỏe không ạ?”

“Không khác xưa là mấy. Tuy phải chống gậy, nhưng nó vẫn sinh hoạt bình thường.”

“Vậy ạ, thế thì tốt quá...”

Yuki không tìm được nước mắt vì an tâm và nhung nhớ.

“Anh con bảo là bị thương nặng nên mùa đông đến là mình mấy đau nhức, nhưng trông nó vẫn khỏe mạnh lắm.”

“Vâng. Cha giúp con nhắn anh ấy hãy bảo trọng.”

Từ xưa, Wataru đã là người quyết đoán, cũng vô cùng cứng đầu. Đến anh ấy còn kêu đau thì không biết vết thương nặng đến mức nào.

“Nếu được, con sẽ gửi gì đó làm quà thăm bệnh cho anh Wataru và mẹ.”

Gửi đồ trực tiếp từ Kokura thì bị đóng dấu bưu điện, nhưng nhờ đối tác người Kansai mang về rồi gửi đi từ đó hẳn không bị phát hiện. Dù sao cha cũng đã thông cảm cho cậu việc không thể gặp mặt, chắc ông sẽ không cố truy tìm tung tích.

“Cha thì sao cũng được, nhưng con hãy gặp Wataru đi.”

“Cha...”

“Không cho cha mẹ biết nơi con đang sống cũng không sao, chỉ cần con khỏe mạnh, thỉnh thoảng gọi điện về thế này là được. Nhưng hãy gặp Wataru, nó rất lo lắng cho con.”

“Anh Wataru ấy ạ?”

“Nó giận chuyện con bị thương đấy.”

“Anh ấy lại đánh con mất. Anh Wataru mà lo lắng là sẽ đánh con thật luôn.”

Nghe tiếng cha cười bất đắc dĩ, Yuki cũng mỉm cười.

“Anh con tức vì không ai báo tin cho nó.”

“Thì chẳng phải người ta nói anh ấy đã hi sinh sao...”

Wataru đâu biết khi nghe tin anh chết, Yuki đã khóc đến thế nào. Cha mẹ thì chắc khỏi phải nói. Vì đó là Wataru, nên Yuki dễ dàng tưởng tượng ra cảnh anh tự ép bản thân, cố gắng hết sức rồi hi sinh. Cậu nghe chị Motoko kể rằng, khi nhận được giấy báo tử của Wataru, mẹ đã rất đau lòng, khi ấy không bệnh cũng khóc đến thừa sống thiếu chết.

“Đúng thật nhỉ...”

Yuki biết, cha cậu ở bên kia đầu dây điện thoại cũng đang khóc. Từ xưa

ông đã là một người cha tình tế, dịu dàng, hẳn người trong gia đình bị tổn thương là có thể khóc ngay được. Vì không nỡ khiến cha khóc, nên khi xưa, dù bị thương cậu cũng cố kìm nước mắt, luôn nói với ông là mình không sao. Vậy mà hiện giờ, cậu lại khiến cha phải rơi lệ.

“Xin lỗi... Con xin lỗi cha.”

Cậu cảm thấy thật có lỗi với cha mình. Nếu được, Yuki rất muốn cho ông biết cuộc sống bình yên hiện tại của bản thân. Kokura là một nơi tốt, ngày ngày Yuki đều bận rộn, công việc đang làm rất có ý nghĩa, Motonori lại yêu cậu. Chăm chỉ làm việc bên anh, Yuki cảm thấy hạnh phúc vô cùng. Cậu muốn cho cha mẹ thấy để họ được yên tâm, dù chỉ một cái liếc mắt thôi cũng được. Vậy mà lại không thể.

Motonori đã đổi mạng cho Yuki. Anh từ bỏ quê hương, tài sản, địa vị và tương lai vốn phải thuộc về mình. Yuki một lòng muốn ở bên anh. Khoảnh khắc lao lên xe lửa sau khi có được tin tức của Motonori, cậu đã bỏ lại tất cả quá khứ ở quê nhà. Yuki biết là mẹ khóc, cha lo, nhưng cậu quá yêu Motonori, không muốn mất anh lần nữa.

Dường như nghe thấy tiếng thở run run cùng tiếng sụt sịt khe khẽ của cậu, cha cất giọng an ủi.

“Không phải lỗi của con mà. Cả Wataru lẫn con...” Ông khó khăn thì thầm, tựa đang thuyết phục bản thân. “Chẳng có ai không bị ướt mưa.”

Cơn mưa ấy mang tên chiến tranh. Cơn mưa buồn, lạnh lẽo trút xuống tất cả. Đến bây giờ, nó vẫn tiếp tục khiến người người ướt sũng, tước đoạt hơi ấm trên thân thể, cướp đi những người họ yêu thương.

Sau khi cúp điện thoại, Yuki thông báo với người trông hàng, nói không cần thối lại tiền thừa. Chủ tiệm lạnh lùng hỏi “VẬY À”, rồi nhét tiền vào túi

áo. Trước khi bước ra khỏi cửa tiệm, Yuki cảm ơn lần nữa rồi đặt tay lên cửa. Cơn mưa phùn đã trở nên nặng hạt, tiếng mưa rào rào vang vọng.

Yuki không nghĩ là sẽ mưa to thế này nên không mang ô theo. Dừng tay trái giương ô rất khó. Cậu chợt vô thức nghĩ đến đi đâu không vui ấy. Những lúc thế này, Yuki lại cảm thấy trong ngực tái tê ướt lạnh. Cậu hiểu rằng đó là vì “mưa”. Tuy không dữ dội như cơn bão thi thoảng lại kéo đến, nhưng cơn mưa này âm thầm, dai dẳng mãi không tạnh. Dẫu vậy, nghĩ đến Motonori còn đang phải chịu cái giá lạnh ghê gớm hơn nhiều, cậu lại quyết tâm không thể tỏ ra yếu kém. Yuki vừa nghĩ, vừa mở cánh cửa trượt.

“...”

Trước mặt cậu xuất hiện một bóng hình. Người đàn ông cao lớn đứng cách cậu không xa, dường như đang phân vân có nên tiến vào cửa tiệm.

“Anh Motonori...” Yuki ngáy người lấm bầm, loạng choạng bước về phía trước. “Có chuyện gì vậy ạ? Anh có việc gấp gì sao?”

“Không.”

Yuki vội hỏi thì Motonori thản nhiên đáp. Không biết anh đến đây có việc gì. Bộ dạng anh vẫn y như khi tiễn cậu ra ngoài, đến ô cũng chẳng thèm che.

“Vậy... anh vào đây đi ạ. Đứng đó sẽ ướt mất.”

Cậu vội vã mời Motonori vào mái hiên, nhưng dường như anh không định phản ứng. Nhìn Motonori trầm mặc, Yuki liền đoán ra nguyên nhân. Motonori là kiểu người không muốn cho người khác thấy mình đang lo lắng. Hẳn anh bận tâm về cậu nên mới tới đây để đón. Yuki cũng chẳng rõ anh lo trời mưa, lo cậu gọi điện cho cha, hay cảm thấy có lỗi vì cậu không thể nói địa chỉ cho cha biết.

“Không ngờ, trời lại mưa nhỉ.”

Cả tóc và vai áo Motonori đều sẫm lại vì bị hắt ướt, anh nói bằng giọng rầu rĩ. Trái với bộ dạng ướt sũng của mình, anh nói như thể bây giờ mới nhận ra trời đang mưa. Nhìn Yuki đứng dưới mái hiên, Motonori khẽ nói, “Lùi lại đi.”

“Anh Motonori.”

“Em đợi ở đây một lát rồi hãy về”

Sau khi ra lệnh, không chờ Yuki kịp nắm giữ, anh đã quay lưng bước đi. Cậu gọi lại, anh cũng không dừng. Yuki vội khép cánh cửa sau lưng, rồi xoay người chạy vào trong mưa.

Motonori đi rất nhanh, phút chốc đã biến mất như làn khói sau màn mưa bụi. Yuki đuổi theo bóng lưng ấy, chân gồng sức chạy, tay vươn về phía trước. Cậu không kịp nghĩ đến chuyện sẽ bị nắng, chỉ biết giờ tay trái nắm anh từ phía sau.

“Yuki.”

“Em đi cùng anh!” Yuki thẫn thờ, dấu mưa to thế nào, lần này, cậu sẽ không rời xa anh nữa. “Hãy dẫn em theo với!”

Cậu muốn bước dưới mưa cùng con người này.

“Xin anh đấy, Motonori!”

Trước thỉnh cầu của Yuki, Motonori vuốt mái tóc ướt của cậu bằng bàn tay thon dài thay lời chấp thuận.

Trong màn mưa bao phủ khắp thế gian, Motonori lại lặng lẽ bước đi. Yuki sóng vai bên anh, cơ thể ướt đẫm. Cậu sẽ đi cùng anh đến bất cứ nơi đâu. Và đến một lúc nào đó, họ sẽ cùng ngắm trời quang mây tạnh.

1. Phần này tập trung nói về kết thúc của *Biển hỗn thiên nghi* (Tenkyugi no umi) tiểu thuyết đồng tác giả, ra đời trước *Kỷ niệm xanh* với nhân vật chính là Yuki, em trai của Wataru. Hỗn thiên nghi là một dụng cụ đo đạc thiên văn thời xưa, hình cầi, gồm những chiếc vòng được sắp xếp nhằm mô tả bầu trời, các vì tinh tú bao quanh trái đất.↩
2. Loại áo thun cổ tròn, mỏng, dài tay. Thường có màu be, có khi đi kèm quần cùng màu.↩

Trăng hện ước

Đó là pháo cúc, cúc đuôi bạc. Còn kia là mẫu đơn, cầm quan¹, thiên luân²...

Wataru nhìn những bông hoa lửa bùng nổ trên bầu trời đêm, thẫn thờ, mình đã thuộc thật nhiều cái tên.

Chiếc thuyền trải chiếu tatami dành riêng dịp hôm nay giờ huyền ảo vì hơn hai chục vị khách. Có quý ông dẫn theo geisha, có nhà giàu dặt dúi nhau, có cả những cụ già là nghệ nhân pháo hoa. Trong gian nhỏ được ngăn bởi những tấm bình phong thấp đặt chiếc bàn bày sẵn đồ ăn thức uống. Đây là du thuyền tư gia không nóc mà mỗi năm một lần, xưởng nhà Rokuro cho thuê để những khách hàng thân thiết và giàu có thưởng thức pháo hoa từ vị trí đẹp nhất.

Trên trời vang lên một tiếng “ĐÙNG”, bông pháo màu đỏ nổ xòe như lá cây rụng lá tả.

“Kia là lá rụng.”

Bông pháo tiếp theo bung ra những vệt lửa rất to.

“Đó là dừa vàng. Thế nào? Trông có giống tán dừa không?”

Rokuro từng cười hỏi cậu rằng, bông pháo hoa ấy có giống những tán lá dừa họ đã nhìn đến mòn mắt không.

Anh đã dạy cậu tên các loại pháo hoa từ lâu, sau khi về nước lại tiếp tục chỉ cho cậu tên từng quả pháo hoa anh làm. Lần này là “pháo hai nhụy”.

“Là loại có hai vòng tròn chồng lên nhau. Phải dốc nhiều công sức mới

làm được loại hai vòng và ba vòng.”

Tiếp đó, bông pháo bung ra thêm một vòng tròn có màu đỏ và vàng.

“Vậy đó là pháo ba nhụy.”

Vào năm phóng lên quả pháo ấy, Rokuro đã được công nhận là thợ làm pháo hoa. Anh được tham gia họp bàn cùng các thợ khác với tư cách nghệ nhân chính thức, được làm pháo hoa có đường kính vỏ quả cỡ lớn, loại gánh vác uy tín của cả xưởng.

Đó là chuyện của năm thứ sáu sau khi họ về nước. Rokuro đang học nghề dở dang thì phải nhập ngũ, sau khi quay về xưởng lại tiếp tục học làm pháo hoa, mất một năm để phóng được quả pháo có đường kính vỏ 60 phân như hồi trước chiến tranh, đến khi bắn được quả pháo 90 phân thì mất tổng cộng bốn năm.

Rokuro có lẽ sống của riêng mình. Wataru tuy chỉ dõi theo cũng cảm thấy con đường học tập thành nghệ nhân pháo hoa này thật khó khăn, cần cực kỳ nhẫn nại. Bị mắng mỏ, thất bại, lần nữa đứng lên mà vẫn khó thành công. Rồi lại nghe quát mắng, tiếp tục khổ công rèn luyện. Chứng kiến quá trình tu nghiệp của Rokuro, Wataru hết lần này đến lần khác không khỏi cảm thán, anh thật giỏi nhẫn nại.

Cha của Rokuro không hề vì anh là con trai ông mà chiều chuộng. Ngược lại, ông còn mắng mỏ Rokuro nghiêm khắc hơn với những người thợ khác, quát tháo cứ gọi là ầm ầm. So với cha cậu thì vị này không hiền từ, mà chuyên chế hơn nhiều. Có lần Wataru còn tức giận đến mức suýt bật lại, đến sĩ quan quản lý kí túc xá hồi họ ở phi đội cũng chẳng nói những điều vô lý đến vậy.

Rokuro không phản kháng, không bùng nổ, cũng không bỏ cuộc, hết lần này đến lần khác xốc lại tinh thần, lặng lẽ chuyên tâm rèn luyện tay nghề

Kết quả là dấu tính cả thời gian tu nghiệp trước chiến tranh, Rokuro đã phóng được loại quả pháo có đường kính vỏ 90 phân sau khoảng thời gian ngắn hơn hẳn quy trình “Ba năm dán vỏ, năm năm tạo sao” anh nói với Wataru khi trước.

Trong năm đầu tiên, Wataru đứng xem pháo hoa một mình trên cầu. Sang năm thứ ba thì cậu được dẫn vào bãi bắn, đứng từ điểm bắn nhìn lên bông pháo “không hình tròn” Rokuro từng bảo. Tuy biết pháo hoa nổ rất to, nhưng cậu chỉ thấy hình một chiếc nơ bướm, chứ hầu như chẳng rõ bông pháo có hình gì. Riêng tiếng pháo nổ lại vang ầm ầm chấn động vào tận bụng. Tiếng nổ của bông pháo đẹp đẽ kia dữ dội, vang vọng trong không trung, gọi Wataru nhớ tới tiếng bom đáng sợ nghe ngoài chiến trường mà đến giờ cậu vẫn mơ thấy.

Mỗi lần pháo hoa được bắn lên, du khách trên thuyền lại vỗ tay ầm ĩ, có tiếng hô số hiệu của xưởng nhà Rokuro vang lên. Wataru được mời lên thuyền không biết bao lần, nhưng cậu cảm thấy không thoải mái lắm khi ở trước mặt gia đình Rokuro nên đã từ chối và nói rằng xem ở trên bờ cũng được. Kết cục là những năm trước cậu chưa lên thuyền lần nào.

“Năm nay xin cậu đấy, Wataru.”

Thấy Rokuro đặc biệt nài nỉ, cậu liền hỏi lý do.

“Tôi đã làm được pháo hoa xanh rồi.”

Rokuro không thể bắn thử nghiệm quả pháo có đường kính vỏ 90 phân giá trị ngang ngửa một chiếc xe hơi, nên một khi đã bắn nghĩa là chính thức luôn. Vậy nên lần này anh muốn cậu xem bông pháo đó ở địa điểm có tầm nhìn tốt nhất.

Wataru được xếp cho một gian ngỗ riêng, hàng thứ hai từ đầu thuyền tính lại. Dùng bữa xong, Rokuro chu đáo gửi cho cậu một chai soda, nhưng

Wataru chẳng màng động đến. Tiếng pháo hoa lẩn át nên không nhận thấy, nhưng cậu biết tim mình đang đập rộn ràng trong lồng ngực. Wataru nhìn thì thấy ngón tay mình đang run. Cậu còn căng thẳng hơn cả Rokuro nữa. Wataru tay nắm chặt tay, ngẩng nhìn trời.

Trời đêm nay quang đãng, không có mây mù. Gió cũng vừa phải, khói tỏa ra từ quả pháo trước đã bị thổi bay.

Một tiếng “ĐỪNG” vang lên, vài giây sau, thật nhiều bông hoa nhỏ nở rộ. Tiếp sau đó, những bông mẫu đơn đồng loạt tỏa ra. Ngược nhìn màu đỏ ấy, Wataru nhớ tới màu của sợi pháo dây cậu cùng đốt với Rokuro trên bãi biển Rabaul. Đúng lúc này, một tiếng nổ lớn khác thường vang lên. Bông hoa to nở rộ trên nền trời đêm. Tiếng hoan hô vang dậy khắp chốn. Tiếp theo, lại một bông pháo nữa.

Lễ hội pháo hoa đã tới phút cao trào, những quả pháo có đường kính vỏ 60 phân và 90 phân sẽ được phóng nối tiếp. Tiếng nổ trên trời vừa nặng nề, vừa duy mỹ. Bông pháo tiếp theo tỏa ra, rỏ xuống những giọt màu. Khoảng trống giữa hai bông pháo to được lấp bởi những bông li ti lấp lánh. Mặt sông gợn sóng phản chiếu pháo hoa đẹp vô ngần. Sau những tiếng nổ vang, cả đất trời nhuộm màu hoa lửa.

Ánh sáng lúc bắn từ dưới đất lên có hình dáng hệt sợi chỉ mảnh mai. Sau mỗi nhịp thở, tiếng nổ vang lên, một bông hoa tỏa sáng.

Rokuro đang ở dưới đó.

Lòng ngực Wataru căng tràn cảm giác vui sướng và tự hào. Khi cậu nhìn về hướng pháo hoa được bắn lên, lại một tiếng nổ lớn vang khắp không gian. Wataru mở to mắt.

Pháo hoa xanh.

Một bông pháo màu xanh dương rất lớn bung những tia sáng cân đối

tỏa rộng khắp trời. Từng cánh hoa xanh vươn dài như được họa bằng bút lông, những giọt lấp lánh màu nước vẩy khắp màn đêm tựa muôn vàn tinh tú. Đóa hoa lửa ấy buông thân xuống, ánh xanh hòa vào thình không, đẹp đến mức khiến người ta run rẩy.

“Rokuro...”

Wataru đưa tay che miệng hồng nén cơn ghen ngào chực trào dâng, nhưng rồi vẫn vô ích. Tiếng nổ lần nữa vang lên át đi âm thanh hoan hô vang dội hai bên bờ. Thêm một bông hoa xanh thật lớn bung nở. Những giọt sáng màu xanh tao nhã rõ xuống nhuộm khắp mặt nước. Bông pháo cách Wataru thật gần, như tình cảm của Rokuro phủ xuống ngay trên đầu cậu.

“Gekko.”

Cái tên ước hẹn.

Wataru cuộn người lại, khóc. Cậu không kìm nổi cảm xúc, tay túm chặt chiếu, nước mắt ròng ròng, cuộn mình trong tư thế cúi gằm. Nếu tiếp theo còn có quả Gekko thứ ba được bắn lên, thì tuy cảm thấy thật không phải với Rokuro, nhưng cơ thể cậu không động đậy được nữa rồi.

Trên đầu Wataru, những chùm pháo hoa có đường kính vỏ 90 phân đua nhau nổ rộ trong màn kết. Đắm mình dưới cơn mưa ánh sáng, cậu khóc òa lên.

-
1. Loại sau khi nổ không tắt ngấm luôn, mà rủ xuống những tia sáng dài màu ánh kim trông như mũ miện.↩
 2. Loại nổ ra nhiều bông hoa nhỏ từ một quả pháo.↩

MỤC LỤC

1. Mở đầu
2. Kỷ niệm xanh
3. Sau cơn mưa
4. Trăng hẹn ước